Romani - comentarii F. B. Hole

Romani - Introducere

Introducere: evanghelia lui Dumnezeu, tema epistolei către Romani

Tema principală a epistolei către Romani este evanghelia lui Dumnezeu aşa cum se vede din cuvintele de la începutul ei. Se pare că ea s-ar putea împărţi în mod cu totul natural în trei părţi principale, astfel:1.Evanghelia arătată pe deplin şi expusă într-un fel ordonat, pentru a-i învăţa pe cei credincioşi (cap.1-8).2. Felul în care Dumnezeu Se poartă cu oamenii, trimiţând evanghelia şi celor dintre naţiuni, în armonie cu atitudinea Sa de mai înainte, care era în mod exclusiv cu Israel (9-11).3.Instrucţiuni şi îndemnuri cu privire la purtarea care se potriveşte evangheliei din partea celor ce au primit-o (12-16).Una este să duci evanghelia ca un mesaj către omul păcătos, şi cu totul altceva s-o prezinţi în amănunt pentru folosul sfinţilor. Cea dintâi este lucrarea evanghelistului, cea din urmă, a învăţătorului. Dacă dorim să-l auzim pe Pavel predicând evanghelia, atât iudeilor cât şi păgânilor, ne îndreptăm spre Faptele Apostolilor. Dacă dorim să ne instruim în ce priveşte plinătatea ei şi puterea ei glorioasă, citim epistola către Romani.

Isus Hristos, marea temă a evangheliei (v.1-7)

Este foarte potrivit ca aceste cuvinte de la început ale epistolei să ne dea un sumar scurt al evangheliei. Isus Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu şi Domnul nostru, este marea ei temă, şi ea Îl priveşte ca pe Acela care a înviat dintre morţi. El a venit aici ca Om adevărat, de aceea El era sămânţa lui David; totuşi El nu era numai atât, „după trup”ci şi „după Duhul de sfinţenie”. El era Fiul lui Dumnezeu în putere, şi învierea morţilor declară acest fapt – fie că era vorba de propria Sa înviere, fie de folosirea acestei puteri a învierii în timp ce era încă pe pământ.De la acest Fiu al lui Dumnezeu plin de putere şi-a primit Pavel epistolia şi harul de a o îndeplini, pentru că a fost pus deoparte ca să vestească evanghelia. Scopul acestui mesaj nu era limitat, aşa cum fusese legea. Era pentru toate naţiunile; şi cei care primesc mesajul, ascultând de el, erau „chemaţi ai lui Hristos”. Aşa erau romanii cărora le scrie Pavel.

Dorinţa lui Pavel de a-i vedea pe credincioşii din Roma (v.8-15)

Se vede că apostolul cunoştea pe mulţi din sfinţii care locuiau în Roma, care fără îndoială veniseră acolo din ţările dinspre est, deşi el personal încă nu vizitase marea metropolă; de aceia scrie ce avem în versetele 8-15. Ei dobândiseră un nume bun şi Pavel dorea şi se ruga să-i poată vedea, dar fusese împiedicat până atunci. Dorinţa lui era ca ei să fie întăriţi în credinţă, împărtăşindu-le lucruri de natură spirituală. El explică ce însemna aceasta, în versetul 12; darurile de har aveau să fie spre zidirea în credinţă a lui şi a lor, şi nu în arătarea unor mari abilităţi, puteri miraculoase sau ceva de felul acesta. Este mai bine să fii om deosebit prin credincioşie decât om plin de daruri.Din versetul 15 s-ar părea că nu toţi credincioşii din Roma auziseră evanghelia dezvăluită în toată plinătatea ei, aşa cum i se încredinţase lui Pavel s-o prezinte. Şi pentru că Domnul îi încredinţase în mod special lui evanghelia pentru cei dintre naţiuni, el se simţise dator faţă de ei. El era gata să-şi împlinească această obligaţie, şi pentru că fusese împiedicat să fie personal cu ei, avea să facă această lucrare prin scrisoare.

Evanghelia – puterea lui Dumnezeu descoperită în dreptatea Sa (v.16,17)

Unora le era ruşine cu evanghelia. Aşa a fost întotdeauna, din cele dintâi zile, totuşi apostolul nu avea nici cea mai neînsemnată ruşine cu privire la ea, datorită puterii ei. Numai s-o creadă omul, fie iudeu, fie grec, şi ea însăşi se dovedea a fi pentru el marea putere a lui Dumnezeu spre mântuirea lui. Tot aşa este şi astăzi. Oamenii îşi pot bate joc de ea în cuvintele lor, însă numai orbirea de bunăvoie îi poate tăgădui puterea, care este cu atât mai mult arătată cu cât cei care cred în ea au fost scoşi din adâncurile degradării.De observat, ea este puterea lui Dumnezeu pentru că este descoperită în dreptatea lui Dumnezeu. Aici suntem aduşi în faţa unui adevăr de cea mai mare importanţă: nu există mântuire separată de dreptate; şi nici o persoană care gândeşte bine n-ar dori să fie altfel.Dorim să fim siguri că am înţeles sensul versetului 17. Dreptatea lui Dumnezeu descoperită este în contrast cu legea, a cărei trăsătură era dreptatea cerută omului. Dreptatea evangheliei este „din credinţă”. Dreptatea pe care legea o cerea omului era prin fapte. La dreptatea lui Dumnezeu pe care o descoperă evanghelia se ajunge prin credinţă. De asemenea, evanghelia descoperă credinţei dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce legea o aduce vederii. Cea dintâi menţionare a cuvântului credinţă este în contrast cu faptele, cea de a doua în contrast cu vederea. În cartea lui Habacuc este o profeţie împlinită în evanghelie: „Cel drept va trăi prin credinţă”.

Mânia lui Dumnezeu care se descoperă din cer (v.18)

Evanghelia deci descoperă dreptatea lui Dumnezeu şi ea însăşi se dovedeşte a fi puterea lui Dumnezeu spre mântuire, dar are o anumită motivaţie, mânia lui Dumnezeu despre care vorbeşte versetul 18. Dreptatea şi puterea se unesc astăzi pentru mântuirea celui credincios. În viitor ele se vor uni ca să adauge înfricoşare la mânia Sa. Mânia nu este încă aplicată, dar este descoperită ca venind din cer, fără deosebire, asupra tuturor relelor omului, fie ele pe faţă sau rele mai subtile, „care înăbuşă adevărul în nedreptate”, aşa cum a fost de exemplu cu iudeii.

Responsabilitatea păgânilor (v.19-32)De aici apostolul merge mai departe ca să arate că toţi oamenii sunt pierduţi fără speranţă şi sunt supuşi judecăţii şi mâniei lui Dumnezeu. Mai întâi – de la versetul 19 până la sfârşitul acestui capitol – el se ocupă de „barbari”, despre care vorbise în versetul 14. Ei aveau cel puţin mărturia creaţiei, care vorbea clar despre puterea eternă şi dumnezeirea Creatorului şi îi făcea fără scuze.Aici avem pasajul care răspunde controversei privitoare la responsabilitatea păgânilor. Ce să zicem despre păgâni? Deseori se pune această întrebare. Unele fapte sunt prezentate aici foarte clar.Căderea din monoteism la politeism1.Acele popoare care acum sunt păgâne Îl cunoşteau odinioară pe Dumnezeu. Omul nu s-a îndreptat de la politeism la monoteism, aşa cum ar vrea unii visători să ne închipuim, ci tocmai invers. Oamenii s-au afundat din lumină în întuneric. Altădată ei „L-au cunoscut pe Dumnezeu”, (v.21) dar fapt este că „nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoştinţă” (v.28)Nu L-au glorificat pe Dumnezeu din cauza mândriei lor2. Rădăcina cauzei căderii lor a fost că n-au vrut să-I dea lui Dumnezeu gloria care I se datora, pentru că le-a plăcut să se considere pe ei înşişi înţelepţi – aşa cum vedem în versetele 21 şi 22. Pe scurt, mândria a fost rădăcina, şi Dumnezeu le-a dat voie să devină nebuni.Decăderea progresivă până au ajuns mai jos decât nivelul animalelor.3. Decăderea lor a fost progresivă. Întâi, gânduri deşarte, apoi înţelegeri întunecate, idolatrie grosolană, urmată de păcate ruşinoase în care au căzut mai jos decât nivelul animalelor. Fiecare generaţie a trecut dincolo de nebuniile celor dinainte, aprobând în felul acesta pentru ei înşişi abaterile dinainte.În cârmuirea lui Dumnezeu, oamenii lăsaţi în voia lor.4. La starea lor mizerabilă au ajuns sub

cârmuirea lui Dumnezeu. De trei ori avem cuvintele: „Dumnezeu i-a lăsat pradă…” Dacă oamenii nu vor să gândească la Dumnezeu şi nu-L recunosc, n-au de ce să se plângă când El îi abandonează. Şi dacă ei Îl părăsesc pe Dumnezeu şi prin urmare binele, atunci în mod natural se văd înconjuraţi de orice este rău şi degradator. Aceasta este o judecată dureroasă din partea cârmuirii lui Dumnezeu.Plăcere în practicile lor păcătoase.5. Partea finală în această tragedie teribilă este că ei îşi dau seama că practicile lor sunt greşite şi vrednice de moarte, şi totuşi nu numai că şi le continuă, dar sunt în totul de acord cu ele. Îşi găsesc plăcerea în ele într-o măsură atât de mare încât gândesc că este bine când şi alţii păcătuiesc ca şi ei.Dacă lăsăm ca în adevăr această descriere a depravării omului să se întipărească în gândurile noastre nu vom avea nici o dificultate de a încuviinţa verdictul divin că toţi sunt „fără scuză” (v.20)

Păcatul printre oamenii civilizaţiLumea păgână de acum douăzeci de secole avea totuşi în mijlocul ei un număr de popoare foarte civilizate. Apostolul Pavel ştia că în ce priveşte evanghelia el era dator atât grecilor care erau înţelepţi, cât şi barbarilor care nu erau înţelepţi. În capitolul 2 îl vedem cum de la unii se îndreaptă la alţii. Stilul îi devine foarte concret. În acest moment parcă ar fi văzut stând alături un grec politicos şi binecrescut, şi care aproba în totul descrierea pe care el o făcuse despre barbari. Atunci schimbă direcţia şi îl învinuieşte cu toată tăria de lucruri asemănătoare cu acele forme grosolane de păcate întâlnite printre barbari. De aceea, şi el, care judecă pe alţii, se condamnă pe sine însuşi.În acest cuvânt, grec, apostolul include pe toţi cei care în acel timp fuseseră educaţi şi crescuţi sub influenţa culturii greceşti. Chiar şi romanii aveau să fie cuprinşi în acest cuvânt. Exterior ei păreau buni cetăţeni, capabili, inteligenţi şi înzestraţi cu judecată. În primele 11 versete ale acestui capitol Pavel stă de vorbă cu ei cu privire la dreptate şi la judecata care va veni; şi unde am putea întâlni astfel de versete potrivite, ca acestea, pline de tărie şi scurte, înţepătoare?Grecii aveau un anumit cod de moralitate exterioară. Le plăcea frumuseţea şi puterea şi îşi exercitau trupurile cu acest scop. Şi ei s-au ferit de excesele morale ale barbarilor. Totuşi ei ştiau să-şi acorde plăceri în mod discret, cum să păcătuiască „ştiinţific”. Aceiaşi caracteristică o are şi vremea noastră. O lozincă în lumea de azi ar putea fi: „să nu păcătuieşti în mod grosolan şi neîndemânatic, să păcătuieşti în mod discret”. În astfel de împrejurări este foarte uşor pentru oameni să se înşele pe ei înşişi; foarte uşor este să-ţi închipui că, dacă îţi aprobi singur ca bune unele lucruri, şi te fereşti de manifestarea grosolană a relelor, eşti şi în siguranţă înaintea judecăţii lui Dumnezeu.Potrivit adevărului, judecata dreaptă a lui Dumnezeu, fără a se avea în vedere faţa omului.De notat aceste trei trepte în argumentul dat de Pavel:1.”Judecata lui Dumnezeu este după adevăr”(v.2). adevăr însemnă realitate. Nimic nereal nu va rămâne în prezenţa lui Dumnezeu, ci toate se vor arăta aşa cum sunt. Săracă perspectivă pentru grec, ale cărui virtuţi erau numai cât pielea de adânci!2. Este de asemenea „descoperirea dreptei judecăţi a lui Dumnezeu”(v.5). Unui criminal mizerabil i se poate scoate la lumină crima, totuşi dacă judecătorul va fi incompetent sau nedrept, el ar putea scăpa. Judecăţile divine sunt drepte şi totodată potrivite cu adevărul.3. „Dumnezeu nu are în vedere faţa omului” (v.11). În unele ţări respectul faţă de persoane dă astăzi unui criminal o cale de scăpare. Favoritismul îşi face lucrarea, sau alte influenţa de dincolo de ce se vede, sau chiar se dă mită, şi răufăcătorul scapă de pedeapsa pe care o merită. Dar niciodată nu va fi în felul acesta înaintea lui Dumnezeu.

Cei care dispreţuiesc bunătatea lui Dumnezeu (4-5)Nu este deci cale de scăpare pentru cel păcătos mai educat sau pentru cel care face caz de morala omenească. În adevăr, se va vedea că el va avea parte de o condamnare mai aspră. Însăşi conştiinţa lui îi măreşte vina, pentru că pocăinţa este ţinta spre care l-ar conduce bunătatea lui Dumnezeu; însă el dispreţuieşte bunătatea lui Dumnezeu în împietrirea inimii lui şi singur îşi adună mânie pentru ziua mâniei.

Fiecare răsplătit după fapte (6-11)

Afirmaţiile din versetele 6-11prezintă o dificultate în mintea unora, întrucât în ele nu se face nicio menţionare a credinţei în Hristos. Unii citesc versetul 7, de exemplu, şi spun: „Iată, la urma urmei trebuie numai să cauţi mereu să faci bine şi să cauţi binele, iar viaţa eternă va fi a ta la sfârşit”. Totuşi avem să citim numai puţin mai departe şi vom descoperi că nimeni nu face ce este bine şi nu caută ce este bine, în afara celui care crede în Hristos.Judecata înaintea lui Dumnezeu este pe baza faptelor noastre. Dacă cineva crede în adevăr în Mântuitorul, experimentează mântuirea şi de atunci înainte are putere de a face ceea ce este bine şi de a continua în ce este bine. Mai mult, întregul scop al vieţii lui este schimbat şi el începe să caute gloria şi onoarea şi acea stare de incorupţie care va fi a noastră la venirea Domnului. Pe de altă parte sunt mulţi aceia care, în loc de a asculta de adevăr crezând în evanghelie, rămân sclavi ai păcatului. Faptele acestora vor primi condamnarea meritată pe drept în ziua judecăţii.

Judecata celor care n-au avut lumina legii (12-16)Poate cineva ar vrea să spună: „Bine dar toţi aceşti oameni n-au avut avantajul de a cunoaşte legea sfântă a lui Dumnezeu, cum au avut iudeii. Este drept să fie condamnaţi astfel de oameni?”. Pavel şi-a dat seama de acest lucru şi de aceia a adăugat versetele 12-16. A precizat că acei care au păcătuit sub lege vor fi judecaţi după lege în ziua în care Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos. În acelaşi timp, cei care au păcătuit fără a avea lumina legii nu vor fi ţinuţi responsabili pentru această lumină – totuşi vor pieri (v.12, cuvânt care exprimă o existenţă nefericită, nu nimicirea fiinţei). De notat, versetele 13-15 sunt o paranteză. Pentru a le înţelege sensul, de la versetul 12 trebuie citit versetul 16.Paranteza ne arată că unele lucruri pe care le cerea legea erau de aşa fel încât oamenii ştiau în inimile lor că ele erau rele fără să le fi fost dată o lege. În plus oamenii aveau glasul conştiinţei care îi înştiinţa cu privire la aceste lucruri chiar când nu aveau cunoştinţă de legea lui Moise. Oriunde te-ai duce vei vedea că oamenii, chiar şi cei mai degradaţi, au o anumită parte de lumină naturală sau instinct cu privire la ce este drept sau greşit. De asemenea ei au conştiinţă şi gânduri care fie că acuză, fie că aduc scuze. De aceia există o bază a judecăţii împotriva lor în afara legii.

Judecata celor care au avut parte de lumina evangheliei (16)Când Dumnezeu va judeca pe oameni prin Isus Hristos va fi şi o a treia bază a judecăţii: nu numai conştiinţa naturală şi legea, dar şi „după evanghelia mea”. Judecata nu se va începe înainte ca evanghelia să-şi de mărturia pe deplin. Cei judecaţi şi condamnaţi ca unii care au fost în lumina evangheliei vor avea parte de mai mare rău decât cei condamnaţi în lumina legii şi a conştiinţei. Şi în ziua aceia lucrurile ascunse ale oamenilor vor fi judecate, deşi condamnarea lor va fi pe baza faptelor.Oh!ce zi va fi ziua judecăţii. Să ne dăm seama de chinurile inevitabile. Să lucrăm cu toată inima ca să fie salvaţi cel puţin unii – pe care îi ştie Dumnezeu – de la această mare pedeapsă.

Iudeii se reazemă pe lege, care este un test (17-20)După ce a vorbit despre barbari şi greci, dovedind că şi unii şi alţii sunt fără scuză şi îi aşteaptă judecata lui Dumnezeu, apostolul se întoarce spre iudei ca să le prezinte situaţia. Stilul concret cu care a început capitolul 2 se continuă până la sfârşitul capitolului. Parcă ar vedea un iudeu stând alături de un grec şi în versetul 17 se întoarce de la unul ca să se adreseze celuilalt.Iudeul avea nu numai mărturia creaţiei şi a conştiinţei naturale, ci şi a legii. Legea îi aducea o cunoaştere a lui Dumnezeu şi a voii Sale care îl aşeza mai presus de alţii în lucrurile religioase. Totuşi el făcea o mare greşeală. El trata legea ca ceva cu care să se laude şi de aceea îi hrănea mândria. Apostolul spune: „tu…te bazezi pe lege şi te lauzi cu Dumnezeu” (v.17). Iudeul nu înţelegea că legea îi fusese dată nu ca ceva de care să se reazeme, să se bazeze, ci era ceva care lucra ca un test.

Mândrie pentru privilegiile primite şi neglijarea responsabilităţii (v.21-24)Testul se referă la iudei de la versetul 21 până la sfârşitul capitolului. Iudeul iese de aici cu reputaţia năruită în totul. În adevăr, el avea forma cunoaşterii şi a adevărului în lege, dar ea a lucrat ca o sabie cu două tăişuri. Era atât de preocupat să-i întoarcă tăişul ascuţit împotriva altor oameni încât uita cu totul s-o aplice lui însuşi. El o vedea ca un standard pentru alţii – ca un fir de plumb sau nivelul spiritual – însă pentru sine însuşi gândea că era o podoabă personală.Să nu fim deloc surprinşi că aşa făcea el, pentru că aceasta este ceea ce facem şi noi în mod natural. Ne lăudăm noi înşine cu privilegiile noastre şi uităm responsabilităţile care le corespund.Fiecare întrebare din versetele 21, 22 şi 23 este ca o înţepătură a unei săbii. La fiecare acuzaţie adusă iudeul avea să se dovedească vinovat. El avea în adevăr legea, dar prin călcarea ei Îl dezonora pe Dumnezeu, căruia Îi aparţinea legea. În adevăr, vina lor era atât de evidentă încât naţiunile priveau la iudei şi Îl blasfemiau pe Dumnezeu, pentru că ei Îl reprezentau pe El.

Starea lăuntrică valorează înaintea lui Dumnezeu (v.25-29)Aceasta fiind situaţia lor, era fără folos să spună că ei erau poporul circumcis, aşa cum le rânduise Dumnezeu. Argumentul de la versetele 25 la 29 este foarte important. Nu o poziţie oficială, care este un lucru exterior, are valoare înaintea lui Dumnezeu, pentru că ea ar putea arăta ca drept ceea ce este greşit. Starea lăuntrică este cea care are valoare înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu va şine seama de cel care ascultă, chiar dacă este un necircumcis dintre naţiuni. El îl va respinge pe cel neascultător, chiar dacă ar fi un iudeu circumcis.

Privilegiul de a avea dăruite cuvintele lui Dumnezeu (v.1-2)

Apostolul ştia bine că toate cele spuse mai înainte aveau să fie foarte neplăcute pentru iudei şi că ei l-ar învinui plini de indignare că micşora şi nesocotea tot ceea ce Dumnezeu făcuse când a chemat din Egipt pe poporul Său. De aceea pune unele întrebări în cel dintâi verset din capitolul 3. Răspunsul său este că era de mare folos să fii iudeu şi în primul rând pentru că ei aveau Cuvântul lui Dumnezeu.La acest punct să facem o aplicare la zilele noastre. Poziţia privilegiată pe care o aveau iudeii în zilele acelea este ţinută de creştinătate. Este fără îndoială un avantaj să te naşti şi să creşti într-o ţară numită „creştină”, însă în acelaşi timp sunt şi responsabilităţi enorme. De asemenea este un fapt foarte trist că păcatele evidente ale creştinătăţii îi face pe păgâni să blesteme. Creştinul de nume, neîntors la Dumnezeu, va fi judecat după standardul înalt pe care l-a mărturisit, şi de aceea merită o judecată mai aspră.Astăzi cuvintele lui Dumnezeu se află nu numai în Vechiul, dar şi în Noul Testament – nu numai cuvântul legii Sale, ci şi cuvântul harului Său. Dar să subliniem îndeosebi cuvintele „le-au fost încredinţate”. În vechime cuvintele lui Dumnezeu au fost încredinţate iudeilor; astăzi ele sunt date Bisericii. Aceasta este adevărata poziţie. Nu Biserica este cea care produce cuvintele şi nu ea este, aşa cum afirmă mulţi în mod greşit, singurul învăţător autorizat al lor; ea este, simplu, paznicul lor. Ele i-au fost încredinţate ca prin ele Duhul să fie învăţătorul ei.

Credincioşia şi dreptatea lui Dumnezeu (3-8)La începutul acestui capitol se vorbeşte numai despre iudei şi despre lege. Apostolul ştia bine ce fel de întrebări se ridicau în gândurile iudeilor. Era conştient de asemenea de cuvintele defăimătoare care se răspândiseră cu privire la învăţătura lui. De aceea spune cele cuprinse în versetele 3-8. Arată perfect de clar că oricât de mare ar fi necredinţa omenească, ea nu poate înlătura sau schimba cele spuse de Dumnezeu. El este credincios cuvântului spus. Dacă în versetul 3 s-ar traduce „credinţa lui Dumnezeu”, aceasta ar fi tot ceea ce a revelat Dumnezeu pentru ca oamenii să le primească în credinţă.Din nou Dumnezeu este incomparabil mai presus de răul omului, încât El ştie cum să-l întoarcă în final într-un fel de cadru întunecat pe care să-Şi desfăşoare strălucirea dreptăţii şi adevărului Său. Ar fi El compromis în felul acesta sau n-ar fi drept să-l judece pe cel păcătos? Nicidecum; nici nu se lasă posibilitatea vreunei scuze pentru cei cărora le-ar place să facă din el un motiv pentru a predica mai departe răul, spunând: „Dacă răul meu poate în felul acesta sluji spre gloria lui Dumnezeu, atunci voi continua să fac şi mai rău”. Condamnarea unora ca aceştia va fi sigură şi dreaptă.

Iudeii nu erau mai buni decât cei dintre naţiuni (v.9)Care este atunci situaţia noastră? Să fim siguri că o înţelegem. Versetul 9 pune această întrebare. Fapt este că, deşi iudeul a avut unele avantaje mari comparat cu cei dintre naţiuni, el n-a fost mai bun decât naţiunile. Apostolul a dovedit acest lucru mai înainte, îndeosebi în capitolul 2. Şi iudeii şi naţiunile sunt „sub păcat”. Totuşi în cazul iudeilor el n-a rămas mulţumit numai cu aceste afirmaţii. A început să citeze împotriva lor din propriile lor Scripturi.

Niciun om drept, niciunul care înţelege, niciunul nu caută pe Dumnezeu. (v.10,11)

Versetul 10 începe cu aceste cuvinte: „după cum este scris”. Şi până la versetul 18 urmează o serie de citate din Psalmi şi unul din Isaia, în total şase. Ele descriu din plin starea reală în care s-a afundat omenirea.Cel dintâi citat (v.10-12) este un pasaj care se găseşte de două ori în Psalmi (14 şi 53). Repetarea lui pare să arate că aceste cuvinte sunt foarte importante şi nu trebuie nicidecum să trecem pe lângă ele. Citatul are şase afirmaţii generale, cuprinzătoare şi zdrobitoare. Patru sunt afirmaţii negative şi două pozitive. De patru ori întâlnim „niciunul” şi de două ori „toţi”, deşi a doua se subînţelege, nu este exprimat. Să facem faţă acum acestei acuzaţii zdrobitoare.Cea dintâi este aceasta: „Nu este niciunul drept – niciunul măcar”. Aceasta se referă la toţi. Afirmaţia este ca o plasă atât de bine întocmită încât ia totul în ea, atât de tare ţesută încât nici cel mai mic peşte nu poate găsi o crăpătură prin care să scape. Niciunul dintre noi nu este drept în relaţiile noastre cu Dumnezeu.Unul căruia îi place să contrazică ar răspunde: „Mi se pare că este ceva exagerat. Dar chiar adevărat de-ar fi, omul este o creatură inteligentă. Numai să i se spună ce trebuie, şi el va face ce este drept”. Dar cea de a doua afirmaţie arată că niciunul nu înţelege starea lui de păcat, de nedreptate. Toţi sunt incapabili să priceapă starea lor mizerabilă sau chiar numai o parte din ea. Aceasta le agravează foarte mult poziţia în care se află.„Bine”, spune cel care tot contrazice, „dacă priceperea omului este dezordonată, el are instincte şi sentimente. Toate acestea sunt drepte, şi dacă sunt urmate, îl vor conduce la Dumnezeu”. Dar cea de a treia afirmaţie ne confruntă – nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Ştim toţi acest lucru. Omul caută ceea ce îi place lui, promovarea lui, propria lui glorie. De aceea el caută bani, plăcere, păcat. Ceea ce caută când puterea lui Dumnezeu i-a atins inima este un alt lucru. Ideea prezentată aici este ceea ce caută omul potrivit firii lui căzute şi fără harul lui Dumnezeu.Starea omului este greşită. Gândirea îi este greşită. Inima îi este greşită. Această de a treia afirmaţie este o dovadă hotărâtoare şi ea îi pecetluieşte condamnarea. Ea arată că nu există vreun punct de îndreptare în sine însuşi.

Toţi oamenii abătuţi , nefolositori (v.12)

Din cele de mai înainte decurg cele trei afirmaţii ale versetului 12. Toţi s-au abătut. Toţi, chiar adunaţi împreună, sunt nefolositori; este ca şi cum ai aduna nimic cu nimic de câteva mii de ori, iar totalul ar fi nimic. Şi în cele din urmă, toate faptele omului şi toate căile lui sunt greşite. El poate face o mie de lucruri care la suprafaţă ar putea arăta ca foarte bune. Totuşi ele sunt toate greşite pentru că sunt făcute dintr-un motiv cu totul greşit. Nicio faptă nu este dreaptă în afara celor care izvorăsc din căutarea lui Dumnezeu şi a intereselor Sale. Şi aceasta este în mod hotărât ceea ce omul niciodată nu caută; el îşi caută numai propriile lui interese, aşa cum am văzut.Este foarte izbitor că aceste cuvinte „niciunul măcar” sunt puse la sfârşitul celei dintâi şi celei din urmă afirmaţii. Ele să ne atingă din plin inimile! Nu putem presupune că vreun cititor creştin ar putea să pună la îndoială acuzaţia adusă de acest verset – altfel ne-am îndoi de creştinismul lui – dar suntem siguri că

mulţi dintre noi au acceptat şi au citit aceste cuvinte fără să realizeze pe deplin starea de ruină, iremediabilă în afara harului lui Dumnezeu, pe care ele ni le prezintă. Este de cea mai mare importanţă să înţelegem acest adevăr, pentru că dacă nu punem corect diagnosticul bolii nu vom înţelege cum trebuie remediul.

Şase mădulare ale trupului omului pline de păcat (v.13-18)

Cel obişnuit să obiecteze poate că ar mai avea ceva de zis. Poate ar obiecta că toate aceste şase afirmaţii au un caracter relativ general, şi m-ar face să-mi amintesc că avocaţii, când au motive slabe de prezentat, îşi permit să vorbească într-un mod general, ca să se ferească de a fi obligaţi să se coboare la situaţia pe care s-o apere. Dacă ar vorbi în felul acesta, imediat va fi confruntat de versetele 13-18, în care se dă ceea ce este specific în acest caz. Ele se referă la şase mădulare ale trupului omului: gâtul, limba, buzele, gura, picioarele şi ochii. În trupul său păcătuieşte omul, şi faptele făcute în timp vor fi judecate în ziua aceea care stă în faţa noastră a tuturor. De notat că din mădularele menţionate nu mai puţin de patru au a face cu ceea ce spunem. Unul se referă la ceea ce facem şi unul la ceea ce gândim; pentru că ochiul este fereastra minţii.Ce istorie teribilă! Şi ce limbaj! Cere mult timp ca să fie văzute în amănunt. Un „mormânt deschis” de exemplu! Cât de îngrozitoare este imaginea! Este gâtul omului ca intrarea într-o peşteră plină cu oase de oameni morţi şi de necurăţii şi miros îngrozitor? Aşa este. Şi nu numai necurăţie şi miros greoi, dar şi înşelăciune, blestem şi amărăciune. Căile lui sunt violenţă, distrugere, mizerie. Nu este pace, iar Dumnezeu şi temerea de El nu îşi au locul în gândul lui.Toată lumea vinovată şi sub judecata lui Dumnezeu (v.19-20)Toate acestea erau îndreptate şi spuse în special iudeilor. Apostolul aminteşte de ei în versetul 19. Ei erau poporul de sub lege, cărora legea li se adresase în primul rând. Ei ar fi vrut să o aplice altora şi să se creadă că ea era pentru cei dintre naţiuni. Era inadmisibil; legea lui Moise era pentru evrei. Însăşi Scripturile lor îi condamnau, le închideau gura şi aduceau împotriva lor sentinţa: vinovaţi înaintea lui Dumnezeu.Aceasta completa istoria. Barbarii şi grecii fuseseră dovediţi mai înainte vinovaţi şi fără scuză. Toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă asta, nu este nimic în lege ca să ne elibereze de vina noastră şi de judecată. Partea ei este să ne facă să ne cunoaştem păcatul. Şi a făcut acest lucru foarte clar în versetele citate mai înainte.

Arătarea dreptăţii lui Dumnezeu prin evanghelie (v.21-26)Unde se poate găsi atunci speranţă? Numai în evanghelie. Dezvăluirea evangheliei începe cu versetul 21 şi cele dintâi cuvinte sunt: „Dar acum…” În contrast cu istoria întunericului de neîndreptat a venit acum lumina unei alte situaţii. Binecuvântat fie Dumnezeu, de zeci de mii de ori, că există şi o altă istorie de arătat. Şi aici ea ne este spusă într-un fel divin şi în cuvinte care sunt divin alese. Acest cuvânt „acum” este accentuat. Îl vom întâlni din nou de mai multe ori în legătură cu detaliile felurite ale mesajului evangheliei. Anticipăm că îl vom întâlni şi îi vom observa sensul în capitolul 5.11; 6.22;7.6;8.1.Mai întâi, acest cuvânt în legătură cu evanghelia arată „dreptatea lui Dumnezeu”, şi nu aşa cum am aşteptat, dragostea lui Dumnezeu. Fapt este că păcatul omului este o provocare directă a dreptăţii lui Dumnezeu, şi de aceea dreptatea trebuie în primul rând stabilită. Întregul plan al evangheliei este întemeiat pe dreptatea divină. Ce veste ar putea fi mai bună decât aceasta? Ea garantează stabilitatea şi tăria pentru tot ceea ce urmează.Deci evanghelia este în primul rând arătarea dreptăţii lui Dumnezeu, fără lege, deşi atât legea cât şi profeţii au mărturisit despre ea. Dreptatea aceasta a fost arătată nu într-o legislaţie dreaptă, nici în distrugerea păcătoşilor ca răsplătire perfect dreaptă, ci în Hristos şi în răscumpărarea care este în El. În moartea lui Hristos a fost o rezolvare completă şi finală, pe baza dreptăţii, a oricărei probleme ridicată de păcatul omului. Faptul acesta este precizat în versetul 25. Ispăşirea a fost făcută. Prin ea, o satisfacţie deplină a fost dată dreptăţii lui Dumnezeu; şi aceasta nu numai cu privire la păcatele celor care cred în evanghelie în acest veac, ci şi în veacurile de dinainte. „Păcatele făcute mai înainte” (v.25) sunt păcatele celor care au trăit mai înainte de a veni Hristos – „mai înainte” din punctul de vedere al crucii lui Hristos, şi nu din punctul de vedere al întoarcerii noastre la Dumnezeu.

Dreptate „către toţi”, care este numai „peste toţi cei care cred” (v.22-26)Dreptatea lui Dumnezeu, care a fost arătată şi realizată în moartea lui Hristos, se îndreaptă „către toţi”, însă este numai „peste toţi cei care cred”. Semnificaţia ei este pentru sau către toţi. Dumnezeu o arată către toţi. Pe de altă parte numai cei care cred îi primesc folosul. Apoi dreptatea lui Dumnezeu este peste ei în realizarea ei, şi ei sunt situaţi într-o poziţie dreaptă cu Dumnezeu. Dumnezeu Însuşi este Cel care îndreptăţeşte pe cel care crede în Isus, oricât de mare i-ar fi fost vina, şi El este drept ca să-i îndreptăţească. Acest fapt este precizat în versetul 26.

Îndreptăţirea prin credinţă înlătură lauda omului (v.27-30)Această îndreptăţire glorioasă, această rezolvare completă este partea tuturor celor ce cred în Isus, fie dintre iudei, fie dintre naţiuni. Toţi au păcătuit, încât nu este deosebire în ce priveşte vina. În acelaşi fel nu este deosebire în felul în care se face îndreptăţirea. Credinţa în Hristos, şi ea singură, îndreptăţeşte pe om înaintea lui Dumnezeu. Acest fapt este precizat în versetul 30.Această cale de binecuvântare, după cum este evident, înlătură orice laudă din partea omului. Aici se află raţiunea pentru care omul mândru urăşte ideea de har din partea lui Dumnezeu. Suntem îndreptăţiţi fără plată prin harul Său. Harul L-a dat pe Isus să moară. Harul este calea lui Dumnezeu care a lucrat îndreptăţirea, iar credinţa este răspunsul din partea noastră. Suntem îndreptăţiţi prin credinţă, fără faptele legii. Aceasta este concluzia la care suntem conduşi de adevărul pe care l-am văzut în aceste versete.

Întărim legea, punând-o în locul dat ei de Dumnezeu (v.31)Ultimul verset din acest capitol răspunde obiecţiei care ar fi putut fi ridicată de un iudeu zelos, că mesajul evangheliei n-ar putea fi adevărat pentru că falsifică legea, care fără nicio îndoială a fost dată de Dumnezeu cu mult timp înainte. „Nu”, spune Pavel, „departe de noi să anulăm sau să desfiinţăm legea, noi o întărim punând-o la locul pe care întotdeauna Dumnezeu a intenţionat să-l ocupe”.Niciodată nu a fost legea atât de mult onorată şi întărită ca în moartea lui Hristos. Evanghelia o onorează când îi permite să-şi facă propria ei lucrare de începere a cunoştinţei păcatului. Apoi evanghelia vine şi face ceea ce legea nu avea niciodată intenţia să facă. Ea aduce o îndreptăţire completă celui care crede în Isus.

O paranteză care prezintă unele Scripturi ca dovadă că îndreptăţirea este numai prin credinţă.Capitolul 4 este în mod practic o paranteză. În versetul 28 al capitolului 3 se ajunge la concluzia că omul este îndreptăţit prin credinţă fără faptele legii. Exact la acelaşi gând suntem aduşi din nou în versetul 1 din capitolul5, şi după aceea – şi nu mai înainte – apostolul ne duce mai departe în binecuvântările evangheliei. În capitolul 4 el dezvoltă destul de mult unele scripturi ale Vechiului Testament care susţin afirmaţia lui că înaintea lui Dumnezeu omul este îndreptăţit numai prin credinţă. În capitolul 3, când apostolul căuta să convingă pe iudeu de păcat şi de faptul că era ca şi cel dintre naţiuni sub judecata lui Dumnezeu, el îşi susţinea hotărâtor argumentul citând ceea ce spunea legea. Acum este momentul de a dovedi că îndreptăţirea este prin credinţă, fără faptele legii, şi din nou apelează la Vechiul Testament. În zilele de altădată credinţa evangheliei era anticipată; şi aşa era cazul, fie înainte dea fi fost dată legea, ca în cazul lui Avraam, fie după ce ea a fost dată ca în cazul lui David.

Credinţa fără fapte, socotită ca dreptate (1-5)Cea dintâi întrebare pusă este: Ce avem de spus despre Avraam? Despre el se vorbeşte ca de „tată al circumciziei” în versetul 12 şi de aceea iudeul se lăuda foarte mult cu el . el a fost de asemenea „tatăl celor care cred”, aşa cum se spune în versetul 11. Dacă ar fi fost îndreptăţit prin fapte, ar fi avut ceva cu care să se laude dar nu înaintea lui Dumnezeu. De notat aceste

ultime trei cuvinte, pentru că ele arată pe deplin că semnificaţia acestui pasaj este ceea ce este valabil înaintea lui Dumnezeu şi nu ceea ce este valabil înaintea oamenilor. În aceasta stă deosebirea dintre acest capitol şi Iacov 2, unde cuvântul este „Arată-mi credinţa ta”(v.18). putem de asemenea sublinia că în timp de Pavel arăta că faptele legii trebuiau date deoparte, Iacov insistă că faptele credinţei trebuie dovedite.Putem exprima acest adevăr în câteva cuvinte, astfel: înaintea lui Dumnezeu omul este socotit drept fără faptele legii; în timp ce, pentru a fi priviţi de oameni ca fiind socotiţi drepţi, credinţa mărturisită trebuie să-şi dovedească vitalitatea prin faptele credinţei.

Cel care îndreptăţeşte pe păcătos (v.5-8)Adevărul acesta este foarte clar arătat cu Avraam şi David. Nu avem decât să citim în Geneza 15 şi Psalmul 32 ca să vedem că credinţa a fost calea îndreptăţirii lor şic ă faptele au fost lăsate deoparte. Minunea evangheliei este că Dumnezeu este prezentat ca „Acel care îndreptăţeşte pe cel neevlavios”. Legea nu ştia nimic mai mult decât judecătorii „să dea dreptate celui drept şi să condamne pe cel vinovat” (Deut.25.1). Să fie îndreptăţit cel neevlavios, aceasta nu se poate pricepe. Dar aceasta face Dumnezeu prin evanghelie, pe baza lucrării lui Hristos, deoarece „Hristos a murit pentru cei păcătoşi”. Aceasta deschide uşa binecuvântării pentru păcătoşi ca noi.

Fericire pentru toţi cei care cred (v.9-14)

Avem cuvântul „fericire” în versetul 9. El se referă la credinţa care este „socotită ca dreptate” sau la dreptatea care este „socotită”. Expresii asemănătoare acestora întâlnim de multe ori în acest capitol. Ce vor ele să spună? Fie că se referă la Avraam sau la David sau la noi înşine care credem astăzi, ele spune că Dumnezeu ne socoteşte ca drepţi înaintea Sa datorită credinţei noastre. Nu trebuie să ne gândim că este vreo virtute în credinţa noastră. Nu este. Însă credinţa face legătura cu lucrarea lui Hristos, în care se află toate virtuţile. Odată ce această legătură este stabilită şi stăm înaintea lui Dumnezeu în virtutea care îndreptăţeşte a lucrării lui Hristos, suntem în mod necesar îndreptăţiţi. Nu se poate să fii îndreptăţit în alt fel. Dumnezeu ne socoteşte drepţi datorită credinţei noastre în El.Întrebarea care se ridică în versetul 9 este aceasta: fericirea aceasta este numai pentru iudei sau este şi pentru cei dintre naţiuni care cred? Apostolul ştia foarte bine felul hotărât în care iudeul bigot căuta să pună orice condamnare asupra celor dintre naţiuni, în timp ce rezerva toate binecuvântările pentru sine. Răspunsul este că situaţia în care era Avraam, cu care ei se lăudau, dovedea că ea este pentru toţi. Avraam a fost îndreptăţit înainte de a fi circumcis. Dacă acest act, circumcizia ar fi fost mai înainte, iudeul ar fi putut avea ceva temei pentru un astfel de argument. Dar aşa cum erau lucrurile, el nu avea nici un temei. Circumcizia era numai un semn, o pecete a credinţei care îndreptăţise pe Avraam.

Legea lucrează mânie, harul este pentru toţi (v.15-17)

Avraam deci în îndreptăţirea lui nu avea de a face cu legea. În adevăr, legea lucrează mânie, cum spune versetul 15. Fusese păcat din belşug şi înainte de a se introduce legea, dar nu fusese călcare de lege. A călca legea înseamnă a te face vinovat de trecerea peste un hotar bine precizat şi interzis. Când a fost dată legea s-a pus clar un anumit hotar şi păcatul a devenit călcare de lege. Iar „unde nu este lege nu este nici călcare de lege” (v.15). Adică, atât timp cât răul nu fusese clar interzis, Dumnezeu nu-l punea în seama omului, aşa cum face când interzicerea a fost dată. Aceasta a fost deci lucrarea legii. Dar cu mult înainte ca legea să fie dată, Avraam fusese socotit drept prin credinţă. Nu arată aceasta cum Dumnezeu Îşi găseşte plăcerea în îndurare? Îndreptăţirea fusese indicată clar cu patru sute de ani înaintea nevoii urgente de a fi dată legea.„De aceea este prin credinţă, ca să fie prin har” (16). Dacă ar fi fost prin fapte, ar fi fost ca ceva datorat, şi nu har, aşa cum ne spune versetul 4. Pe principiul credinţei şi al harului, binecuvântarea este făcută „sigură pentru toată sămânţa”; şi aceasta este sămânţa spirituală a lui Avraam sau, cu alte cuvinte, adevăraţii credincioşi. Pentru că Avraam este „tatăl nostru al tuturor” – de notat, al tuturor celor credincioşi adevăraţi.Faptul acesta fiind precizat, ultimele 9 versete ale capitolului 4 aplică principiul îndreptăţirii lui Avraam la cei credincioşi din ziua de azi.

Avraam credea că Dumnezeu va face să se ridice viaţă din moarte, noi credem în Cel care a înviat din morţi pe Hristos (v.18-24)Credinţa lui Avraam avea această particularitate că era îndreptată spre Dumnezeu ca Acela care poate să învie morţii. Dacă citim Geneza 15 aflăm că el L-a crezut pe Dumnezeu când a fost făcută promisiunea cu privire la naşterea lui Isaac. El a crezut că Dumnezeu va da un copil din nişte părinţi care, în ce priveşte procesul reproducţiei, erau ca morţi. El a crezut, sperând când totul era împotriva speranţei naturale, că va avea loc acest fapt.Dacă Avraam ar fi fost slab în credinţă, ar fi ţinut seama de toate împrejurările care se arătau împotrivă. Ar fi simţit că promisiunea era prea măreaţă şi prin urmare s-ar fi clătinat în faţa ei. Dar nu! L-a luat pe Dumnezeu pe cuvânt cu simplitatea unui copil mic. A crezut că Dumnezeu va face ceea ce spusese că va face. Şi aceasta este, de notat, ceea ce se numeşte credinţă „tare”. Credinţa tare nu este numaidecât credinţa care face minuni, cât mai ales credinţa care se încrede în Dumnezeu că va face ceea ce a promis, chiar dacă toate aparenţele şi raţiunea şi cele petrecute mai înainte ar fi împotrivă.Iar aceste lucruri n-au fost scris numai pentru Avraam, ci şi pentru noi. Aceleaşi principii se aplică şi nouă. Este totuşi o deosebire importantă. În cazul lui Avraam, el a crezut că Dumnezeu va face să se ridice viaţă din moarte. Nouă ni se cere să credem ce a făcut Dumnezeu înviind din morţi pe Isus. Cu cât mai simplu este să crezi ce a făcut El, când El l-a făcut, decât să crezi că El îl va face, când încă n-a fost făcut. Având în gând lucrul acesta, este uşor de văzut că în ce priveşte felul şi calitatea credinţei noi nu putem spera să avem un lucru în felul cum l-a avut Avraam.Totuşi cazul lui Avraam este mult depăşit de faptele glorioase prezentate credinţei noastre, lumina glorioasă în care Dumnezeu S-a făcut cunoscut pe Sine Însuşi. Pentru noi acum Dumnezeu nu va aduce la viaţă un Isaac, ci Dumnezeu a înviat pe Isus Domnul nostru dintre cei morţi. Hristos, care a fost dat pentru greşelile noastre, este prezentat ca Obiect al credinţei noastre. Şi prin El noi credem în Dumnezeu.

Înviat pentru îndreptăţirea noastră (v.25)

Este posibil desigur să crezi în El care a înviat pe Domnul Isus, fără să-ţi dai seama de tot ce este implicat în acest fapt minunat. Ultimul verset din acest capitol ne spune ce anume se cuprinde în el. Să-i dăm o deosebită atenţie şi în felul acesta să fim siguri că l-am luat pentru noi. De două ori avem cuvântul „noastră”în acest verset. Acest cuvânt înseamnă credincioşi şi numai credincioşi.Isus Domnul nostru a murit. Şi El a murit pentru noi, greşelile noastre au fost avute în vedere. El a fost Substitutul nostru, şi luând asupra Lui toate datoriile pe care noi le-am făcut, a fost supus judecăţii şi morţii din cauza lor.El a înviat prin lucrarea făcută de Dumnezeu. Dar este tot atât de adevărat că învierea Sa n-a fost un simplu fapt personal, şi numai pentru sine. Îl vedem înviat pentru binele nostru, ca Reprezentant al nostru. El a înviat şi în mod reprezentativ pentru noi. Dumnezeu L-a înviat având în vedere îndreptăţirea noastră. Învierea Sa a fost desigur dovedirea dreptăţii Sale personale în faţa verdictului ostil al lumii. Tot atât de sigur, ea a fost îndreptăţirea noastră faţă de toate greşelile, care fără moartea Sa ar fi rămas mai departe asupra noastră.Moartea Sa a fost o achitare completă a tuturor datoriilor noastre, care altfel ne-ar îngrozi. Învierea Sa este acceptarea că totul este plătit, declaraţia şi dovada că noi suntem acum în totul fără vină. Iar îndreptăţirea este tocmai acest fapt – o eliberare completă de tot ce era altădată împotriva noastră. Fiind deci îndreptăţiţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu. Trebuie să citim în continuare de la sfârşitul capitolului 4 în capitolul 5, fără întrerupere.

Speranţă şi pace pentru cel îndreptăţit prin credinţă (v.1)Putem folosi cuvintele „îndreptăţit prin credinţă”în două sensuri. Prin simpla credinţă în Hristos şi în Dumnezeu care L-a înviat dintre morţi, suntem îndreptăţiţi; şi aceasta, fie că avem sau nu avem siguranţa fericită în inimile noastre care vine ca urmare a acestui fapt. Iar în al doilea rând, prin credinţă ştim cp suntem îndreptăţiţi. Nu prin simţiri, nu prin viziuni sau alte impresii subiective, ci prin credinţa în Dumnezeu şi în Cuvântul Său.Ca rezultat al îndreptăţirii noastre avem pace cu Dumnezeu. Este de observat deosebirea dintre ce este aici şi ce se spune în Coloseni 1.20. Hristos a făcut pace prin sângele crucii Lui. În felul acesta El a înlăturat orice lucru care ar aduce tulburare. El a făcut lucrul acesta odată pentru totdeauna şi pentru că lucrarea aceasta s-a terminat, pacea devine partea de care se bucură toţi cei care sunt îndreptăţiţi prin credinţă. Intrăm în această pace unul câte unul. Când Pavel a înţeles prin credinţă că a fost îndreptăţit, pacea lui Dumnezeu a fost partea lui. Când eu înţeleg că am fost îndreptăţit, pacea este a mea. Şi până ce n-am cunoscut acest adevăr, n-am avut pace. În loc de a avea pace cu Dumnezeu, am avut îndoieli şi temeri.

Prin credinţă, harul şi speranţa gloriei lui Dumnezeu (v.2)Pacea este printre cele dintâi binecuvântări ale evangheliei. Ea începe lista lor, care nu se termină repede. Credinţa nu numai că ne conduce la pace, dar ne dă şi acces în harul sau favoarea lui Dumnezeu. Noi suntem în harul lui Dumnezeu. Îl cunoaştem şi intrăm în starea de a ne bucura de el prin credinţă. Nu se precizează aici care este caracterul unui privilegiu, dar ştim din Efeseni 1.6 că aceasta este favoarea Celui Preaiubit. Nici o altă favoare nu poate fi mai înaltă şi mai intimă ca aceasta.Harul acesta este o realitate prezentă. Niciodată nu vom fi mai favorizaţi decât suntem acum, deşi bucuria noastră pentru acest fapt va creşte mult în ziua când speranţa noastră se va împlini. Speranţa noastră nu este numai gloria, ci gloria lui Dumnezeu. Cine nu s-ar bucura de o astfel de speranţă? În ce priveşte vina din trecutul nostru suntem îndreptăţiţi şi în pace cu Dumnezeu. În ce priveşte prezentul, suntem în harul divin, în ce priveşte viitorul ne bucurăm în speranţa gloriei lui Dumnezeu. Dar ce să spunem despre dificultăţile şi necazurile care se întâlnesc mereu pe calea noastră spre glorie?

Bucurie în necazurile care ne aduc avansare spirituală (v.3,4)

Şi în condiţii ca acestea, minunat este să spunem: ne bucurăm. Cuvântul tradus de obicei „ne lăudăm” se poate traduce foarte bine „ne bucurăm” şi în versetul 2 şi 3. Apostolul ne aduce înainte rezultatele normale ale evangheliei în inimile celor care o primesc. Secretul posibilităţii noastre de a ne bucura în aceste condiţii, care în mod natural ne sunt neplăcute, este să ştim că ele sunt rânduite să lucreze spre bine.Necazurile nu sunt în ele însele plăcute, cu dureroase, totuşi ele sunt de ajutor ca să pună în mişcare un întreg şir de lucruri deosebit de bune şi binecuvântate: răbdarea, experienţa, speranţa, dragostea lui Dumnezeu turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Pentru cel credincios necazurile au devenit un serviciu de antrenament spiritual care îi susţine structura spirituală. În loc de a fi împotriva noastră, ele se întorc spre noi într-un izvor folositor. Ce triumf al harului lui Dumnezeu!Aţi întâlnit vreodată un creştin bătrân care de îndată te izbeşte cu atitudinea lui plină de calm, de răbdare mult experimentată, plin de speranţă în Dumnezeu şi răspândind în jur iubirea într-un fel divin? Atunci aproape sigur veţi afla că un astfel de om a trecut cu Dumnezeu prin multe necazuri. Apostolul recunoaşte acest lucru şi de aceea se bucura în încercare. Dacă vedem lucrurile în această lumină – care este adevărata lumină – şi noi ne vom bucura.

Duhul Sfânt toarnă în suflet dragostea lui Dumnezeu (v.5)

Se poate vedea că Duhul Sfânt este menţionat aici pentru prima dată în această prezentare a evangheliei. Apostolul nu se opreşte aici ca să precizeze cum este El primit. El se referă numai la faptul că Duhul Sfânt este dat celor credincioşi şi că lucrarea Sa binevenită este turnarea iubirii lui Dumnezeu în inimile noastre. Efeseni 1.13 ne arată clar că El este dat când credem evanghelia mântuirii noastre; şi tocmai acesta este punctul la care am fost conduşi la începutul capitolului Romani 5. Deci este foarte potrivit ca această cea dintâi menţionare a Duhului să vină aici.Inimile noastre ar fi în adevăr întunecate dacă n-ar exista aceste raze strălucitoare ale iubirii lui Dumnezeu turnate în ele prin Duhul Sfânt. Pentru că ele sunt, inimile ne sunt luminate. Totuşi lumina care străluceşte în ele îşi are izvorul în afara lor. Dacă am începe să căutăm iubirea inimilor noastre, am face o mare greşeală; ar fi o greşeală ca aceea de a căuta pe suprafaţa lunii ca să găsim soarele. În adevăr, lumina lunii este reflectarea luminii soarelui. Iar soarele nu este acolo. Tot aş toată bucuria iubirii lui Dumnezeu care străluceşte în inima unui credincios străluceşte de la marele nostru soare care este în afara lui însuşi. Şi acest soare este aici moartea lui Hristos.

Dragostea lui Dumnezeu dovedită în moartea lui Hristos (v.6-8)

În versetele 6-8 moartea Lui este din nou adusă înaintea noastră; şi de data aceasta ca un final, iar expresia „dragostea lui Dumnezeu” nu mai este repetată – o dragoste care se ridică mai presus de ceea ce este capabil omul. Dumnezeu ne-a iubit când nu era nimic de iubit în noi, când noi eram fără putere, păcătoşi şi chiar vrăjmaşi, aşa cum ne aminteşte versetul 10.Moartea Lui ne-a adus nu numai îndreptăţire, ci şi împăcare. Vina păcatelor noastre a fost înlăturată, tot aşa şi înstrăinarea care exista între noi şi Dumnezeu. Aşa fiind lucrurile, o mântuire sub două aspecte ne este dată.O zi a mâniei va veni. De două ori a fost anunţată mai înainte în această epistolă (1.18;2.5). vom fi salvaţi, să nu avem parte de acea zi, prin Hristos. Din alte texte ale Scripturii ştim că El ne va salva de ea, luându-ne în locul în care va avea loc mânia, înainte de izbucnirea ei.Pe de altă parte, fiind împăcaţi, vom fi mântuiţi (v.10) prin viaţa Sa. Este vorba de mântuirea de care avem nevoie mereu, şi de care vom avea nevoie atât timp cât vom fi în lume. El este acum în cer pentru noi, cei ai Săi. Când Moise s-a suit pe munte şi mijlocea pentru Israel, ei erau salvaţi de vrăjmaşii lor (Exod 17). Tot aşa noi suntem mântuiţi de Domnul nostru, care este în prezenţa lui Dumnezeu pentru noi.Epistola aceasta de la început ne-a spus că evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea oricărui care crede. Acum descoperim că atunci când spunem că suntem mântuiţi, folosim un cuvânt cu un înţeles foarte larg. Este adevărat nu numai că am fost salvaţi prin credinţa în evanghelie, dar vom fi salvaţi şi din pericolele şi luptele spirituale în veacul de acum, şi de mânia veacului care va veni.

Îndreptăţiţi prin sânge, împăcaţi prin moartea Fiului – realităţi de pe acum (v.9-11)

În versetele 9-11 avem nu numai mântuirea, dar şi îndreptăţirea şi împăcarea. Acestea sunt cuvinte foarte precise şi cu un înţeles mai limitat. În legătură cu ele nu este nici un aspect de viitor. Ele sunt în întregime realităţi prezente pentru cel credincios. „Acum, fiind îndreptăţiţi prin sângele Lui” (v.9) şi „am primit acum împăcarea” (v.11). niciodată nu vom fi mai îndreptăţiţi decât suntem astăzi. Niciodată nu vom fi mai împăcaţi decât suntem astăzi, deşi pe moment ne-am putea bucura de împăcare mai mult decât înainte. Însă mântuirea va fi mai deplină decât este astăzi, pentru că în veacul viitor vom avea trupuri glorificate asemenea lui Hristos.Când credem evanghelia primim împăcarea, chiar în acea zi, şi prin urmare ne place să ne găsim bucuria în Dumnezeu. Altădată ne temeam de El şi ne feream de prezenţa Sa, aşa cum a făcut Adam când s-a ascuns printre pomii din grădină. Acum El este lauda şi bucuria noastră. Şi toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Ce triumf al harului!.

Păcatul a intrat în lume printr-un singur om (v.12)Până aici evanghelia ne-a adus în legătură cu păcatele noastre. Ni s-au prezentat păcatele noastre şi ni s-a descoperit calea pe care o are Dumnezeu de a ne îndreptăţi, de a ne elibera de ele şi a ne aduce în poziţia Sa de har. Era totuşi ceva mai mult în starea noastră căzută: era ceea ce putem numi problema păcatului nostru omenesc.Capul neamului nostru este Adam, şi anume Adam în starea lui căzută, pentru că după cădere i s-au născut fii şi fiice. Căderea lui a avut loc prin păcat, dar acest fapt a adus cu el o stare sau condiţie a păcatului care a pătruns în întreaga lui fiinţă. În felul acesta întreaga lui structură spirituală s-a alterat atât de profund încât s-a transmis şi urmaşilor săi. El a putut da naştere unor copii „după chipul şi asemănarea lui”(Gen.5.3) – chipul şi asemănarea omului căzut. Acest fel de ereditare este un fapt teribil, despre care Scriptura dă mărturie. Propune Dumnezeu în evanghelie vreun remediu pentru această ruină îngrozitoare care este asupra neamului omenesc? Se poate El purta cu această fire păcătoasă din care izvorăsc toate faptele păcătoase – cu rădăcina care produce roade dezgustătoare – tot aşa ca şi cu roadele însăşi?El poate. În adevăr, El a făcut acest lucru şi capitolul 5, începând cu versetul 15, ne dezvăluie rezultatele. Ceea ce a făcut El nu este spus în multe cuvinte, totuşi foarte clar. Acest pasaj este socotit dificil în sine însuşi. Un alt element care îl face dificil este că unele versete par obscure în unele traduceri. O a treia dificultate este că un subiect ca acesta este deseori trecut cu vederea; şi când acesta este cazul, ne afundăm în nişte ape cu care nu suntem familiarizaţi şi repede căutăm să ieşim din profunzimea lor.

Nu mai suntem în legătură cu Adam, ci cu Hristos (v.13-17)Versetele 13-17 sunt o paranteză. Pentru a-i înţelege sensul, citim de la versetul 12 în continuare versetul 18 şi îndată putem vedea că ideea principală a textului este contrastul dintre un om care a păcătuit şi a atras pe alţii în rezultatele păcatului – şi un Altul care a împlinit dreptatea în a căror rezultate sunt aduşi alţii. Întregul text subliniază un contrast enorm între Adam pe de o parte şi Hristos de cealaltă parte. Dacă Adam stă în poziţia de cap al unei omeniri căzute care aşteaptă moartea şi condamnarea, Hristos este Capul unei noi omeniri care participă în dreptatea şi viaţa Lui.Am putea spune deci că Dumnezeu a ridicat un cap nou pentru oameni în Domnul Isus Hristos. Înainte de a lua locul de Cap, El a îndeplinit în mod perfect dreptatea prin ascultarea Sa până la moarte. Datorită morţii şi învierii Sale poziţia celor credincioşi nu mai este în legătură cu Adam, ci cu Hristos. Ei au fost, aşa cum s-a spus, altoiţi în Hristos. Ei nu mai sunt în Adam, ci „în Hristos”. Acesta este faptul fundamental redat de acest pasaj, în timp ce se prezintă amănunte din consecinţele glorioase care decurg din el.

În Adam, toţi oamenii sub condamnare; în Hristos, cei mulţi îndreptăţiţi (v.12,18,19)Să vedem din nou versetele 12, 18, 19. Este de observat că într-o traducere corectă avem cuvântul „către” toţi oamenii de două ori în versetul 18. Deosebirea este între acea singură greşeală a lui Adam care a adus condamnarea către toţi oamenii şi acea singură dreptate a lui Hristos, împlinită în moartea Sa, care aduce o îndreptăţire a vieţii către toţi oamenii.Observăm că deşi toţi oamenii au venit sub condamnare, nu toţi au venit spre îndreptăţire. Versetul acesta precizează semnificaţia celor două fapte; şi este adevărat că în ceea ce priveşte intenţia lui Dumnezeu, moartea lui Hristos este către toţi. Versetul următor merge mai departe ca să arate rezultatele celor două fapte şi că numai mulţi – sau mai exact „cei mulţi” sunt avuţi în vedere.Prin „cei mulţi”înţelegem pe aceia, şi numai pe aceia, care sunt în legătură cu unul din cei care formează aşa numitul „cap”. În cazul lui Adam „cei mulţi” se referă la toţi oamenii, pentru că în mod natural noi toţi suntem din neamul lui. În cazul lui Hristos nu toţi oamenii sunt din „neamul” Lui, ci numai credincioşii. Toţi credincioşii devin drepţi prin ascultarea până la moarte a lui Hristos.În aceste trei versete vedem unele fapte. Pe de o parte, un om, Adam, o greşeală, toţi oamenii făcuţi păcătoşi, toţi păcătuiesc, şi prin urmare moartea şi condamnarea este partea tuturor. Pe de altă parte, un singur Om, Hristos, o dreptate în ascultare până la moarte, iar cei care aparţin Lui, aduşi în acea stare de îndreptăţire a vieţii.

Păcatul neţinut în seamă în acelaşi fel înainte de a veni legea (v.13,14)Acum să vedem cele 5 versete incluse în paranteze. Cel dintâi două dintre ele ar putea avea o dificultate care se ridică în gândurile celor obişnuiţi cu legea. Adam a păcătuit împotriva unei porunci clare, de aceea păcatul lui a fost o încălcare a poruncii. După ce au trecut vreo 2500 de ani a fost dată legea lui Moise, când a devenit posibilă o şi mai mare încălcare a poruncii. Între aceste două puncte n-a fost o călcare a legii. Totuşi păcatul era universal, aşa cum este dovedit de faptul că moartea era universală. Deosebirea practică se vede aici, că păcatul nu este „socotit” când nu este lege; aceasta însemnă că nu este pus în seamă în acelaşi fel. Numai cei care au cunoscut legea vor fi judecaţi după lege, aşa cum am văzut în capitolul 2.

Greşeala lui Adam în contrast cu harul în Hristos (v.15)Acestea fiind recunoscute, este încă adevărat că păcatul şi moartea au domnit în mod universal. Toţi urmaşii lui Adam sunt implicaţi în căderea lui. Aşa fiind lucrurile, contrastul dintre Adam şi Hristos este arătat în versetele 15-17. Fiecare verset prezintă un anumit detaliu, însă punctul principal este dat la începutul versetului 15: darul fără plată al lui Hristos nu este nicidecum mai prejos de greşeala venită prin Adam; în adevăr, harul trece dincolo de ea.În versetul 15 cuvintele „cei mulţi” sunt date de două ori, aşa cum am observat că sunt şi în versetul 19, şi ele îi prezintă pe cei care sunt în legătură cu unul din aşa numiţi „capi”. Adam a adus moartea peste toţi urmaşii săi, adică peste toţi oamenii fără excepţie. Isus Hristos a adus harul lui Dumnezeu şi darul fără plată peste cei mulţi care sunt în subordinea Sa, adică peste toţi credincioşii.

Contrast între condamnare şi îndreptăţire (v.16)Versetul 16 arată contrastul dintre condamnare şi îndreptăţire. În legătură cu aceasta se vede că harul depăşeşte păcatul. Condamnarea a fost introdusă print-un singur om care a păcătuit. Îndreptăţirea a fost făcută într-un mod triumfător prin har, în condiţiile multor greşeli.Prin Adam, domnia morţii; prin Hristos, harul pentru a domni în viaţă (v.17)Un alt contrast ni se prezintă în versetul 17. Condamnarea şi îndreptăţirea din versetul anterior sunt ceea ce am putea numi rezultatele imediate. Îndată ce un om vine sub (răspunderea) lui Adam, vine sub condamnare. Îndată ce un om vine sub răspunderea lui Hristos, vine în tot ceea ce dă îndreptăţirea. Dar care sunt rezultatele următoare? Rezultatul deosebit de important al păcatului lui Adam a fost să stabilească o domnie universală a morţii asupra urmaşilor săi. Rezultatul de seamă al lucrării lui Hristos de îndreptăţire este să introducă pentru toţi cei ai Săi o plinătate de har, şi dreptatea ca un dar fără plată, încât ei să domnească în viaţă. Nu numai viaţa va domni, dar şi noi înşine vom domni în viaţă. Desigur, un fapt uimitor! Nu este de mirare că darul fără plată se spune că depăşeşte greşeala.

Înainte de lege păcatul era fără călcare de lege; în perioada legii păcatul s-a înmulţit; prin Hristos, harul stăpâneşte prin dreptate (v.20,21)Versetele 20 şi 21 fac o recapitulare a gândurilor prezentate mai înainte. Legea a intervenit ca să arate pe deplin păcatul. Păcatul a fost o realitate în orice timp după cădere, dar când legea a fost dată, păcatul a devenit foarte vizibil, ca o călcare a legii, ca un fapt vinovat, pus în seama omului. Legea a fost urmată, după un interval potrivit, de harul care ne-a fost adus în Hristos. Putem deosebi deci trei stagii. Întâi, perioada dinaintea legii, când exista păcat dar fără o călcare a legii. În al doilea rând, perioada legii, când păcatul s-a înmulţit, ajungând foarte mare. În al treilea rând, venirea harului prin Hristos – har care s-a înălţat ca nişte ape mari, mai presus de păcatele omului.În evanghelie harul nu numai că s-a înmulţit, dar şi stăpâneşte. Noi care am crezut am venit sub stăpânirea plină de bunătate a harului, har care stăpâneşte prin dreptate, întrucât la cruce a predominat o lucrare a dreptăţii. Şi scopul şi încoronarea glorioasă a acestor fapte este viaţa eternă. Aici începe să ni se deschidă înaintea noastră perspectiva fără margini a eternităţii. Vedem râul harului. Vedem calea pe care şi-a

făcut-o dreptatea în lucrarea crucii, în care se desfăşoară. Vedem în final oceanul fără margini al vieţii eterne în care ea se continuă.Şi totul este „prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Toate au fost lucrate prin El. El este Capul de care depindem ca oameni credincioşi şi El este Izvorul de la care curg spre noi toate aceste lucruri. Pentru că suntem în El, toate aceste lucruri sunt ale noastre. Îndreptăţirea noastră este o îndreptăţire a vieţii, pentru că în Hristos avem o viaţă care este dincolo de orice posibilitate de condamnare – o viaţă în care suntem nu numai curăţiţi de păcatele noastre, dar şi de starea de păcat în care fusesem mai înainte, când eram în legătură cu Adam.

Răspunsul celui credincios faţă de harul arătat prin evanghelie (v.1)Ceea ce am învăţat până aici despre evanghelie din această epistolă a fost în legătură cu faptul că Dumnezeu S-a arătat pe Sine Însuşi ca fiind de partea noastră şi a lucrat pentru noi prin moartea şi învierea lui Hristos, de asemenea şi ce am primit noi prin simpla credinţă. În ea, dacă se poate spune în felul acesta, Dumnezeu Şi-a arătat Cuvântul Său faţă de noi în binecuvântare. Capitolul 6 se deschide cu întrebarea potrivită în această situaţie: „Deci ce vom zice?”. Care este răspunsul nostru?Aceasta ne dă de înţeles că o altă linie de gândire ni se deschide acum. Nimic nu poate depăşi minunea pe care Dumnezeu a făcut-o pentru noi, însă ce vom face noi ca urmare a cunoaşterii ei? Care trebuie să fie răspunsul celui credincios faţă de harul uimitor care ni s-a arătat? Ni se aduce prin evanghelie puterea care să-l facă pe credincios să dea un răspuns demn de Dumnezeu? Când citim capitolul 6 începem să punem astfel de întrebări şi să descoperim felul în care evanghelia ne eliberează ca să ducem o viaţă de dreptate şi de sfinţenie practică.

Am murit faţă de păcat – cum să mai trăim în păcat? (v.2)Dacă oamenii ajung numai la o cunoştinţă cu capul a harului lui Dumnezeu, inima rămânându-le neatinsă, ei pot uşor să întoarcă harul într-un fel de promisiune de a păcătui şi să spună: „bine, dacă harul se înmulţeşte odată cu păcatele noastre, să păcătuim mai departe ca harul să prisosească”. Încurajează în vreun fel evanghelia o astfel de gândire? Nicidecum!. Dimpotrivă, ea ne spune clar că am murit faţă de păcat. Cum să mai trăim atunci în el? Altădată eram cu totul pentru păcat. Orice avea a face cu voinţa noastră fără frâu – cu ce ne plăcea nouă, cu alte cuvinte – ne stăpânea viaţa, în timp ce rămâneam morţi faţă de Dumnezeu şi de lucrurile Lui. Acum o schimbare totală a avut loc şi suntem morţi faţă de păcatul pentru care altădată eram vii, şi vii pentru lucrurile faţă de care înainte eram morţi.

Semnificaţia botezului – identificarea cu Hristos în moartea Lui (v.3-5)

Suntem noi neştiutori sau neclari în această privinţă? N-ar trebui să fie aşa, pentru că faptul este făcut cunoscut în botezul creştin, un ritual care stă la începutul învăţăturilor. Ştim sau nu ştim ce însemnă botezul nostru? În botez suntem îngropaţi cu Hristos, aşa cum precizează versetul 4, iar a nu fi una cu El în îngroparea Lui ar însemna o nenorocire. De asemenea, dacă n-am fi printre acei „toţi care am fost botezaţi” (v.3), argumentul apostolului în versetele 4,5 şi-ar pierde puterea în ce ne priveşte pe noi.Şi care este semnificaţia botezului? El însemnă identificarea cu Hristos în moartea Lui. Înseamnă că suntem îngropaţi împreună cu El şi o obligaţie este asupra noastră, să umblăm în înnoirea vieţii, după cum şi El a înviat într-o stare nouă de lucruri. Acesta îi este sensul şi aceasta este obligaţia pe care el o impune, iar pierderea noastră este mare dacă n-o înţelegem. Ne temem ca nu cumva controversele cu privire la botez să fi dus la neînţelegerea semnificaţiei lui. Argumentele privitoare la botez au fost făcute într-un fel nebotezat şi nu s-a avut în vedere gândul din versetul 2, că „am murit faţă de păcat”.Botezul este totuşi un ritual, un semn exterior. El nu împlineşte ceva vital, şi milioane de persoane botezate vor fi pierdute pentru eternitate. Şi cu toate acestea faptul spre care ne îndreaptă el este vital într-un sens deplin, adică spre cruce, cum vom vedea.

În înnoirea vieţii (v.4,5)să notăm cuvintele cu care se termină versetul 4, „înnoirea vieţii”, pentru că ele răspund într-un mod concis la întrebarea de la începutul acestui capitol. În loc de a continua în păcat, care este de fapt a continua să trăieşti vechea viaţă, avem să umblăm într-o viaţă care este nouă. Pe măsură ce înaintă, în acest capitol descoperim care este caracterul acestei vieţi noi.Botezul ne-a fost îngroparea împreună cu Hristos – ca o imagine. A fost „asemănarea morţii Lui”, şi în ea suntem identificaţi cu El. Şi aceasta, cu încrederea că vom fi identificaţi cu El în viaţa Sa de înviere. Înnoirea vieţii în care avem să umblăm este pusă în legătură cu viaţa de înviere în care Hristos este astăzi.

Omul cel vechi răstignit împreună cu Hristos – fapt împlinit de Dumnezeu (v.6)În versetul 3 ni se spune despre rostul pe care-l are botezul; acum în versetul 6, ave, să cunoaştem însemnătatea crucii în legătură cu „omul nostru cel vechi”ş „trupul păcatului”. Fără cruce, botezul şi-ar pierde semnificaţia.Am văzut mai înainte moartea lui Hristos în legătură cu păcatele noastre şi iertarea lor. Aici avem însemnătatea ei în legătură cu firea noastră păcătoasă, din care au izvorât toate păcatele pe care le-am făcut.Poate nu este uşor de înţeles gândul pe care ni-l dă expresia „omul nostru cel vechi”. L-am putea explica, spunând că apostolul personifică aici tot ce suntem noi în mod natural, ca urmaşi ai lui Adam. Dacă vă puteţi închipui o persoană al cărei caracter cuprinde toate trăsăturile urâcioase care s-au arătat mereu în toţi copiii lui Adam, acea persoană ar putea fi descrisă ca „omul nostru cel vechi”.Tot ce am fost noi, copiii lui Adam, a fost răstignit împreună cu Hristos, şi noi trebuie să ştim acest fapt. Nu este o simplă idee, ci un fapt real. A fost un act al lui Dumnezeu, împlinit în răstignirea pe cruce a lui Hristos – o faptă a lui Dumnezeu, reală, tot aşa cum a fost înlăturarea păcatelor noastre, împlinită în acelaşi timp. Noi avem să-l cunoaştem prin credinţă, tot aşa cum ştim că păcatele ne-au fost iertate. Când îl cunoaştem prin credinţă, alte rezultate urmează. Însă începem să-l cunoaştem prin simpla credinţă.Ceea ce a avut Dumnezeu în vedere în răstignirea omului nostru vechi a fost ca „trupul păcatului” să fie „desfiinţat” sau „făcut inactiv”, pentru ca să nu mai fim robi ai păcatului. Această afirmaţie, de asemenea, nu este uşor de înţeles. Trebuie să ne amintim că mai înainte păcatul ne stăpânea trupurile noastre, care în consecinţă erau într-un sens îngrozitor trupuri ale păcatului. Însă nu în mod literal ne-au fost desfiinţate trupurile; ci păcatul, care în toată plinătatea lui ne domina trupurile, a fost făcut inactiv, şi în felul acesta am fost eliberaţi de puterea lui. A fost desfiinţat prin răstignirea omului nostru vechi, ca rezultat al identificării noastre cu Hristos în moartea Sa, încât moartea Sa a fost şi moartea noastră.

Moartea împreună cu Hristos cu scopul de a trăi împreună cu El viaţa de înviere (v.6-8)De notat cuvintele cu care se termină versetul 6. Ele ne dau o lumină foarte clară cu privire la felul cum este văzut păcatul în acest capitol. Păcatul este un stăpân de sclavi, şi noi am ajuns sub puterea lui. Punctul principal discutat în acest capitol nu este prezenţa păcatului în noi, ci puterea păcatului asupra noastră. Noi am primit eliberarea de păcat. Suntem îndreptăţiţi de el, aşa cum spune versetul 7.Eliberarea noastră s-a realizat prin moartea lui Hristos. Dar este foarte important să menţinem legătura dintre moartea Lui şi învierea Lui. Am văzut lucrul acesta în ultimul verset al capitolului 4 şi îl vedem iarăşi aici. Moartea noastră cu Hristos este în vederea trăirii noastre împreună cu El în viaţa de înviere.

Ştim că moartea nu mai are stăpânire asupra lui Hristos (v.9)Avem cuvântul a şti pentru a treia oară în versetul 9. Trebuie să ştim semnificaţia botezului. Trebuie să ştim însemnătatea morţii lui Hristos în legătură cu omul nostru cel vechi. În al treilea rând trebuie să ştim însemnătatea învierii lui Hristos. Învierea Lui n-a fost o simplă reanimare. N-a fost nici ca învierea lui Lazăr – o readucere la viaţă în această lume pentru un anumit număr de ani, după care moartea a venit din nou. Când a înviat, El a lăsat moartea înapoia Sa pentru totdeauna şi a

intrat într-o altă ordine de lucruri, pe care am putea-o numi o lume a învierii. Pentru scurt timp moartea a venit asupra Lui, dar aceasta numai printr-un act al Său personal de supunere faţă de ea. Acum El este în sfera ei, pentru totdeauna.

A murit faţă de păcat (v.10)Moartea Lui a fost o moarte faţă de păcat odată pentru totdeauna. Aici este vorba de păcat, nu de păcate; este principiul care a pătruns firea noastră şi a pus stăpânire pe noi, şi nu faptele care îi sunt roadele. Şi nu este moartea pentru păcate, ci faţă de păcat. Păcatul nu şi-a spus niciodată cuvântul în firea Lui, aşa cum a făcut cu noi. Dar El avea să-Şi spună ultimul cuvânt faţă de păcat, când în jertfa Sa a luat întreaga problemă a păcatului care a ofensat gloria lui Dumnezeu în creaţia Sa ruinată şi ne afectase şi pe noi, stând ca o barieră puternică împotriva binecuvântării noastre. Rostind cuvântul hotărâtor asupra păcatului, purtându-i judecata, El a murit faţă de păcat şi acum trăieşte pentru Dumnezeu.

Să ne socotim potrivit cu ceea ce suntem (v.11)

Să facem o pauză şi să ne întrebăm pe noi înşine cu privire la aceste lucruri. Le cunoaştem, în adevăr? Cunoaştem în adevăr moartea şi învierea lui Hristos în această lumină? Ne dăm noi seama că Domnul nostru a murit şi a ieşit din această ordine de lucruri dominată de păcat, în care venise să împlinească răscumpărarea – şi cât de deplin trăieşte El pentru Dumnezeu în această lume nouă în care a intrat? Este important să realizăm toate acestea, pentru că versetul 11 ne învaţă că noi trebuie să ne socotim potrivit cu ceea ce cunoaştem.Dacă nu cunoaştem corect lucrurile, nu ne putem socoti pe noi înşine într-un mod corect. Nici un negustor nu-şi va socoti bine treburile dacă nu ştie tabla înmulţirii. Niciun căpitan de vas nu-şi calculează corect poziţia vasului său dacă nu cunoaşte principiile navigaţiei. Tot aşa nici un credincios nu-şi va socoti bine poziţia şi atitudinea cu privire la păcat sau la Dumnezeu, dacă nu ştie care este relaţia dintre moartea şi învierea lui Hristos şi situaţia lui personală.Când în adevăr cunoaştem, îndemnul de a ne socoti din versetul 11ne devine simplu. Situaţia noastră este determinată de cea a lui Hristos, pentru că noi suntem identificaţi cu El. A murit El faţă de păcat? Atunci şi noi am murit faţă de păcat, şi aşa ne socotim. Trăieşte El acum pentru Dumnezeu? Atunci şi noi trăim pentru Dumnezeu, şi aşa ne socotim. Socotirea din partea noastră nu este doar o încercare de a crede. Nu înseamnă că încercăm să ne socotim noi înşine într-o poziţie în care nu suntem. Dimpotrivă! Noi am murit faţă de păcat şi trăim pentru Dumnezeu datorită chiar faptelor Sale, împlinite în moartea şi învierea lui Hristos (care sunt realizate practic în noi prin Duhul Său, cum vom vedea mai târziu) şi, aşa fiind lucrurile, avem să le acceptăm şi să ne ajustăm gândirea potrivit lor. Aceste lucruri sunt, de aceea noi avem să ne socotim în felul acesta.Înainte de a fi întorşi la Dumnezeu eram morţi faţă de Dumnezeu şi vii faţă de păcat. Nu aveam nici un interes în orice ar fi avut a face cu Dumnezeu. Nu înţelegeam lucrurile Lui;ne lăsau cu totul reci. Când era totuşi vorba de ceva care se adresa dorinţelor noastre naturale sau ceva care ne hrănea îngâmfarea sau iubirea noastră de noi înşine, atunci noi eram plini de viaţă, cu tot interesul. Acum prin harul lui Dumnezeu situaţia este cu totul schimbată, ca rod al faptului că suntem ai lui Isus Hristos.

A refuza păcatului orice drept asupra noastră (v.12)

După ce am ajuns să ne socotim potrivit cu faptele privitoare la moartea şi învierea lui Hristos, pe care le cunoaştem, rămâne încă un pas de făcut. Avem să ne dăm pe noi înşine lui Dumnezeu pentru ca voia Lui să se arate practic în detaliile vieţilor noastre. Cuvântul a da (sau:a prezenta, a aduce) se întâlneşte de cinci ori în ultima parte a acestui capitol.Pentru că am murit faţă de păcat est foarte evident că rămâne asupra noastră obligaţia de a refuza păcatului orice drept asupra noastră. Mai înainte el stăpânea în trupurile noastre muritoare şi tot timpul ascultam de el, de poftele lui felurite. Acum nu trebuie să mai fie în felul acesta, aşa cum spune versetul 12. Am murit faţă de păcat, vechiul stăpân, şi drepturile lui asupra noastră au încetat. Pentru că suntem aduşi la viaţă din păcat, aparţinem lui Dumnezeu şi recunoaştem cu bucurie drepturile Sale asupra noastră. Ne prezentăm Lui pe noi înşine, în întregime.

Ne-am dat odată pentru totdeauna lui Dumnezeu (v.13)

Această dăruire este un lucru foarte practic, aşa cum arată foarte clar versetul 13. Ea are rezultate asupra tuturor mădularelor trupurilor noastre. Mai înainte fiecare mădular era într-un fel sau altul în slujba păcatului şi de aceea era o unealtă a nedreptăţii. Nu este un lucru minunat că fiecare mădular poate acum să fie pus în slujba lui Dumnezeu? Picioarele pot merge pe calea Lui. Mâinile noastre pot face lucrarea Lui. Limba noastră poate rosti lauda Lui. Pentru ca aşa să fie, avem să ne dăm pe noi înşine lui Dumnezeu.Cuvântul „a da” se află de două ori în acest verset, însă aici acest verb este la două timpuri diferite. Un bun cunoscător al limbii greci comenta despre ele că în cel dintâi caz verbul este la prezent în sensul lui continuu: „Nici să nu daţi păcatului mădularele voastre”, adică niciodată să nu faceţi acest lucru. În cazul al doilea timpul este diferit: „daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu”, adică „v-aţi dat odată pentru totdeauna”, ca un fapt împlinit.Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea pe sine însuşi dacă ne-a dat Lui odată pentru totdeauna, ca un fapt împlinit. Ne-am dat în adevăr pe noi înşine şi mădularele noastre lui Dumnezeu, pentru a face numai voia Lui? Dacă este aşa, să fim atenţi ca niciodată să nu uităm acest act şi să cădem în ispita de a ceda mădularele noastre nici chiar pentru un moment nedreptăţii, pentru că rezultatul acesteia va fi păcatul.

Păcatul nu stăpâneşte pentru că suntem sub har (v.14,15)

Păcatul nu trebuie să aibă stăpânire asupra noastră chiar datorită faptului că nu suntem sub lege, ci sub har. Aici este răspunsul divin pentru cei care afirmă că dacă noi spunem oamenilor că nu mai sunt sub regimul legii, îi în mod sigur s-ar avânta în păcat. Fapt este că nimic nu supune inima şi dă impuls sfinţeniei ca harul lui Dumnezeu.Versetul 15 dă mărturie faptului că întotdeauna au fost oameni care gândesc că singura cale de a progresa în sfinţenie este să fim sub supunerea care să te constrângă a legii. Erau unii care aşa gândeau în timpul lui Pavel. El le întâmpină obiecţia, repetând ideea cu care a început acest capitol. Dând un răspuns, el reafirmă această poziţie într-un fel mai dezvoltat. Versetele 16-23 sunt o extindere şi amplificare a ceea ce spusese în versetele 12-14.

Robi ai păcatului – sau robi ai dreptăţii şi ai lui Dumnezeu (v.16-20)

Apostolul face caz de cunoaşterea practică şi comună tuturor. Toţi ştim că dacă dăm ascultare cuiva, deşi nu ne numim slujitorul aceluia, noi suntem practic slujitorul lui. Aşa este cazul şi în lucrurile spirituale, fie că slujim păcatului sau lui Dumnezeu. Judecând după acest principiu, fără discuţie altădată eram robi ai păcatului. Dar când evanghelia a ajuns la noi, am ascultat de ea, datorită lui Dumnezeu. Ca rezultat am fost eliberaţi din sclavia păcatului şi am devenit slujitori ai lui Dumnezeu şi ai dreptăţii. Acum, fiind robi ai dreptăţii, avem să-I dăm Lui în amănunte mădularele noastre, ca El să-Şi aibă calea Sa cu noi.Dăruirea aceasta este deci o lucrare foarte importantă. Către ea ne conduce cunoaşterea pe care am primit-o. Dacă ne oprim pe loc, cunoştinţa noastră devine fără rezultat. Fără îndoială aici se află motivul pentru care multe lucruri se arată slabe şi fără rezultate în cei credincioşi care au fost totuşi bine învăţaţi teoretic. Ei se opresc aici şi nu se dăruiesc pe ei înşişi şi mădularele lor lui Dumnezeu. Este ca şi cum niciodată n-ar fi fost împlinit lucrul acesta, ca o faptă realizată odată pentru totdeauna.

Pentru că este un fapt împlinit, avem nevoie de har pentru continuarea dăruirii mădularelor noastre în slujba lui Dumnezeu.Aceasta arată că vechiul stăpân, păcatul, este încă în noi, aşteptând doar ocaziile ca să se afirme. Aceasta face triumful harului şi mai măreţ. De asemenea, măreşte valoarea lecţiilor pe care le primim. Învăţăm cum să dăruim mădularele noastre în robie dreptăţii, spre sfinţenie, chiar când păcatul stă la pândă înăuntrul nostru, gata să se reafirme. Slujind dreptăţii slujim lui Dumnezeu, pentru că a face voia lui Dumnezeu este cel dintâi element al dreptăţii. Şi dreptatea în tot ceea ce facem duce la sfinţenia vieţii şi a caracterului.Deci, în loc de a continua să păcătuim ca cei care sunt înrobiţi de puterea păcatului, noi suntem eliberaţi de el şi aduşi sub stăpânirea lui Dumnezeu. De două ori avem aici cuvintele „eliberaţi de păcat” (în versetele 18 şi 22). Mai înainte fusesem „liberi faţă de dreptate” (v.20). am scăpat de sub vechea putere şi am venit sub cea nouă. Aceasta este calea sfinţeniei şi a vieţii.

Aspecte ale morţii si darul vieţii eterne (v.21-23)

Viaţa eternă este văzută aici ca scopul acestei istorii minunate. În scrierile apostolului Ioan o vedem prezentată ca o stăpânire pe care cel credincios o are acum. Nu este nepotrivire între aceste două vederi ale vieţii eterne. Ceea ce este al nostru acum din aspectul ei esenţial va fi al nostru în plinătatea ei când vom ajunge în eternitate.Ultimul verset din acesta capitol, atât de binecunoscut, ne dă un rezumat scurt al acestui subiect. Nu putem sluji păcatului fără să-i primim plata, care este moartea. Moartea este un cuvânt cu un înţeles larg. Într-un sens moartea intră în om când el este separat de Dumnezeu prin păcat. Moartea trupului are lor când el este separat de partea spirituală a omului. Moartea a doua este atunci când oamenii sunt în final separaţi de Dumnezeu. Plata deplină a păcatului include moartea în toate aceste sensuri.În legătură cu Dumnezeu nu se vorbeşte despre vreo plată. Totul este dar. Însăşi viaţa în care putem sluji Lui este darul Său în Hristos Isus, Domnul nostru. În felul acesta la sfârşitul capitolului ne întoarcem la gândul cu care se încheie capitolul dinainte. Ne putem lăuda cu viaţa eternă care este a noastră prin darul fără plată al lui Dumnezeu şi ne bucurăm din toată inima de toate consecinţele le care ne conduce harul Său.

Vedere generală: Credinciosul nu este sub lege, ci sub har.Primele 6 versete, doctrina eliberării de sub lege; cu versetul 7 se începe experienţa sub lege care pregăteşte eliberarea în Hristos.Cuvintele de la începutul capitolului 7 ne îndreaptă gândirea înapoi la versetele 14 şi 15 din capitolul dinainte, în care apostolul a precizat clar că orice credincios nu este sub lege, ci sub har. O mare controversă se stârnise în jurul acestui subiect, despre care ni se dă mărturie îndeosebi în Fapte 15.Subiectul acesta a fost lămurit cu autoritate la Ierusalim în ce priveşte credincioşii dintre naţiuni. Ei nu aveau să fie puşi sub lege. Dar el era tot atât de clar când era vorba de credincioşii dintre evrei?Acest lucru nu era nicidecum tot aşa de clar evreilor credincioşi. Fapte 21.20 este o dovadă. De aceea era foarte necesar ca Pavel să clarifice clar şi hotărât cum stăteau lucrurile; şi acesta este motivul pentru care avem această reîntoarcere la teme cu care începe acest capitol. Cuvintele puse în paranteze în versetul 1 arată că el se adresa acum în mod special fraţilor iudei. Numai ei cunoşteau legea în sensul propriu al cuvântului. Cei dintre naţiuni se poate să fi cunoscut ceva despre ea ca nişte observatori din afară; Israel o cunoştea dinăuntru, ca unii care erau sub ea. Remarca aceasta a apostolului Pavel ne dă o cheie importantă pentru acest capitol, arătând din ce punct erau văzute lucrurile.Dele dintâi 6 versete ale capitolului sunt de doctrină, arătând felul în care cel credincios este eliberat de robia legii şi adus în legătură cu Hristos. De la versetul 7 înainte avem un pasaj foarte experimental. Sunt detaliate lucrările legii asupra inimii şi a cunoştinţei unuia care se teme de Dumnezeu. Ni se dă o cunoaştere a lucrărilor pe care le face legea în sufletul omului care în final îl pregătesc pe cel credincios pentru experimentarea eliberării ce se află în Hristos şi în Duhul lui Dumnezeu. Este remarcabil faptul că în tot capitolul 7 nu se află nicio menţionare a Duhului Sfânt; în schimb, în capitolul 8 se menţionează mult mai mult despre El decât în vreun alt capitol din Biblie.

Morţi faţă de lege prin trupul lui Hristos, pentru a fi ai Celui care a înviat (v.2-4)

Punctul de plecare al apostolului este faptul bine cunoscut că legea îşi are stăpânirea asupra omului cât timp cât trăieşte el. Moartea, şi numai moartea, îi termină stăpânirea. Acesta se vede clar în legătură cu legea divină a căsătoriei, aşa cum este precizată în versetele 2 şi 3.Acest principiu se aplică în lucrurile spirituale, aşa cum precizează versetul 4, deşi nu se aplică în totul în acelaşi fel. Legea este în poziţia de soţ şi noi care credem suntem în poziţia de soţie. Totuşi moartea nu a venit asupra legii, ci noi am murit. Versetul 4 este foarte clar.Noi am devenit morţi faţă de lege „prin trupul lui Hristos” (v.4). Aceasta ar putea părea oarecum ceva neclar. Credem că apostolul Pavel se referă la ceea ce a adus cu sine faptul prin care Domnul a luat un trup pregătit pentru El şi în felul acesta a fost Om. El a luat acel trup având în vedere suferinţa morţii, şi de aceea trupul lui Hristos este folosit ca semnificând moartea Sa. Este aceiaşi figură de vorbire pe care o avem în Coloseni 1.22, unde ni se spune că am fost împăcaţi „în trupul morţii Lui, prin moarte”.Noi am murit faţă de stăpânirea legii în moartea lui Hristos. În felul acesta legătura noastră cu cel dintâi soţ a încetat. Dar totul este în vederea intrării noastre într-o nouă legătură, sub Hristos înviat. Fiecare evreu ştia că soţul dintâi – legea a fost foarte neînduplecat şi aspru, ca unul care îşi bate soţia; totuşi ei aveau să admită că meritau din plin ce au primit. Noi, cei dintre naţiuni, cu greu ne dăm seama cât de mare era eliberarea când iudeul întors la Dumnezeu descoperea că acum era sub Hristos şi nu sub lege. Fiind „măritat” cu Hristos înviat dintre cei morţi, standardul pus era mai înalt decât fusese sub lege, însă acum un izvor nesecat vedea de la El pentru hatul şi puterea necesară şi de aceea roadele pentru Dumnezeu deveneau o posibilitate. Ca soţ, Hristos este sursa pentru orice ajutor, călăuzire, mângâiere şi putere.

Când eram în firea păcătoasă (v.5)Cât de izbitor este contrastul prezentat în versetul 5! În adevăr, versetul însuşi este foarte izbitor pentru că numeşte patru lucruri care merg împreună: firea păcătoasă, legea, păcatele şi moartea. În vechime legea a fost impusă unui popor „în firea păcătoasă”. Ca rezultat, ea stârneşte şi pune în acţiune păcatul care stă ascuns în firea păcătoasă. Consecinţa este că patimile păcatelor s-au arătat şi moartea a urmat ca judecată a lui Dumnezeu asupra tuturor. Firea păcătoasă (în greceşte:carnea) nu înseamnă trupurile noastre, ci firea decăzută care îşi are locul în trupurile pe care le avem acum. Orice persoană neîntoarsă la Dumnezeu este „în firea păcătoasă” adică ea îi stăpâneşte viaţa şi îi caracterizează starea. Dar observăm că pentru cei credincioşi starea aceasta este socotită ca terminată; apostolul spune: „când eram în firea păcătoasă”.

Morţi faţă de lege, slujind lui Dumnezeu într-un duh nou (v.6)

Un alt contrast ne confruntă când ne îndreptăm spre versetul 6, „când eram…dar acum”. Pentru că am murit împreună cu Hristos, nu numai că am murit faţă de păcat, cum subliniază capitolul 6, dar am murit şi faţă de lege şi deci am fost eliberaţi faţă de ea. Consecinţa este că acum putem sluji ca robi lui Dumnezeu într-un fel cu totul nou. Nu numai că facem lucruri noi, ci facem aceste lucruri noi într-un spirit nou. În capitolul dinainte citim despre „înnoirea vieţii” (v.4); acum citim despre „înnoirea duhului”.Citim despre unii oameni din timpul Vechiului Testament care s-au întors de la o viaţă nechibzuită şi păcătoasă la o viaţă în temere de Dumnezeu, cum este cazul cu Manase, împăratul lui Iuda, de exemplu, care ne este istorisit în 2 Cronici 33.11-19. S-ar putea spune despre el că a umblat într-o „înnoire de viaţă” în ultimii săi ani de domnie. Totuşi el a putut sluji lui Dumnezeu potrivit principiilor şi îndemnurilor sistemului legii sub care era. Era imposibil ca înnoirea

duhului să-l fi caracterizat. Dacă noi vrem să vedem o slujire în înnoirea duhului trebuie să ne întoarcem spre un evreu întors la Dumnezeu în perioada de acum a harului. Poate altădată a făcut tot ce era mai bine să slujească lui Dumnezeu într-un duh de ţinere cu strictețe a legii. Acum el însuşi află că este un fiu şi un moştenitor al lui Dumnezeu în Hristos Isus, şi slujeşte într-un duh de fiu faţă de tatăl său – un duh care este cu totul nou.Cineva poate să pună doi oameni la o lucrare, unul dintre ei fiind chiar fiul său. Dacă tânărul îşi înţelege relaţia pe care o are, va face aceea lucrare într-un spirit cu totul diferit de cel al omului plătit. Poate ilustrarea noastră ar fi mai aproape de ţintă dacă am presupune cazul unei soţii care împlineşte dorinţele soţului ei. Eliberaţi de lege prin moarte, adică moartea lui Hristos, suntem puşi în legătură cu Hristos înviat pentru a sluji lui Dumnezeu aducând roade într-un spirit nou.

Legea ne-a descoperit starea noastră de păcat (v.7)Învăţătura aceasta arată în mod evident cât de preţios este Hristos şi pune legea în umbră. Aruncă ea vreo defăimare asupra legii? Face ea să se înţeleagă oarecum că ar fi ceva rău în ea? Acesta este un subiect prezentat în versetele 7-13 şi arată cu toată claritatea că legea a fost perfectă când a fost dată. Răul n-a fost cu legea, ci cu păcatul care s-a ridicat împotriva legii, găsind în adevăr în lege ceea ce l-a stârnit şi de asemenea l-a şi condamnat.Versetul 7 ne spune cum legea a dat pe faţă şi a condamnat păcatul. Înainte de a fi legea noi păcătuiam, însă nu ne dădeam seama cât de păcătoşi eram. Îndată ce legea vorbit, noi ne-am descoperit adevărata stare în care eram. După cum firul cu plumb descoperă că un zid care se clatină este strâmb, tot aşa legea ne dă pe faţă starea.

Deşi bună, legea ne-a făcut să ne cunoaştem păcatul şi ne-a omorât (v.8-11)Totuşi păcatul şi nu legea a lucrat răul, după cum precizează versetul 8. Păcatul care era oarecum ascuns în izbucnirea lui într-o anumită direcţie a fost confruntat cu interzicerea categorică a legii. Însuşi faptul că nu se spune să nu facem un anumit lucru ne-a îndemnat să-l facem!De fapt legea ne-a atins în două feluri. Întâi, ea a făcut ca păcatul să fie pus în mişcare. Ea a tras o linie şi ne-a oprit să trecem peste ea. Păcatul de îndată ne-a îndemnat să trecem peste ea. În al doilea rând, în prezenţa acestei încălcări, lege a rostit în mod categoric moartea asupra noastră. Este adevărat, legea punea viaţa înaintea noastră, spunând: „să faci aşa şi vei trăi”. Totuşi în tot ce făcea cu privire la noi era să ne condamne la moarte, pentru că n-am făcut nicidecum ceea ce poruncise ea. Aceste două rezultate ale legii sunt precizate pe scurt la sfârşitul versetului 9: „păcatul a prins viaţă şi eu am murit”.Aceasta fiind starea de lucruri, nicio acuzaţie de niciun fel nu se poate aduce legii, care este „sfântă şi dreaptă şi bună”. Păcatul, nu legea, este vinovatul. Păcatul a lucrat moartea, deşi prin lege s-a pronunţat sentinţa morţii. Păcatul lucra în adevăr înainte de a fi dată legea, însă îndată ce ea a fost dată păcatul nu avea nicio scuză şi sfidarea ei a devenit neruşinată. Prin poruncă, păcatul a devenit peste măsură de păcătos, aşa cum ne spune versetul 13.

Experienţa personală făcută cu legea şi păcatul (v.7,14)Am ajuns la ceea parte a capitolului în care apostolul foloseşte în vorbire persoana întâia la singular. În versetele 5 şi 6 citim: „noi” eram în firea păcătoasă,....mădularele „noastre”,...ca „noi” să slujim etc. După întrebarea cu care începe versetul 7 întâlnim mereu: „eu n-aş fi avut nici conştiinţa”,... „a lucrat în mine”... „eu odinioară”... „eu am murit”. Aceasta, pentru că acum el vorbeşte ca unul care face personal experienţă; şi când este cazul de a experimenta ceva, fiecare trebuie să vorbească pentru sine însuşi.Începutul versetului 14 nu este o excepţie la ceea ce am spus. Este un fapt că legea este spirituală, şi nu numai un lucru de experimentat. În contrast cu ea stă ce „sunt eu”, şi lecţia aceasta trebuie învăţată ca un lucru al unei experienţe triste: „carnal, vândut păcatului”.

Învăţăm cât de păcătoşi suntem, căutând să facem ce este bine (v.8,19)Cum învăţăm ce suntem? Făcând un efort foarte cinstit de a ne conforma cerinţei spirituale pe care o are legea. Cu cât suntem mai hotărâţi în această privinţă, cu atât mai mult lecţia aceasta arde în sufletele noastre. Învăţăm cât de păcătoşi suntem, încercând să fim buni!Să ne amintim ce am învăţat în capitolul 6, pentru că acolo ni s-a arătat calea. Când am înţeles prin credinţă că am fost identificaţi cu Hristos în moartea Sa, ne-am dat seama că avem să ne recunoaştem pe noi înşine morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, şi prin urmare avem să ne dăruim pe noi înşine şi mădularele noastre lui Dumnezeu pentru a face voia şi plăcerea Lui. Sufletele noastre se învoiesc pe deplin cu aceste fapte ca fiind drepte şi potrivite, şi să ne spunem nouă înşine, poate cu mare entuziasm: „Hotărât! Aşa voi face”.Încercăm să facem aşa, şi iată! Primim un răspuns foarte neplăcut ca o lovitură. Intenţiile ne sunt cele mai bune, dar suntem fără putere pentru a pune în practică aceste lucruri. Vedem binele şi îl aprobăm în mintea noastră, totuşi nu reuşim să-l facem. Recunoaştem răul pe care îl dezaprobăm, şi totuşi suntem robiţi de el. Este o stare de lucruri chinuitoare şi umilitoare, aşa cum o aflăm în versetul 19.

Preocuparea cu tine însuţi (v.14-23)În versetele 14-23 întâlnim de multe ori cuvintele „eu”, „în mine”, „ale mele”. Cel care scria îşi descria în mod evident o experienţă în care era cu totul afundat în preocuparea cu sine însuşi. Toate gândurile îi erau îndreptate asupra lui însuşi. Nu este un fapt surprinzător, pentru că acesta este exact rezultatul normal al legii asupra unui suflet trezit şi conştiincios. Când cercetăm aceste versete putem vedea că îngrijorarea mărturisită a condus la descoperiri deosebit de preţioase.1. Legea este bună (v.12,13)A descoperit prin experienţă caracterul bun şi sfânt al legii. Ea este bună, aşa cum precizează versetul 12; iar acum înţelege că legea este în adevăr bună.2. Eu sunt vândut păcatului (v.14,15)A descoperit prin experienţă starea lui decăzută, nu numai „carnal” ci „vândut rob păcatului”. Oricine are de mărturisit că este atât de mult depăşit încât nu face ceea ce vrea şi practică ceea ce urăşte, iar în felul acesta este mereu în poziţia umilitoare de aş nu-şi recunoaşte faptele (v.15), este în adevăr înrobit. Suntem ca sclavii vânduţi în piaţă unui stăpân tiran: vânduţi robi păcatului.3. Păcatul care locuieşte în mine (v.17)Totuşi el învaţă să facă deosebire între ceea ce a fost lucrat în el de către Dumnezeu –ceea ce numim „firea cea nouă” – şi firea păcătoasă care este firea cea veche. Versetul 17 ne arată acest fapt. El recunoaşte că este adevăratul „eu” în legătură cu firea cea nouă şi un alt eu (sau:în mine) care trebuie mereu respins, fiind firea cea veche.4. Nimic bun în firea mea păcătoasă (v.18)El învaţă prin experienţă adevăratul caracter al firii vechi. Dacă este vorba de „mine”, adică „firea păcătoasă” (vedem aici că vechiul „eu” trebuie respins) în ea nu se găseşte nimic bun, aşa cum ne spune versetul 18. Pur şi simplu, nimic bun nu este aici. De aceea este fără folos să-l mai cauţi aici. Unii dintre noi şi-au petrecut multe luni de trudă, sau chiar ani, căutând binele acolo unde el nu există.5. Omului dinăuntru îi place legea lui Dumnezeu (v.22)El învaţă mai departe că deşi are acum o fire nouă, „omul dinăuntru”, totuşi acesta în sine însuşi nu are putere. Omului dinăuntru îi place legea sfântă a lui Dumnezeu; mintea lui recunoaşte că legea este bună, dar tot aşa stau lucrurile: o putere lucrează în mădularele lui şi îl menţine sclav.

O luptă care arată dacă avem o fire nouă (v.23)Ce stare de lucruri care zdrobesc inima! Unii dintre noi au cunoscut-o cu destul amar. Alţii îi simt durerea acum. Şi dacă unii încă n-au cunoscut-o, ar trebui să se trezească, pentru că aceasta de îndată ridică o întrebare, dacă ei au o fire nouă. Dacă nu au nimic altceva decât firea păcătoasă, lupte şi experienţe ca acestea trebuie să fie necunoscute.Aceste experienţe sunt de mare valoare, ca pregătire a sufletului pentru bucuria unei eliberări lucrată în mod divin.

Legea: o putere care stăpâneşte ca „legile naturii”Deoarece ne apropiem de sfârşitul capitolului 7, este important să notăm că în acest text cuvântul lege este folosit în mai multe sensuri. În marea majoritate a cazurilor el se referă la legea lui Dumnezeu dată prin Moise. În versetele

2şi 3 totuşi avem „legea soţului”; în versetul 21 „o lege”; în versetele 23şi 25 „o lege diferită”, „legea minţii mele”; „legea păcatului”.Dacă am citi din nou aceste versete şi am pune cuvintele „forţe care controlează” în locul cuvântului „lege” poate am înţelege mai clar ce spune apostolul. Să luăm versetul 23. Forţa care controlează este mintea noastră; în felul acesta trupurile sunt ţinute în supunere. Aşa trebuie să fie cu cei a căror minte a fost înnoită de puterea lui Dumnezeu. Dar trebuie să ţinem seama de păcat care îşi exercită forţa care controlează mădularele noastre. Trebuie să facem faţă acestui fapt teribil şi să învăţăm prin experienţă că, dacă suntem lăsaţi la puterile noastre, păcatul îşi dovedeşte forţa mai puternic, ia controlul şi noi suntem ţinuţi captivi.

O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa? (v.24)Nu este de mirare că apostolul, amintindu-şi de această stare, strigă cu durere: „Cine mă va scăpa?” Este importantă forma acestei întrebări. Mai înainte, când cel care vorbea trecea prin experienţele detaliate în versetele 14-19, întrebarea lui ar fi fost: „Cum să scap eu însumi?” Încă mai căuta ceva înăuntrul său care să aducă o împlinire, dar căuta în zadar. Acum el începe să se uite în afara lui pentru a găsi pe eliberator.

Răspunsul dat: Hristos este Cel care ne eliberează se sub robia păcatului (v.25)Când nu numai încrederea în noi înşine, dar şi speranţa în noi înşine este năruită, am făcut un pas mare înainte. Atunci în mod inevitabil începem să privim în afara noastră. Mai întâi poate privim pentru ajutor, şi prin urmare privim într-o direcţie greşită. Totuşi mai curând sau mai târziu descoperim că avem nevoie nu de ajutor, ci de o eliberare reală de către o putere care nu este nicidecum a noastră. Apoi, în curând, aflăm răspunsul pentru strigătul nostru. Eliberarea este a noastră prin Isus Hristos Domnul nostru, mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! El poate să ne elibereze de sclavia păcatului, aşa cum ne-a scăpat şi de vina păcatelor noastre.

Legea Duhului, mai puternică decât legea păcatului şi a morţii

Dar cum se face această eliberare? Găsim răspuns la acesta întrebări când citim capitolul 8. La sfârşitul capitolului 7 legea păcatului şi a morţii s-a dovedit mult mai puternică decât legea minţii înnoite. La începutul capitolului 8 legea Duhului, care acum este dat celui credincios, se dovedeşte mult mai puternică decât legea păcatului şi a morţii. Apostolul poate spune cu bucurie: „m-a eliberat”.Nu numai că avem să trăim în Hristos Isus, dar şi Duhul acestei vieţi ne-a fost dăruit. În felul acesta o forţă nouă intră în vieţile noastre. Venind sub puterea conducătoare a Duhului lui Dumnezeu, suntem eliberaţi de forţa care ne controla a păcatului şi a morţii. Legea cea mai mare calcă în picioare pe cea mai mică.Gândul acesta poate fi ilustrat prin multe întâmplări din lumea naturală care ne înconjoară. De exemplu, o bucată de fier stă fără să se mişte pe pământ, ţinută în acel loc de legea gravitaţiei. Un magnet electric este adus deasupra şi îndată fierul se ridică de parcă ar avea aripi. O nouă forţă care controlează apăruse şi în anumite condiţii şi într-o sferă limitată s-a dovedit mai puternică decât forţa gravitaţiei.

Duhul Sfânt dat ca să trăim viaţa „în Hristos”Duhul Sfânt ne-a fost dat ca El să ne controleze, nu ca să-L controlăm noi. Cum Îşi exercită El influenţa? El lucrează în cel credincios, însă în legătură cu un Obiect din afară care este atrăgător – Hristos Isus Domnul nostru. El este aici ca să-L glorifice pe Hristos. El locuieşte în noi nu ca să hrănească vechea viaţă, viaţa celui dintâi Adam; viaţa al cărei Duh este El este viaţa lui Hristos, cel din urmă Adam. Noi suntem „în Hristos Isus”, după cum arată cel dintâi verset.

Nicio condamnare pentru cei în Hristos Isus (v.1,2)Nu este nimic de condamnat în Hristos Isus şi nimic de condamnat pentru cei în Hristos Isus. Motivul este dublu. Versetele 2,3 dau fiecare un motiv, amândouă începând cu „pentru că”. Versetul 2 dă motivul practic sau experimental. Cel credincios sub controlul Duhului este eliberat de controlul celui care altădată îl aducea la condamnare. Fiind o exprimare a unei libertăţi care trebuie realizată experimental, apostolul vorbeşte încă într-un fel personal şi individual: „m-a eliberat”

Păcatul a fost condamnat la cruce, n-a fost iertat (v.3)

Versetul 3. Dimpotrivă, exprimă ceea ce s-a împlinit de Dumnezeu într-un fel juridic la crucea lui Hristos. Legea s-a dovedit slabă din cauza firii păcătoase, deşi în ea însăşi este sfântă şi dreaptă şi bună. Era ca un sculptor talentat pregătit să realizeze un monument însemnat – o lucrare de artă care să dureze – dintr-o grămadă de gunoi murdar. O sarcină fără speranţe de împlinire, nu din cauza vreunui defect al sculptorului, ci din cauza materialului prost cu care ar fi avut de a face. Legea putea condamna pe cel păcătos, dar ea nu putea condamna păcatul în firea păcătoasă, încât omul să fie scăpat de robie şi de păcat şi, umblând după aceea în Duh, să ajungă să împlinească ceea ce legea ceruse de drept.Dar ceea ce n-a putut face legea, a făcut Dumnezeu. El a trimis pe Fiul Său într-o asemănare cu firea păcătoasă – dar numai în asemănare cu ea, de notat, pentru că deşi El era în toate privinţele un Om, era Omul perfect, fără cea mai neînsemnată umbră a păcatului. Dumnezeu L-a trimis „pentru păcat”, ca jertfă pentru păcat;în felul acesta în moartea Lui a fost condamnată firea păcătoasă. Păcatul este principiul – rădăcina a tot ce este rău pentru om; şi firea păcătoasă este cea care să păcatului posibilitatea să se desfăşoare, întocmai cum un generator electric îşi găseşte în firele electrice mijlocul prin care să-şi transmită puterea.Ştim că păcatul şi-a avut originea primară în ceruri, cu Satan şi îngerii căzuţi; totuşi Hristos n-a venit să moară pentru îngeri şi nu era păcat în firea îngerilor care să fi fost condamnat. El a murit pentru oameni, şi era păcat în firea care a fost condamnată. De observat, a fost condamnată, nu iertată. Dumnezeu în adevăr iartă păcatele, care izvorăsc ca roade ale firii păcătoase; dar păcatul (principiul – rădăcina) şi firea păcătoasă (firea în care lucrează păcatul) nu sunt iertate, ci condamnate fără cruţare. Dumnezeu a condamnat păcatul în crucea lui Hristos. Trebuie să învăţăm să-l condamnăm şi noi în experienţa noastră.

Cerinţa dreaptă a legii împlinite prin puterea Duhului Sfânt (v.4)

Trebuie să judecăm aşa cum judecă Dumnezeu. Avem să vedem lucrurile aşa cum le vede El. Dacă păcatul şi firea păcătoasă sunt sub condamnarea Sa, atunci ele trebuie să fie şi sub condamnarea noastră. Păcatul şi firea păcătoasă fiind judecate la cruce, Duhul Sfânt ne-a fost dat ca să pună în lucrarea viaţa cea nouă pe care am primit-o. Dacă umblăm potrivit Duhului, atunci toate activităţile noastre, şi mintale şi trupeşti, vor fi sub controlul Său şi ca urmare ne vom găsi împlinind cerinţa legii.În aceasta, desigur, se află un lucru minunat. Când eram sub lege şi în firea păcătoasă, ne luptam să împlinim cerinţele legii şi niciodată nu reuşeam. Acum, când suntem eliberaţi de lege, acum când suntem în Hristos Isus şi Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi, este o putere care ne poate face să stare să aducem roade. Şi dacă umblăm în Duhul şi nu în firea păcătoasă, şi potrivit măsurii în care umblăm, împlinim ceea ce legea cerea pe drept de la noi. Acesta este un mare triumf al harului lui Dumnezeu. Iar triumful poate fi şi mai mare, pentru că este posibil credinciosului „să umble aşa cum a umblat Hristos” (1 Ioan 2,6). Şi felul cum „a umblat” Hristos trece dincolo de ceea ce cerea legea.Am putea rezuma aceste lucruri spunând că un creştin – potrivit gândurilor lui Dumnezeu – este nu numai iertat, îndreptăţit, împăcat, având Duhul care toarnă în inima lui dragostea lui Dumnezeu; de asemenea el vede condamnarea divină a păcatului şi a firii păcătoase la cruce şi înţelege că legăturile sale vitale înaintea lui Dumnezeu sunt nu cu Adam căzut, ci cu Hristos înviat. Prin urmare el este în Hristos Isus, Duhul locuind în el pentru a-l conduce şi a-l umple cu Hristos ca Obiect plin de strălucire şi frumuseţe înaintea ochilor lui, încât să umble într-o eliberare fericită de sub puterea păcatului şi împlinind cu

bucurie voia lui Dumnezeu.Nimic mai puţin decât atât este ceea ce ne aduce evanghelia. Iar noi ce gândim? Îi recunoaştem măreţia. Să spunem că întregul plan este conceput într-un mod demn de gândul şi inima lui Dumnezeu. Apoi conştiinţa ne aminteşte cât de puţin aceste posibilităţi minunate s-au transformat în realităţi în experienţa noastră de toate zilele.

Potrivit firii păcătoase – sau potrivit Duhului (v.5,6)

Luaţi seama, apostolul Pavel nu s-a îndreptat spre altă temă după ce a scris versetul 4. Sunt multe de spus ca să fim ajutaţi să dobândim o experimentare reală a acestei eliberări binecuvântată, încât să arătăm în afară viaţa lui Hristos în puterea Duhului lui Dumnezeu. Versetele 5-13 continuă să ne dea lucruri foarte practice.Sunt arătate două clase: cei care se potrivesc firii păcătoase şi cei care se potrivesc Duhului. Cei dintâi se gândesc la lucrurile firii păcătoase; ceilalţi, la lucrurile Duhului. Gândirea firii păcătoase este moarte; gândirea Duhului, viaţă şi pace. Cele două clase sunt într-un contrast complet, în natura, caracterul şi scopul lor. Ele se mişcă în două sfere cu totul despărţite. Apostolul vorbeşte desigur abstract. El are în vedere întreaga poziţie potrivit naturii lăuntrice a lucrurilor, şi nu gândindu-se la anumite persoane sau la experienţele lor diferite.Putem ridica pe drept cuvânt întrebarea referitoare la propriile noastre experienţe. Dacă facem acest lucru, ce avem de spus? Avem să mărturisim că deşi nu ne potrivim firii păcătoase, totuşi încă avem în noi firea păcătoasă. De aceea este posibil să ne întoarcem de la gândirea lucrurilor Duhului la gândirea lucrurilor firii păcătoase. Şi în măsura în care facem acest lucru, venim în legătură cu moartea, şi nu cu viaţa şi pacea. Dar să nu greşim în privinţa aceasta: dacă umblăm după lucrurile firii păcătoase, nu căutăm lucrurile caracteristice creştinului, ci mai degrabă cu totul anormale şi nepotrivite.

Firea păcătoasă, vrăjmăşie cu Dumnezeu (v.7,8)

Lucrurile firii păcătoase sunt o atracţie pentru gândirea firii păcătoase şi aceasta este vrăjmăşie categorică împotriva lui Dumnezeu. Cuvintele din versetul 7 pot apărea aspre, dar acesta este adevărul, pentru că firea păcătoasă este în întregime fărădelege. Nu numai că nu îi este supusă, dar nici nu poate fi. Credem noi că aşa stau lucrurile? Oricât de educată ar fi firea păcătoasă, oricât de îmbunătăţită sau religioasă ar fi; de-ar fi înfometată, biciuită, restrânsă: ea tot fire păcătoasă ar fi. Singurul lucru pe care îl avem de făcut ce ea este s-o condamnăm şi s-o dăm la o parte; şi aceasta este exact ceea ce a făcut Dumnezeu, cum se spune în versetul 3. Să avem înţelepciune şi har să facem la fel.Este clar că deoarece gândirea firii păcătoase este în mod categoric vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt „ în firea păcătoasă” nu pot să-I fie plăcuţi. Dacă am vrea să vedem un contrast complet în această privinţă trebuie să citim 1 Ioan 3.9, unde aflăm că oricine este născut din Dumnezeu „nu poate păcătui”. Toţi cei care nu sunt născuţi din Dumnezeu sunt în firea păcătoasă; adică starea lor este caracterizată de firea lor păcătoasă şi de nimic altceva. Nu există o fire nouă în ei şi de aceea firea păcătoasă este izvorul gândirii şi faptelor lor, şi nimic nu este care să placă lui Dumnezeu. Cel care este născut din Dumnezeu împărtăşeşte însă din firea Aceluia care l-a născut.

Dacă suntem ai lui Hristos avem Duhul Lui (v.9)Cel credincios este nu numai născut din nou, în el locuieşte de asemenea Duhul lui Dumnezeu, care îl pecetluieşte ca fiind al lui Hristos. Toată această realitate îi schimbă starea. El nu mai este în firea păcătoasă, ci în Duhul; adică starea lui este caracterizată de prezenţa şi puterea Duhului lui Dumnezeu, care este numit în versetul 9 şi Duhul lui Hristos. Este acelaşi Duh, totuşi schimbarea în numele care Îl descrie este însemnată. Hristos este Acela de la care provine originea noastră spirituală, Acela căruia Îi aparţinem. Dacă suntem în adevăr ai Lui, suntem stăpâniţi de Duhul Lui şi prin urmare asemănarea cu Hristos trebuie să fie în duhurile noastre atât de reală încât toţi să vadă că Hristos este în noi.

Duhul care L-a înviat pe Hristos va învia şi pe ai Săi (v.10,11)Potrivit cu versetul 10 El este în noi dacă Duhul Său locuieşte în noi, şi de aceea noi nu trebuie să fim stăpâniţi de trupurile noastre. Ele sunt ţinute ca moarte, pentru că firea păcătoasă ar conduce numai la păcat. Duhul este Cel care insuflă energie în vieţile noastre şi atunci rezultatul va fi dreptatea. A face voia lui Dumnezeu este dreptatea practică.Trupurile noastre sunt numite „trupuri muritoare” în versetul 11. Ele sunt supuse morţii; în adevăr, sămânţa morţii este în ele de la început. La venirea Domnului ele vor fi aduse la viaţă. Dumnezeu, care a înviat pe Hristos dintre morţi, va împlini acest fapt prin Duhul Său. El este numit „Duhul Celui care L-a înviat pe Hristos dintre cei morţi”. Pentru că locuieşte în noi cu acest caracter, El este arvuna învierii care va avea loc la învierea trupului sau la schimbarea care se va înfăptui în trupurile sfinţilor care vor fi rămas în viaţă la venirea Domnului.

Datori, dar nu firii păcătoase; trăim prin Duhul (v.12,13)

Concluzia trasă din tot ce s-a spus este că firea păcătoasă nu are nici un drept asupra noastră. Ea a fost judecată la cruce. Ea este cu totul împotriva lui Dumnezeu, de neîndreptat, şi noi nu mai suntem „în firea păcătoasă”. În noi locuieşte Duhul şi suntem „în Duhul”. De aceea nu suntem nicidecum datori firii păcătoase, ca să trăim potrivit ei, pentru că viaţa potrivită firii păcătoase nu are decât un sfârşit: moartea. Duhul este în noi ca să trăim potrivit Lui. Aceasta însemnă a da morţii faptele trupului, refuzând practic îndemnurile şi dorinţele ei. Aceasta este calea spre ceea ce este cu adevărat viaţa pentru Dumnezeu.Ce mare însemnătate dau toate acestea locuirii în noi a Duhului lui Dumnezeu! El produce o stare sau condiţie cu totul nouă în cel credincios, şi El dă caracterul stării pe care o produce. El este puterea vieţii creştine în cel credincios, El insuflă tăria care zdrobeşte puterea păcatului şi ne face liberi. Dar El este şi mai mult, pentru că El este Persoana reală care locuieşte în noi şi în felul acesta îngrijeşte de noi.

Fiii lui Dumnezeu conduşi de Duhul Sfânt (v.14,15)În dispensaţia care a trecut iudeul era sub lege, care se prezenta ca un îndrumător sau pedagog. Ea îl lua de mână ca şi cum ar fi fost un copil mic şi îl conducea, în timpul când Hristos încă nu venise. Acum, după ce Hristos a venit, noi nu mai suntem sub acest pedagog, ci suntem fii maturi în casa Tatălui. Şi nu numai că suntem fii, dar avem şi Duhul Fiului lui Dumnezeu. Toate acestea le găsim în Galateni 3 şi 4. Versetul 14 din acest capitol se referă la acest adevăr.Cei care erau în poziţia de minori erau puşi sub lege ca pedagog şi conduşi de ea. Noi care am primit Duhul lui Dumnezeu şi suntem conduşi de El suntem fii ai lui Dumnezeu. Hristos este Căpetenia mântuirii noastre şi El a plecat în cer. Duhul locuieşte în noi pe pământ, fiind Conducătorul nostru pe calea care duce sus în glorie. Laudă să fie adusă Dumnezeului nostru! Inimile să ne fie în adevăr pline de lauda veşnică.În acest capitol avem o dezvăluire minunată a adevărului cu privire la Duhul lui Dumnezeu. Am văzut în versetul 2 că El este ca o lege nouă pentru viaţa celui credincios. În versetul 10 El ne este prezentat ca viaţă într-un sens experimental. În versetul 14 El este Cel care ne conduce, sub a Cărui pază suntem puşi pe calea noastră spre glorie.

Duhul de înfiere şi Duhul care ne dă mântuire (v.15-17)Mai departe, El Îşi are caracterul de Martor, cum vedem în versetul 16. Fiind fi ai lui Dumnezeu, am primit Duhul de înfiere şi de aici decurg două rezultate. Întâi, suntem făcuţi în stare să răspundem relaţiei care a fost stabilită, îndreptându-ne spre Dumnezeu cu strigătul „Ava, Tată!”. În al doilea rând, Duhul ne face să fim conştienţi de bucuria care vine din această relaţie. Ştim în duhurile noastre că ceva a avut loc în noi şi ne-a scos din întuneric la lumină. Duhul ne întăreşte faptul acesta, dând mărturie despre ce a avut loc, că adică acum suntem copii ai lui Dumnezeu.Mărturia merge şi mai departe, pentru că, dacă suntem copii, atunci

suntem moştenitori, şi împreună moştenitori cu Hristos; pentru că prin Duhul suntem uniţi cu Hristos, deşi acest adevăr nu este dezvoltat în această epistolă. Ce adevăr minunat! Cât de des însăşi obişnuinţa noastră cu aceste cuvinte ne ascunde importanţa lor. Să ne gândim la aceste lucruri, încât să fie timp ca adevărul lor să ne pătrundă inimile.

Suferinţele de acum şi gloria viitoare (v.18)

Capitolul acesta începe cu faptul că suntem în Hristos, dacă suntem credincioşi adevăraţi. Apoi aflăm că, dacă avem Duhul lui Hristos, Hristos este în noi. Acum ajungem la faptul că suntem identificaţi cu El, atât în suferinţele de acum cât şi în gloria viitoare. Aici punctul principal nu este că noi suferim pentru Hristos ca mărturie pentru El şi gloria va fi răsplata noastră în viitor; ideea aceasta o aflăm în alte texte. Punctul principal aici este că, fiind în El şi El în noi, avem parte de viaţa Sa în toate împrejurările, fie aici în suferinţe sau acolo în glorie.Aceasta îl conduce pe apostol să aprecieze contrastul dintre suferinţele de acum şi gloria viitoare, contrast prezentat în paragraful cuprins în versetele 18-30, deşi de îndată precizează în cuvinte categorice că suferinţele nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria.Acelaşi contrast este descris în Corinteni 4.17, unde este folosit un limbaj deosebit de ilustrat: „necazul nostru uşor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie”. În textul din Romani 8 faptul acesta este văzut cu mai multă bogăţie de detalii. Paragraful poate fi văzut ca fiind format din trei părţi. Întâi este arătat caracterul gloriei viitoare. În al doilea rând, mângâierea şi încurajarea celui credincios în mijlocul suferinţelor. În al treilea rând, scopul pe care Îl are Dumnezeu care asigură gloria.

Dorinţa creaţiei: libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu (v.19-21)

Mai întâi, gloria este în legătură cu arătarea copiilor lui Dumnezeu. Ei vor fi arătaţi când Fiul, care este Cel dintâi născut şi Moştenitor, Se va descoperi în gloria Sa. Atunci creaţia va fi eliberată de robia stricăciunii şi va avea parte de „libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu”. S-a remarcat foarte bine despre creaţie că ea nu are parte în libertatea harului de care noi ne bucurăm chiar în suferinţe, ci ea va avea parte în libertatea gloriei. Creaţia n-a fost supusă deşertăciunii de buna ei voie, ci a fost supusă ca rezultat al păcatului lui Adam. Şi creaţia este reprezentată ca având o dorinţă stăruitoare şi aşteaptă, cu speranţa că eliberarea care va veni va aduce arătarea gloriei. Când fiii vor fi glorificaţi în mod public, va veni anul eliberării şi al jubileului pentru întreaga creaţie. Ce glorie va fi! Cum se arată suferinţele de acum în această lumină?

Suspinul creaţiei şi al nostru (v.22,23)Acum cunoaştem aceste suferinţe, fie pentru creaţia întreagă, fie în mod deosebit pentru noi. Versetul 22 ne spune despre cele dintâi, versetele 23 şi 26 despre cele din urmă. Avem tot felul de slăbiciuni, tot aşa şi suspine care sunt rodul durerii, fizice sau psihice. Atunci ce ne poate susţine în mijlocul tuturor acestora?Răspunsul este din nou că avem Duhul, şi El ne este prezentat în cele trei domenii pe care El le stăpâneşte. Despre El se spune „cele dintâi roade ale Duhului” (v.23), „Duhul vine în ajutor” şi „mijloceşte” (v.26)

Duhul Sfânt: cele dintâi roade ale Sale, Ajutor şi Mijlocitor (v.23-27)Suntem copii ai lui Dumnezeu. Totuşi aşteptăm „înfierea”, adică starea deplină şi glorioasă a acestei poziţii, la care vom ajunge când trupurile noastre vor fi răscumpărate la venirea Domnului. Am fost mântuiţi „în speranţă” (nu prin speranţă) şi prin urmare suntem puşi în poziţia de aşteptare a gloriei promise. Suntem mântuiţi în aşteptarea lucrurilor glorioase care vor urma, totuşi avem cele dintâi roade ale Duhului care ne-a fost dat. Cele dintâi roade erau aduse în Israel ca mărturie şi arvună a recoltei (ca în Lev. 23.10,17,20), deci în cele dintâi roade ale Duhului avem garanţia şi arvuna răscumpărării şi a gloriei care este înaintea noastră.De asemenea Duhul ne ajută în slăbiciunile noastre. Acest adevăr ne ajută să vedem că o deosebire clară există între slăbiciuni şi păcate, pentru că Duhul nu ne ajută niciodată în păcatele noastre. Dacă nu am avea parte de ajutor, slăbiciunile noastre şi limitele noastre, atât mintale cât şi fizice, ne-ar putea face să cădem în păcat. Ajutorul Duhului este cel care ne poate întări şi ne poate feri de orice rău.Tot aşa, din cauza slăbiciunii şi limitării noastre ne aflăm deseori în împrejurări în care nu ştim nici cum să ne rugăm. Atunci Duhul care locuieşte în noi ia rolul de Mijlocitor şi Îşi prezintă gândul cu suspine negrăite. Dumnezeu, care cercetează inimile, ştie care este gândirea şi dorinţa Duhului, pentru că toate dorinţele şi mijlocirile Lui sunt în mod perfect potrivite cu gândul lui Dumnezeu, oricare ar putea fi dorinţele noastre. Dumnezeu ne ascultă potrivit cu dorinţele Duhului, şi nu potrivit cu ale noastre, iar noi putem fi foarte mulţumiţi că este aşa.

Toate spre bine pentru cei chemaţi potrivit planului lui Dumnezeu (v.28)

Trebuie să nu pierdem legătura dintre versetele 26 şi 28: „Noi nu ştim ce să cerem aşa cum ar trebui… dar ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”. Un lucru sau altul s-ar părea că lucrează spre bine, însă toate lucrează împreună spre binele nostru spiritual. Aşa trebuie să fie, deoarece Duhul locuieşte în noi, dând ajutorul necesar în slăbiciunile noastre şi mijlocind pentru noi. De asemenea aceasta este lumina dată de faptul că Dumnezeu ne-a chemat potrivit planului Său, căruia nimic nu-i poate sta împotrivă.

Cele 5 inele de legătură în lanţul planului lui Dumnezeu: cunoştinţa mai dinainte, predestinarea, chemarea, îndreptăţirea, glorificarea (v.29,30)Sunt cinci inele de legătură în lanţul de aur al planului divin. Cel dintâi este preştiinţa, care îşi are rădăcina chiar în atotştiinţa lui Dumnezeu – fiind înrădăcinată deci în eternitate. Apoi vine predestinarea: un act al gândirii divine care i-a destinat pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte la un anumit loc glorios mai înainte ca ei să fi existat în timp. Din alte texte ale Scripturii ştim că această predestinare s-a făcut înainte de întemeierea lumii.Predestinarea însă n-a fost urmată de chemarea care a avut rezultatul necesar şi a ajuns la noi prin evanghelie. Cu aceasta coborâm în timp, la clipele felurite când am crezut. Pasul următor are loc în acelaşi timp, pentru că suntem îndreptăţiţi, şi nu numai chemaţi, atunci când credem. În final, „pe cei pe care i-a îndreptăţit, pe aceştia i-a şi glorificat”. Aici lanţul nostru de aur, după ce a coborât din eternitate în timp, se întoarce din nou în eternitate.Totuşi, aşa cum se observă, se spune „i-a şi glorificat” – la timpul trecut, nu la viitor. Aceasta, pentru că atunci când vedem lucrurile din punct de vedere al planului lui Dumnezeu, suntem purtaţi dincolo de întrebări ale timpului şi avem de învăţat să privim la lucruri aşa cum priveşte Dumnezeu la ele. El „cheamă cele care sunt ca şi cum ar fi” (4.17). El alege „cele ce nu sunt” (1 Cor.1.28). Lucruri care nu sunt văzute de noi că ar fi, pentru El există. Noi suntem glorificaţi în planul lui Dumnezeu. Lucrul acesta poate fi atât de sigur ca şi cum ar fi fost făcut, pentru că planul Său nu poate fi niciodată împiedicat de vreo putere împotrivitoare.

Planul lui Dumnezeu care asigură gloria (v.30)Să vedem deci acest punct deosebit de însemnat la care am ajuns. În evanghelie Dumnezeu S-a arătat pe Sine Însuşi în minunile harului Său care îndreptăţeşte. Aceasta ni s-a precizat până la sfârşitul capitolului 5. Apoi a fost pusă întrebarea cu privire la felul în care trebuie să fie răspunsul nostru faţă de un astfel de har; şi am descoperit că deşi nu avem putere în noi înşine ca să dăm un răspuns potrivit, este o putere pentru aceasta, deoarece noi suntem aşezaţi în Hristos şi Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi. Suntem eliberaţi din vechea robie ca să împlinim voia lui Dumnezeu. În plus am văzut cât de felurite sunt lucrările pe care le împlineşte Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în noi. El este „Lege”, „Viaţă”, „Îndrumător”, „Martor”, „Cele dintâi roade”, „Ajutor”, „Mijlocitor”. Şi apoi

din nou ne aflăm cuprinşi în planul lui Dumnezeu care culminează în glorie – un plan pe care nimeni nu-l poate face fără efect.

Ce vom spune înaintea acestor lucruri? (v.31)Nu este de mirare că apostolul se reîntoarce la întrebarea lui cu privire la ce vom spune noi când avem toate acestea înaintea noastră. Ce am putea spune decât cuvinte care ies dintr-un duh plin de bucurie? Întrebarea este pusă în versetul 31, şi de aici până la sfârşitul capitolului este dat răspunsul într-o serie de întrebări şi răspunsuri care ies cu acea rapiditate care dovedeşte o inimă arzătoare şi triumfătoare. Aceste versete se potrivesc nu atât de mult expunerii, cât mai ales meditaţiei. Vom nota numai câteva dintre ele, dintre cele mai izbitoare.

Dumnezeu pentru noi (v.31)Dumnezeu este pentru noi! Omul căzut se gândeşte în mod instinctiv la Dumnezeu că este împotriva lui. Realitatea este cu totul alta. Aşa cum dovedeşte evanghelia. Inima Lui este îndreptată spre toţi oamenii, şi este activă şi eternă pentru toţi acei care cred. Aceasta duce la tăcere pe orice duşman. Nimeni nu poate fi practic împotriva noastră, oricât de mult i-ar place să fie.

Dăruirea Fiului Său aduce şi alte daruri mai mici (v.32)Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său şi aceasta aduce cu sine toate darurile mai mici care vin împreună cu El. De notat în versetul 32 cuvintele „fără plată” şi „împreună cu El”. Dorim noi vreun lucru pe care nu l-am putea avea împreună cu El? În nepriceperea şi graba noastră am putea dori uneori astfel de lucruri. Dacă ne gândim însă, în linişte, nu vom dori nici pentru o clipă ceva care ar aduce după sine o despărţire de El.

Dumnezeu, Cel care îndreptăţeşte (v.33)Dumnezeu este Cel care ne îndreptăţeşte, nu omul. În privinţa Celui care ne îndreptăţeşte nimeni nu va reuşi să aducă vreun lucru împotriva noastră. Chiar printre oameni, când judecătorul a eliberat pe un vinovat, ar fi o calomnie să-i mai aduci înainte ceva din vina lui.

Nicio condamnare (v.34)Dacă nicio vină nu mai poate fi adusă, nu mai este teamă de condamnare. Dar dacă în vreun fel s-ar mai pune problema aceasta, este un răspuns perfect în Hristos, care a murit, dar a şi înviat şi la tronul de har este Mijlocitor în folosul nostru. Este de notat că acest capitol prezintă de două ori mijlocirea: Hristos la dreapta lui Dumnezeu şi Duhul în cei credincioşi care sunt acum pe pământ (v.26,34)

Cine ne va despărţi de dragostea lui Hristos în această lume? (v.35-39)Am putea avea oare o expresie mai perfectă a dragostei, a dragostei lui Hristos, decât am avut? Nu s-ar putea. Dar s-ar putea ridica întrebarea – atât de fricoase şi lipsite de încredere sunt inimile noastre – nu se ivesc unele lucruri, nu se arată unele forţe care să ne despartă de această dragoste? Să cercetăm şi vom vedea. Să ne îndreptăm gândurile spre tot ce ar putea fi în această lume.Ştim foarte bine că în această lume sunt o mulţime de forţe împotrivitoare. Unele din ele vin direct de la oameni răi, cum sunt persecuţia, sabia. Altele dintre ele sunt rezultate mai indirecte ale păcatului în cârmuirea lui Dumnezeu, ca necazul, foametea, goliciunea sau tot felul de pericole. Când vom vedea şi vom simţi unele dintre acestea, ne vor despărţi de dragostea lui Hristos? Nici pentru o clipă! Mereu şi mereu câte unul întors la Dumnezeu de curând, fricos, a fost asaltat de oameni brutali,care prin aceasta de fapt spuneau: „Vom scoate sin tine gândurile pe care le-ai căpătat”. Şi iar şi iar rezultatul persecuţiei lor a fost simplu, că adevărul s-a precizat cu mai multă tărie în suflet. El nu numai că a câştigat în această luptă, dar a ieşit din ea ca un mare câştigător şi în felul acesta mai mult decât învingător. Chiar prin aceste lucruri el s-a înrădăcinat în dragostea lui Hristos.

Nimic din lumea nevăzută care să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus (v.38-39)Dar este o lume nevăzută – un întreg domeniu despre care cunoştinţele noastre sunt prea mici. Relele pe care noi nu le cunoaştem iau întotdeauna un aspect mai de frică decât relele pe care le cunoaştem şi le înţelegem. Sunt misterele morţii, ca şi ale vieţii. Sunt puteri de ordin angelic sau spiritual. Sunt lucruri care se află în veacuri îndepărtate sau ajung în spaţiul pe care noi tocmai trebuie să-l străbatem, sau creaturi pe care noi încă nu le-am cunoscut. Ce am putea spune despre toate acestea?Răspunsul este că nimic din toate acestea nu ne pot despărţi nici chiar pentru o clipă de dragostea lui Dumnezeu. Dragostea aceasta rămâne cu noi în Hristos Isus, Domnul nostru. El este Obiectul demn şi glorios al acestei dragoste, iar noi suntem în ea pentru că suntem în comuniune cu El. Dragostea a ajuns la noi în El, şi noi, pentru că suntem în El, rămânem în această dragoste. Dacă Hristos ar putea să nu mai fie cuprins în această dragoste, tot aşa ar fi şi cu noi. Dar El nu poate să nu fie, şi nici noi nu putem.Odată înţeles acest fapt minunat, convingerea lui Pavel devine convingerea noastră. Nimic nu ne poate despărţi – fapt pentru care lauda eternă va fi pentru Dumnezeul nostru.Capitolul acesta, care începe cu „nicio condamnare” se sfârşeşte cu „nicio despărţire”. Şi între ele descoperim că noi înşine suntem primiţi potrivit planului lui Dumnezeu, în care nu poate fi vreo împotrivire, vreo schimbare.

Trei capitole referitoare la căile lui Dumnezeu faţă de IsraelCapitolul 9 începe cu o altă secţiune a epistolei, definită foarte clar. În capitolele 1-8 apostolul a prezentat evanghelia, în care orice deosebire dintre iudei şi naţiuni nu mai există. El ştia totuşi că mulţi ar fi putut privi învăţătura lui ca o dovadă că n-ar fi avut dragostea pentru poporul lui şi n-ar fi ţinut seama de promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru el. De aceea acum avem 3 capitole dispensaţionale în care ni se explică misterul căilor lui Dumnezeu faţă de Israel.

Dragostea apostolului pentru Israel, căruia i s-au dat mari privilegii (v.1-5)În primele 3 versete ale capitolului 9 apostolul Pavel îşi arată dragostea lui profundă pentru poporul lui. Iubirea lui pentru ei era asemenea aceleia a lui Moise, care se ruga: „dacă nu, şterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o (Exod 32.32). Apoi în versetele 4 şi 5 reaminteşte marile privilegii care le-au fost dăruite. Iar ultimul privilegiu şi cel mai însemnat este că din ei a venit Hristos, a cărui Dumnezeire o exprimă foarte clar.

Suveranitatea lui Dumnezeu în alegere (v.6-15)

Cum se face atunci că Israel era într-o situaţie atât de grea? A fost fără rezultat Cuvântul lui Dumnezeu? Nicidecum. Şi cel dintâi mare fapt adus înainte ca să explice situaţia aceasta este cel al suveranităţii lui Dumnezeu.Israel ar fi fost cel din urmă popor din lume care şi-ar fi permis să spună ceva împotriva suveranităţii divine, pentru că mereu ea a lucrat în favoarea lor. Acest lucru ni se arată foarte clar în versetul 16. Dumnezeu a făcut o alegere suverană referitor la fiii lui Avraam şi ai lui Isaac. El a ale pe Isaac şi pe Iacov, şi a lăsat deoparte pe Ismael şi pe Esau. Dacă unii ar fi dorit să obiecteze lui Dumnezeu că a făcut o alegere, aveau să şteargă orice deosebire dintre ei înşişi şi ismaeliţi şi edomiţi. Dar aşa ceva ei nu aveau de gând să facă nici o clipă. Dumnezeu continua să facă ceea ce făcuse şi mai înainte, şi prin urmare nu toţi cei care coborau din Israel în mod natural erau adevăratul Israel al lui Dumnezeu.Pe lângă acestea, când Israel a făcut viţelul de aur în pustie, ei ar fi trebuit să fie nimiciţi în judecată, dacă legea şi-ar fi urmat calea. Totuşi Dumnezeu S-a arătat în îndurarea Sa suverană, potrivit cuvintelor din Exod 33.19, citate aici în versetul 15. Acesta este al treilea caz când Dumnezeu a lucrat în suveranitatea Sa în favoarea lor, tot aşa cum versetul 17 ne dă un exemplu al felului cum Dumnezeu Şi-a arătat suveranitatea împotriva lui faraon.

Cine se poate împotrivi lui Dumnezeu? El este olarul, omul este lutul (v.16-20)Sunt fapte clare: 1) Dumnezeu are voia Sa. 2) El Şi-o exercită aşa cum Îi place Lui. 3) Nimeni nu va avea succes dacă I se va împotrivi. 4) Dacă este întrebat,dreptatea voii Sale poate fi demonstrată întotdeauna când se va ajunge la final. Dumnezeu este ca un olar şi omul este ca lutul.Cât de des este neînţeleasă voia lui Dumnezeu! Cât de multe întrebări s-au pus în legătură cu faptele precizate în acest capitol! Cât de greu ne este să admitem că Dumnezeu are dreptul de a face ceea ce Îi place Lui, că de fapt El este singurul care are acest drept, deoarece numai El este perfect în cunoaştere, înţelepciune, dreptate şi dragoste. Lucrurile por deseori apărea inexplicabile pentru noi, dar aceasta pentru că noi suntem imperfecţi.

Vase ale mâniei pregătite pentru mânie – vase ale îndurării pregătite mai dinainte pentru glorie (v.21-24)Versetul 13 a ridicat multe întrebări: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. Dar această afirmaţie este citată din cartea Maleahi; sunt cuvinte scrise mult timp după ce aceşti doi oameni arătaseră ce era în ei, în timp ce versetul 12 arată ceea ce se spusese înainte de naşterea lor. Alţii au obiectat lui Dumnezeu cuvintele către Faraon aşa cum sunt citate în versetul 17. Răspunsul la aceste obiecţii se află în acest capitol, în versetele 21-23. Oamenii se ridică împotriva lui Dumnezeu, îşi împietresc inima împotriva Lui, şi în final Dumnezeu face din ei un exemplu care să ne vorbească. El are dreptul să facă acest lucru; totodată alţii devin vase ale îndurării, pe care El le-a pregătit mai dinainte pentru glorie.

Rămăşiţa lui Israel, mântuită (v.25-29)Prin urmare, dacă cineva obiectează de ce face Dumnezeu astăzi unele lucruri, chemând un popor ales şi dintre iudei şi dintre naţiuni, răspunsul simplu este că Dumnezeu face din nou în zilele noastre ceea ce făcuse şi în trecut. Pe lângă asta, profeţii anticipaseră că El va lucra în felul acesta. Şi Moise şi Isaia au spus mai dinainte că numai o rămăşiţă a lui Israel va fi salvată şi că un popor care mai înainte nu crezuse va fi chemat în îndurarea Sa. Acesta se precizează în versetele 25-29.

Naţiunile au căpătat dreptatea din credinţă; Israel n-a ajuns la ea prin legea dreptăţii (v.30-33)În versetele cu care se încheie acest capitol se face un rezumat scurt al lucrurilor prezente, Israel s-a împiedicat de piatra de poticnire care era Hristos. Apoi ei au folosit greşit legea, socotind-o ca o scară pe care să se urce la dreptate, în loc de un fir de plumb prin care toată presupusa lor dreptate să fie pusă la probă. Israel n-a ajuns la o dreptate care să vină prin lege, iar naţiunile au ajuns şa dreptatea din credinţă.

Dorinţa inimii lui Pavel ca Israel să fie mântuit (v.1-3)Contrastul dintre dreptatea legii şi cea a credinţei îl face pe apostol să-şi exprime încă odată dragostea şi dorinţa lui arzătoare faţă de poporul său. Rugăciunea sa pentru ei era pentru mântuirea lor. Aceasta dovedea foarte clar că ei nu erau mântuiţi. Erau religioşi, aveau zel, aveau legea, dar nu erau mântuiţi. Socotind în mod greşit că aveau să-şi dobândească propria lor dreptate prin ţinerea legii, au încercat să realizeze acest lucru şi au greşit în totul. Şi chiar zelul care îi făcea să umble după ce i-a orbit în faţa faptului că Hristos era sfârşitul legii şi că dreptatea se putea dobândi numai în El.

Hristos, sfârşitul legii (v.4)Cu cât mai bine este să ai dreptatea lui Dumnezeu decât a noastră proprie, pentru că a noastră în cel mai bun caz ar fi numai omenească. Oricine crede Îl are pe Hristos ca dreptate, aşa cum ne spune versetul 4. Şi Hristos este „sfârşitul legii”. Gândim că acest cuvânt folosit aici, „sfârşitul”, la fel cum este şi în 2 Corinteni 3.13, semnifică obiectul avut în vedere. Legea a fost dată în adevăr în vederea lui Hristos. Ea a pregătit calea pentru El. Dacă Israel are fi fost în stare să privească la scopul pe care îl avea legea, L-ar fi văzut pe Hristos. Este cu totul adevărat, desigur, că odată ce a venit Hristos, s-a terminat cu orice gând de a fi îndreptăţit prin lege. Totuşi nu acesta este primul înţeles al versetului 4.

Contrast între dreptatea din lege şi dreptatea din credinţă (v.5-9)

Apoi avem un contrast izbitor arătat între dreptatea legii şi dreptatea credinţei. Cea dintâi cere fapte permanente în legătură cu porunci şi interdicţii. Prin aceste fapte, dacă sunt împlinite, oamenii vor trăi. Dar dacă nu cu fapte şi nu reuşesc să le producă, oamenii vor muri.În contrast cu acestea, dreptatea din credinţă nu cere nicio faptă. Ea nu cere să ne suim la cer să-L coborâm pe Hristos pentru că El a coborât la noi. Nu cere nici să coborâm, ca şi cum am gândi să-L ridicăm dintre morţi, deoarece El a înviat. Când scria aceste cuvinte, apostolul în mod evident avea în gând cuvintele lui Moise redate în Deuteronom 30.11-14. Citiţi acest text şi veţi observa că versetul 8 din Romani 9 este inspirat din Deut. 30.14. Cuvântul evangheliei ne este trimis de către Dumnezeu. Primit de noi prin credinţă, el devine cuvântul credinţei pentru noi, şi intră în inimile noastre şi iese de pe buzele noastre.Altădată Dumnezeu aducea porunca Sa foarte aproape de Israel ca ei s-o împlinească. El Şi-a adus cuvântul şi mai aproape de noi în Hristos. Acum el nu este un cuvânt despre ceea ce ar trebui să facem, ci despre ceea ce a făcut Hristos şi despre ceea ce Dumnezeu a făcut înviind pe Hristos dintre morţi. Din partea noastră cuvântul cere numai să credem din inimă că Dumnezeu L-a înviat dintre morţi, şi astfel Îl mărturisim cu gura noastră ca Domn. Când inima şi gura merg împreună în felul acesta, este desigur arătată realitatea lor. Supunerea reală faţă de Isus ca Domn este o dovadă a mântuirii.

Deosebirea dintre dreptate şi mântuire (v.10)Este de notat deosebirea dată în versetul 10 între dreptate şi mântuire. Credinţa din inimă în Hristos pune pe om într-o relaţie dreaptă cu Dumnezeu – de subliniat credinţa inimii, deosebită de credinţa cu capul sau numai o înţelegere intelectuală. Convingerea reală a păcatului produce un simţ al nevoii inimii, şi în felul acesta inima deschisă se încrede în Hristos. Dumnezeu vede această inimă simţitoare şi El îl recunoaşte pe om ca fiind în relaţii drepte cu El. Iar omul face un pas mai departe şi Îl mărturiseşte altora, sau cel puţin pe faţă, da Domn al lui. Aceasta de îndată îl pune în afara sistemului lumii în care Domnul este respins. Legăturile sale cu lumea fiind astfel tăiate, el păşeşte în binecuvântarea mântuirii.Mântuirea este un cuvânt cu un sens foarte larg, aşa cum am văzut mai înainte. Dacă o limităm în gândurile noastre la salvarea de iadul pe care îl merită păcatele noastre, omitem o bună parte din semnificaţia ei. În clipa în care credem, suntem în relaţii drepte înaintea lui Dumnezeu; dar până ce Îl mărturisim pe Hristos ca Domn al nostru, personal, nu suntem eliberaţi de sclavia lumii, nici nu putem aştepta să experimentăm autoritatea şi puterea Lui pentru binele nostru. Cât de mult cunoaştem – fiecare dintre noi – din viaţa de eliberare fericită în supunere faţă de Domnul şi în preocupare cu interesele Lui?

Niciodată daţi de ruşine (v.11)Nu se presupune nicidecum, desigur, că am crede în Isus şi nu L-am mărturisi ca Domn cu buzele noastre. Aceasta ar fi imposibil, dacă credinţa noastră este credinţa inimii, deoarece din belşugul inimii vorbeşte gura. Versetul 11 face foarte clar lucrul acesta. Cel credincios nu este dat de ruşine. Este ca un citat oarecum asemănător cu Isaia 28.16. Acelaşi verset este citat şi în Romani 8.33, de asemenea în 1 Petru 2.6. Expresia „nu se va grăbi” din Isaia devine „nu se va ruşina”; aceasta este o bună ilustrare că uneori Noul Testament măreşte sensul prezicerilor Vechiului Testament. Cel care credea cuvântul lui Isaia nu avea să fugă de frică în faţa judecăţii ameninţătoare. Şi nici noi. Dar noi Îl avem pe Hristos recunoscut ca Domn, care ne dă încredere şi în care ne glorificăm. Cine este acela care, cunoscându-L pe El cu adevărat, se va ruşina să-L mărturisească?

În har, nicio deosebire între iudeul şi grecul care cheamă Numele Domnului (v.12,13)

Mărturia noastră, deci, este prezentată în această chemare a Numelui Domnului, cum vedem în versetele 12 şi 13. Sunt bogăţii în Hristos, şi toate sunt la dispoziţia celui care Îl cheamă, fără deosebire. Aici avem „nicio deosebire” în har, întocmai cum în capitolul 3.22 am avut „nicio deosebire” în ce priveşte vina. Isus este numit „Domn al tuturor”, fie că ei Îl cheamă, fie că nu Îl cheamă. Dar bogăţia puterii Lui salvatoare este folosită de cei care Îl cheamă.Îl chemăm noi? Fără îndoială, L-am chemat în ceasul când ne-am întors la Dumnezeu, şi am primit mântuirea. Dar este obiceiul inimilor noastre să-L chemăm întotdeauna, când avem nevoie? Avem nevoie de salvarea Lui în fiecare zi, şi o salvare în fiecare zi este puterea noastră dacă Îl chemăm pe El – o salvare din orice pericol spiritual. Domnul nu-i fereşte întotdeauna pe sfinţii Săi de unele pericole fizice cu care au a face în această lume; uneori permite ca ei să sufere lucruri dureroase, ca de exemplu în cazul lui Ştefan. Dar în acest caz vedem cât de puternică a fost salvarea spirituală de care s-a bucurat Ştefan, chiar când persecutorii lui îi zdrobeau oasele. El ne dă cea mai bună ilustrare posibilă a salvării spirituale venită de la Domnul, care este mai presus de toţi.

Predicarea evangheliei, iniţiată de Dumnezeu (v.14,15)

Cât de importantă este deci evanghelia, prin care El este prezentat ca Domn pentru supunerea credinţei, adevăr subliniat în versetele 14,15. Dacă este ca oamenii să fie mântuiţi, ei trebuie să audă evanghelia şi Dumnezeu trebuie să le-o trimită. Cu El se începe totul. Dumnezeu trimite pe cel care predică, predicatorul prezintă mesajul, oamenii ascultă de Hristos şi cred în El. Atunci ei cheamă pe Domnul şi sunt salvaţi.Dar toate încep cu Dumnezeu. Fiecare adevărat predicator este trimis de El, şi frumoase sunt picioarele lor când fac această lucrare. Apostolul Pavel citează Isaia 52, unde profetul vorbeşte de zilele care vor veni, când în sfârşit vestea bună a eliberării va veni din Sion, le venirea Domnului în gloria Sa. Tot atât de frumoase sunt totuşi picioarele celor care duc vestea bună a venirii Sale în har şi în smerenie, şi a tot ce s-a împlinit prin ea pentru mântuirea noastră.

Credinţa, din cele auzite (v.16-18)Dar nu toţi au ascultat de evanghelie, aşa cum a spus şi Isaia. Ascultarea este prin credinţă. Expresia „cele auzite” se află de trei ori în acest pasaj, iar versetul 17 spune: „Credinţa este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Când vestea ajunge să fie auzită, susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu, o credem. Atunci putem spune ca regina din Seba: „Adevărat era cuvântul pe care l-am auzit” (1Împ.10.6)

Popor neascultător şi împotrivitor cu vorba (v.19-21)Vestea s-a auzit. Ea se răspândise chiar în zilele de la început, când apostolul scria aceste cuvinte. Binecuvântarea totuşi era condiţionată de ascultarea credinţei. Iar ca naţiune Israel rămăsese în necredinţă şi cuvintele grele de înştiinţare ale profeţilor aveau să se împlinească. În cel dintâi verset al acestui capitol apostolul îşi exprimase dorinţa fierbinte ca ei să fie mântuiţi. În versetele de încheiere el arată faptele triste ale situaţiei lor. Ei erau „un popor neascultător şi împotrivitor cu vorba”, sau „contrazicător”. Mereu spuneau „nu” la tot ce le propunea Dumnezeu, şi tăgăduiau tot ce afirma El.Totuşi Dumnezeu S-a purtat cu ei cu îndelungă răbdare, întinzându-Şi mereu mâinile către ei. Acum venise momentul pentru o schimbare în căile Sale. Israel s-a împiedicat de Hristos ca de o piatră de poticnire şi au fost puşi deoparte pentru un timp.

Israel, ca naţiune, n-a fost lepădat (v.1,2)Deşi Israel, ca naţiune, a fost pus deoparte pentru un timp, n-au fost lepădaţi pentru totdeauna. Unii dintre naţiuni, în îngâmfarea inimii lor, aşa gândeau în timpul când scria Pavel, şi nu puţini gândesc şi astăzi. Dar Dumnezeu nu permite acest lucru, pentru că ei sunt poporul Lui cunoscut mai dinainte pentru a împlini un anumit scop. Apostolul citează îndată propriul său caz ca dovadă. Lui i se arătase îndurare şi el era israelit, un exemplu al rămăşiţei pe care Dumnezeu o chema atunci, şi ca o garanţie a restabilirii de la urmă a poporului său. Dumnezeu şi astăzi cheamă o rămăşiţă ca aceea care a fost păstrată în zilele lui Ilie.„Şi eu sunt israelit”, spune Pavel. În trecere să punem aceste cuvinte alături de o declaraţie făcută de Pavel unor ascultători neprietenoşi şi critici din naţiunea lui: „Eu sunt iudeu” (Fapte 22.3). Aceste două afirmaţii sunt demne de notat, având în vedere ideea greşită a aşa-zisului Israel – britanic care consideră că „iudeu” se referă şa cele două seminţii care ar fi fost cu totul lepădate – în timp de „Israel” ar însemna cele zece cărora le-ar aparţine binecuvântările şi ar fi identificate cu popoarele care vorbesc limba engleză. Pavel înlătură o astfel de presupunere.

Rămăşiţa lui Israel, datorită unei alegeri a harului (v.2-7)Să continuăm argumentul prezentat. Când Israel era practic apostat în zilele lui Ahab, Dumnezeu a păstrat pentru Sine nu mai puţin de şapte mii care Îi erau credincioşi în inimile lor, deşi numai Ilie era o figură remarcabilă în mărturie. Aceasta era rodul harului Său, şi acelaşi har încă lucrează. Rezultatul este „o rămăşiţă potrivit unei alegeri a harului” (v.5). Ca naţiune Israel dispreţuise harul şi căuta dreptatea prin ţinerea legii, doar ca să nu ajungă la ea şi să fie împietriţi (v.7). Având parte de har, rămăşiţa a fost mântuită.

Împiedicarea lor, o bogăţie pentru naţiuni; primirea lor din nou, viaţă dintre cei morţi (v.8-15)

Versetele 8-10 ne arată împiedicarea lor şi, ca o consecinţă, împiedicarea anunţată de profeţii Vechiului Testament. Versetul 11 indică un rezultat important care decurge de aici: în felul acesta mântuirea a fost prezentată naţiunilor. Versetele care urmează până la versetul 15 arată restabilirea lor naţională de la urmă, iar rezultatele ei sunt în contrast izbitor cu rezultatele punerii lor deoparte.Ca urmare a împiedicării lor, evanghelia harului a fost trimisă la naţiuni, şi lumea naţiunilor a fost mult îmbogăţită. Aceasta a însemnat „împăcarea lumii” (v.15); adică lumea care fusese lăsată în întuneric în timp ce toate parcă se refereau numai la Israel, a ajuns acum la o consideraţie favorabilă în lumina evangheliei. Împăcarea despre care se vorbeşte aici nu este, ca în capitolul 5, un lucru vital şi etern, rod al morţii lui Hristos, ci ceva provizoriu şi dispensaţional, consecinţă a împăcării lui Israel.Astăzi Israel este decăzut şi împrăştiat – şi toate acestea au lucrat în favoarea naţiunilor. Care va fi atunci rezultatul „primirii” lor din nou (v.15) şi „plinătatea lor” (v.12) – adică venirea lor pe deplin în favoarea lui Dumnezeu? O înălţare mai mare a binecuvântării pe pământ, atât de mare încât este asemănată cu „viaţa dintre morţi” (v.15). Gândul principal al acestui pasaj, totuşi, este că Israel fiind pus deoparte din locul exclusiv pe care îl avea, naţiunile sunt acum cercetate cu binecuvântare, şi în acelaşi timp Dumnezeu păstrează pe unii din Israel aleşi potrivit harului Său.

Imaginea măslinului şi a altoirii unor ramuri sălbatice (v.16-21)Adevărul acesta este confirmat şi dezvoltat în versetele 16-24 printr-o ilustrare privitoare la un măslin şi la altoire. Fără îndoială măslinul este ales în mod special ca ilustrare deoarece el este sursa untdelemnului, imagine a belşugului spiritual sau a binecuvântării. Altădată Israel deţinea locul binecuvântării pe pământ în legătură cu strămoşul lor Avraam. Ei n-au continuat în această binecuvântare, aşa cum am văzut, şi acum naţiunile au avut parte de ea, după cum citim: „pentru ca binecuvântarea lui Avraam să ajungă la naţiuni în Hristos Isus” (Gal.3.14)Transferarea aceasta este ilustrată ca ruperea unor ramuri naturale din măslin şi altoirea în el a unor ramuri dintr-un măslin sălbatic, în aşa fel încât aceste ramuri sălbatice altădată să aibă parte acum de grăsimea măslinului cel bun care îşi scoate tot ce are nevoie din rădăcină. Procesul acestei altoiri este „împotriva naturii”, aşa cum subliniază versetul 24. Nu este nimic totuşi nou să descoperim că procedeul folosit de har lucrează în direcţii opuse procesului naturii.Este important pentru noi, cei dintre naţiuni, să înţelegem ce anume a avut loc şi felul în care a avut loc. Israel şi-a pierdut pentru un timp vechea poziţie din cauza

necredinţei, iar noi ne menţinem noua poziţie prin credinţă. Deci să fim atenţi! Dacă naţiunile nu rămân în credinţă, ce ar putea aştepta decât să fie şi ele tăiate? Ramurile altoite din măslinul sălbatic nu pot aştepta un tratament mai bun decât ramurile originale ale pomului. Din nou trebuie să ţinem bine minte că ideea aici nu este binecuvântarea spirituală a credincioşilor, individual, ci schimbarea dispensaţională în căile lui Dumnezeu, care a pus pe Israelul răzvrătit sub o stare nefavorabilă înaintea Lui şi a adus naţiunile într-un loc de har, cu posibilitatea de a fi puşi în legătură cu evanghelia.

Cele două feţe ale caracterului lui Dumnezeu: bunătatea şi asprimea (v.22)Când Dumnezeu lucrează se arată cele două feţe ale caracterului Său – bunătatea şi asprimea – aşa cum se spune în versetul 22. Asprimea lui Dumnezeu este foarte mult neţinută în seamă, dacă nu tăgăduită, în multe cercuri religioase de astăzi. Ea totuşi este o realitate, şi cei care o nesocotesc sau o tăgăduiesc vor face faţă cu ea la timpul potrivit. Ramurile fireşti – Israelul împrăştiat – vor fi altoite din nou, iar ramurile îngâmfate ale naţiunilor vor fi tăiate. Vremea naţiunilor merge spre sfârşitul ei.

Împietrirea în parte a lui Israel până se va face plinătatea naţiunilor (v.25)Cu versetul 25 terminăm cu imaginea măslinului şi reluăm tema principală a acestui capitol. Apostolul prezice foarte clar că împietrirea lui Israel va dura până ce va avea loc plinătatea naţiunilor. Atunci ochii lor se vor deschide şi Israel ca întreg va fi salvat. Aceasta va avea loc când Domnul Isus va veni din nou. Împietrirea sau orbirea este numai „în parte”, deoarece în tot acest timp Dumnezeu a chemat dintre ei pe cei aleşi. Când Domnul Isus va veni din nou „tot Israelul” va fi salvat, Israel ca întreg, ca naţiune. Aceasta nu înseamnă că fiecare israelit, individual, va fi mântuit, pentru că Scripturile arată că mulţi dintre ei vor primi pe Antihrist şi vor avea parte de pedeapsa veşnică.

Împlinirea planurilor lui Dumnezeu cu Israel asigurată de îndurarea Sa (v.26-31)„Plinătatea naţiunilor” se referă la lucrarea de acum a lui Dumnezeu de a chema pe cei aleşi şi dintre naţiuni. Când lucrarea va fi terminată şi întreaga „plinătate” sau „completare” va fi asigurată, va veni sfârşitul. Planurile de har ale lui Dumnezeu în prezent faţă de naţiuni vor fi îndeplinite, şi atunci El va începe să-Şi împlinească planurile cu privire la Israel; pentru că Lui niciodată nu-I pare rău sau nu-Şi schimbă gândirea cu privire la darurile Sale sau la chemarea Sa. El întotdeauna Îşi împlineşte scopurile, nu pe baza meritului omului, ci pe baza îndurării Sale.În versetul 31 citim: „Tot aşa şi ei n-au crezut acum, pentru ca prin îndurarea dată nouă să se arate şi lor îndurare”. Iudeii ca naţiune au respins evanghelia tocmai pentru că ea era îndurare trimisă în mod special naţiunilor (Fapte 22.21,22 exemplifică acest lucru) şi în cele din urmă vor fi umiliţi profund şi vor primi binecuvântarea pe aceeaşi bază ca şi câinii, adică cei dintre naţiuni.

Doxologia înţelepciunii lui Dumnezeu (v.32-36)

Când apostolul încheia privirea sa generală a faptelor şi a căilor dispensaţionale ale lui Dumnezeu şi vedea îndurarea Sa revărsându-se şi peste cei din neamul lui, altădată atât de împietriţi şi plini de propria lor dreptate, sufletul i se umplea de adorare. A izbucnit în doxologia cu care se încheie acest capitol. Am putea-o numi doxologia înţelepciunii lui Dumnezeu; tot aşa la sfârşitul capitolului 3 din Efeseni este doxologia dragostei Sale, şi la 1 Timotei 1 doxologia harului Său. Apostolul glorifică această înţelepciune care se află la baza tuturor căilor Sale, conducând orice lucru în final spre o împlinire glorioasă, în care se realizează împreună propria Sa glorie şi binecuvântarea creaturilor Sale.

Trupul adus jertfă vie ca răspuns faţă de îndurările lui Dumnezeu (v.1)Sfârşitul capitolului 11 se aseamănă cu cel din capitolul 8. În amândouă avem planul şi scopul lui Dumnezeu şi îndurarea Lui care ne-a ales. Nu este de mirare deci că Romani 12 începe cu un apel bazat pe îndurările lui Dumnezeu. În felul acesta începe secţiunea practică a epistolei. Este numai un singur lucru de făcut ca răspuns faţă de îndurarea cu care evanghelia a ajuns la noi prin evanghelie – să prezentăm trupurile noastre lui Dumnezeu ca o jertfă vie, dăruită Lui. Aceasta este o închinare sau o slujire înţeleaptă din partea noastră şi primită înaintea Lui.În versetul 13 al capitolului 6 apostolul arătase calea eliberării de robia păcatului: să ne dăm pe noi înşine lui Dumnezeu şi să facem mădularele noastre unelte ale dreptăţii, pentru Dumnezeu. Trebuia să facem lucrul acesta odată pentru totdeauna, ca un lucru încheiat. Îndemnul de aici este foarte asemănător. Am avut fiecare dintre noi un moment în vieţile noastre când, conştienţi de îndurările bogate ale lui Dumnezeu, poate copleşiţi de ele, ne-am prezentat odată pentru totdeauna trupurile noastre ca vii şi dăruite Lui? Mai înainte fiecare din noi îşi avea trupul ca un instrument în care se exprima propria sa voinţă. Altădată fiecare dintre noi spunea în adevăr: „Eu sunt stăpânul trupului meu şi el îmi va face ce-mi place mie”. Ne-am predat noi acum Altuia, ca trupul să fie în slujba Lui şi să fie folosit pentru slujba şi gloria Lui? Noi nu puteam face cu adevărat o slujire înţeleaptă pentru El până ce nu realizăm această predare Lui. Nu putem fi înţelepţi în evanghelie fără să înţelegem că atitudinea aceasta este singurul nostru răspuns potrivit.

Nu vă conformaţi, ci fiţi transformaţi prin înnoirea minţii (v.2)Aceasta va aduce cu sine ceea ce ni se spune în versetul 2. Neconformarea cu veacul acesta ne va caracteriza, deoarece ne vom conforma în mod necesar voii lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Îşi are felul Său de a realiza acest lucru. Uneori vedem creştini care se conformă, foarte trist, veacului acestuia, şi trupurile lor continuă să dea mărturie pentru acest fapt. De asemenea vedem creştini care se reformează, încercând din greu să-L imite pe Hristos şi să se poarte aşa cum S-a purtat El. Ceea ce ne este adus înainte aici este un creştin transformat, această transformare făcându-se din gândirea lăuntrică spre trupul din afară.Versetul acesta nu spune despre ceea ce a făcut Dumnezeu sau ce face El pentru noi. Ne spune ceea ce avem noi de făcut. Responsabilitatea este pusă asupra noastră. Noi avem să nu ne formăm veacului acestuia; avem să ne transformăm. Amândouă acesta lucruri, cel negativ şi cel pozitiv, trebuie să aibă loc zi de zi. Înnoirea minţii noastre şi transformarea realizată în felul acesta nu sunt lucruri într-un moment odată pentru totdeauna, ci ceva care se menţine şi creşte în tot timpul vieţii.

Înnoirea minţii transformă întregul fel de viaţă (v.2)Deoarece îndemnul divin faţă de noi este să fim transformaţi prin înnoirea minţii noastre, ne vom întreba cum ne putem reînnoi mintea. Răspunsul este: să facem ca gândurile noastre să fie formate potrivit gândurilor lui Dumnezeu şi părăsindu-le pe ale noastre. Şi cum se va face acest lucru? Umplându-le cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne aduce gândurile lui Dumnezeu. În măsura în care citim şi cercetăm Cuvântul în dependenţă în rugăciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, însăşi capacitatea noastră de gândire, ca şi felul nostru de gândire, se înnoiesc.Deoarece îndemnul divin faţă de noi este să fim transformaţi prin înnoirea minţii noastre, ne vom întreba cum ne putem reînnoi mintea. Răspunsul este: să facem ca gândurile noastre să fie formate potrivit gândurilor lui Dumnezeu şi părăsindu-le pe ale noastre. Şi cum se va face acest lucru? Umplându-le cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne aduce gândurile lui Dumnezeu. În măsura în care citim şi cercetăm Cuvântul în dependenţă în rugăciune de iluminarea Duhului lui Dumnezeu, însăşi capacitatea noastră de gândire, ca şi felul nostru de gândire, se înnoiesc.Aici deci se deschide înaintea noastră adevărata cale pentru sfinţire. Nu avem să căutăm să împlinim un cod complicat de viaţă morală sau să copiem viaţa lui Hristos. Suntem puşi în legătură cu ceea ce schimbă întregul nostru fel de gândire şi care transformă întregul nostru fel de a trăi, ca o consecinţă. Aceasta ne va face să deosebim voia pe care o are Dumnezeu pentru noi şi să vedem că ea este bună, plăcută şi desăvârşită. Ceea ce este bun înaintea lui Dumnezeu va fi bun pentru noi, pentru că mintea ne va

fi făcută să fie asemenea cu a Lui.

Să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu, în măsura credinţei noastre (v.3)Cel dintâi lucru în care conformitatea noastră cu gândurile lui Dumnezeu se va arăta – şi prin urmare neconformarea cu gândurile lumii – este în legătură cu părerile bune despre noi înşine. În mod natural fiecare dintre noi se gândeşte mereu la sine însuşi, pentru că n-am învăţat să avem adevărata noastră măsură înaintea lui Dumnezeu. Cu cât mai mult gândurile noastre sunt reînnoite, cu atât mai mult ne vedem pe noi înşine aşa cum ne vede El, şi înţelegem că măsura credinţei noastre este ţinută în seamă de El. Credinţa Îl aduce pe Dumnezeu în inimile noastre, şi de aceea măsura credinţei determină dimensiunea noastră spirituală. Dumnezeu să ne ajute să învăţăm cum să gândim cu mare cumpătare la noi înşine, înţelegând că nici poziţia noastră intelectuală sau socială, nici resursele băneşti, nici darurile naturale nu sunt hotărâtoare, ci credinţa.

Mai multe mădulare, un singur trup în Hristos (v.4,5)Fapt este, desigur, că cel mai dăruit şi mai cu greutate dintre noi nu este decât o parte foarte mică dintr-un mare întreg. Acest lucru este subliniat în versetele 4 şi 5, unde pentru prima dată, în ce priveşte această epistolă, se face cunoscut că deşi suntem mântuiţi individual, nu suntem chemaţi să rămânem persoane izolate, ci suntem aduşi într-o unitate – în adunarea lui Dumnezeu. Suntem un singur trup în Hristos, fiecare în parte fiind un mădular al acestui trup unic. Rezultatul practic al acestui fapt este că fiecare dintre noi îşi are funcţia lui deosebită, întocmai cum au mădularele trupului nostru natural, şi niciunul dintre noi nu-şi poate lua asupra lui toate funcţiile.

Comportarea între cei credincioşi (v.6-14)

În versetele 6-15 avem felul în care se arată practic acest adevăr. Fiecare îşi are propriul său dar potrivit cu harul care i s-a dăruit, aşa că fiecare trebuie să-şi recunoască partea pe care o are în acest întreg. De asemenea fiecare trebuie să aibă grijă ca tot ce face să fie într-un spirit corect şi pe o cale dreaptă. Unul care profeţeşte, de exemplu, trebuie să o facă potrivit credinţa lui. Cunoştinţa lui poate trece dincolo de credinţa lui, dar să ia seama să nu vorbească dincolo de credinţa lui. Acest lucru, dacă este reţinut, va înlătura multe din vorbirea fără folos în adunările celor credincioşi. Tot aşa, cel care dă, să facă lucrul acesta cu toată inima. Cel care arată îndurare să fie cu bucurie, ca să nu facă o faptă de bunătate într-un fel fără bunătate. Şi aşa mai departe. Detaliile acestor versete se înţeleg din tot contextul Scripturii.

Îndemnuri generale care se potrivesc cu gândul lui Dumnezeu (v.15-21)

Versetele cu care se încheie acest capitol dau mai multe îndrumări generale cu privire la ceea ce se potriveşte cu gândul lui Dumnezeu. Gândire smerită; un duh de pace; absenţa spiritului de răzbunare care este aproape universal; dragoste atât de activă încât să se răzbune prin bunătate şi în felul acesta să învingă răul prin bine; acestea sunt plăcute lui Dumnezeu şi plăcute nouă în măsura în care gândirea ne este transformată potrivit cu felul Său de a gândi. Imaginea „a îngrămădi cărbuni aprinşi” pe capul unui duşman este fără îndoială luată din Psalmul 140.10. Psalmistul se ruga în felul acesta potrivit timpului legii în care trăia. Versetul 21 însă ne arată felul în care un creştin face lucrul acesta.Voia bună, plăcută şi desăvârşită a lui Dumnezeu în multe detaliiPutem observa că acest capitol 12 ne prezintă voia cea bună, plăcută şi desăvârşită a lui Dumnezeu în multele ei aspecte. Multe din trăsăturile menţionate nu sunt nicidecum iubite de oamenii lumii. Unele le-ar fi pe plac, atât timp cât ar avea un beneficiu de la ele; de exemplu, ei vor fi de acord cu felul cinstit care îi face pe creştini să-şi împlinească obligaţiile, şi absenţa răzbunării când s-ar putea în felul acesta să aibă vreun avantaj de la ei. Numai cel credincios cu gândirea reînnoită poate vedea frumuseţea acestor trăsături.Şi numai cel credincios a cărui gândire reînnoită aduce o transformare în viaţa lui va începe să le practice cu adevărat.

Supunere faţă de autorităţi, ele fiind rânduite de Dumnezeu (v.1-6)

Primele îndemnuri ale capitolului 12 avem a face cu felul nostru de purtare în cercul creştin. Apoi de la versetul 14 până la sfârşit suntem învăţaţi cum să ne purtăm faţă de oamenii acestei lumi; se înţelege destul de clar că aici vom găsi multă împotrivire. Când începem să citim capitolul 13 vedem că suntem învăţaţi cum să acţionăm faţă de guvernele şi autorităţile acestei lumi. Era un lucru important pentru cei dintâi creştini care deseori sufereau persecuţie de la autorităţi; la fel şi pentru noi, care avem parte de un veac în care autoritatea este tratată cu puţin respect.Atitudinea creştinului trebuie să fie, într-un cuvânt – supunerea. Avem să ne ferim de a ne împotrivi autorităţii, şi raţiunea dată pentru aceasta trebuie bine notată: autorităţile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu, şi a te arăta împotrivă înseamnă a te opune lui Dumnezeu, pe care ele ar trebui să-L reprezinte, şi ai merita judecata. În aceste versete (1-7) autorităţile sunt văzute în propriul lor caracter potrivit intenţiei divine, şi nu aşa cum sunt ele deseori în practică.Îndată deci am fi gata să strigăm împotriva tristei denaturări a justiţiei, aşa cum se vede deseori. Dar trebuie să ne amintim că, atunci când au fost scrise aceste cuvinte, Nero tocmai se ridicase pe tronul imperial în Roma, şi omul care a scris aceste cuvinte avea în curând să sufere lucruri dureroase din mâna autorităţilor religioase din Ierusalim. Citind Fapte 23.5 şi 26.25, observăm în aceste cazuri cât de real practica Pavel ceea ce ne învaţă aici. Numai un singur lucru ne scuteşte de supunerea cerută aici: atunci când supunerea faţă de autorităţi ne-ar atrage în neascultare de Dumnezeu. Atunci trebuie să fim ascultători faţă de cea mai mare Autoritate, aşa cum spune Petru: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5.29)

Supunere faţă de autorităţi: dând ce suntem datori să dăm (v.7)

Dacă ne gândim la autoritate aşa cu există ea astăzi în lume trebuie desigur să fim puşi în încurcătură. În toate direcţiile sunt răsturnări, cu puteri care trec în mâinile unor oameni ciudaţi. Sub lozinca „libertate” au loc uneori fapte de tiranie, înfiorătoare, mai rele decât în timpul despoţilor din timpurile de odinioară. Dar dacă privim dincolo de toate acestea, la Dumnezeu şi la Cuvântul Său, toate devin simple. Rostul nostru în lume nu este să facem guverne sau să le modificăm pe cele ce sunt, ci să căutăm interesele Domnului nostru, în timp ce dăm toată onoarea şi ascultarea care se cuvin guvernelor, oricare ar fi ele. Indicaţiile de aici se aplică unor lucruri cum sunt taxele, vama, aşa cum arată versetul 7. Trebuie să plătim toate acestea. Ceea ce fac autorităţile cu banii noştri, când îi primesc, este treaba lor, nu a noastră. În îndurarea lui Dumnezeu noi suntem scăpaţi de o astfel de responsabilitate grea.

Datori de a iubi în această lume care nu iubeşte (v 8-10)Versetul 8 extinde gândul de a da ce eşti dator, dincolo de guverne, la toţi oamenii. Creştinul să fie liber, să nu aibă nicio datorie, decât datoria de a iubi. Aici este întotdeauna dator. El fiind obiectul unei iubiri infinite, atitudinea lui are să fie iubire în această lume care nu iubeşte. Făcând lucrul acesta, el împlineşte legea, deşi nu este sub ea, cum am văzut foarte clar în capitolul 6.

În lume, în perioada ei de întuneric (v.11)Toate gândurile prezentate mai înainte sunt confirmate, întărite de ceea ce avem în cuvintele de încheiere ale acestui capitol. Trebuie să fim caracterizaţi de această supunere şi dragoste deoarece suntem lăsaţi în lume în perioada ei de

întuneric, pentru ca să arătăm harurile Domnului Isus Hristos în timp ce aşteptăm venirea zilei. Este foarte uşor să uităm acest lucru şi să ajungem într-o stare de insensibilitate adormitoare, ca lumea. De aceea este chemarea de a ne trezi din somn. Ceasul mântuirii noastre finale se apropie.

Învăluiţi în lumina care aparţine zilei (v.12,13)Hotărât suntem într-un timp de întuneric. Nu îl simţim? Dar faptele întunericului sunt de aruncat, ca pe nişte cârpe vechi murdare, şi avem de îmbrăcat „armura luminii". Avem să fim învăluiţi de lumina care aparţine zilei, de care aparţinem. Cel credincios are să fie strălucitor şi luminos în mijlocul întunericului; şi chiar însăşi lumina pe care o poartă se va dovedi ea însăşi „armură". Credinciosul care străluceşte este ocrotit şi păstrat de strălucirea pe care o dă. Într-un cuvânt, avem să ne îmbrăcăm cu caracterul Domnului Însuşi, şi să nu hrănim dorinţele firii păcătoase.

Îmbrăcaţi cu armura luminii, îmbrăcaţi în Domnul Isus Hristos (v.14)Cu câtă putere ar trebui să vină la noi cuvintele acestea! Şi cât de repede! Dacă noaptea era mult înaintată şi ziua era aproape când scria Pavel, cu cât mai mult astăzi. Este în adevăr timpul să fim treziţi din somn şi să ne înarmăm cu armele luminii. Însă trebuie întotdeauna să ne amintim că a ne „îmbrăca", atât în versetul 12 cât şi 14, nu înseamnă ceva cu totul în afara noastră înşine, ci a ne îmbrăca în ceva care vine dinăuntru. Acelaşi lucru l-am văzut în principiu când am gândit la versetul 2 al capitolului 12.

Păreri diferite între iudeii şi naţiunile din primul secol (v 1-3)

Capitolul 14 se ocupă în întregime cu unele lucruri care au dat naştere la probleme dificile în cei dintâi ani ai istoriei creştine. Iudeii întorşi la Dumnezeu aduceau cu ei în mod foarte natural vederile lor şi mentalitatea lor cu privire la mâncare şi băutură, la ţinerea unor zile şi obiceiuri. Gândurile lor erau în parte bazate pe legea lui Dumnezeu şi în parte pe tradiţia bătrânilor, însă în orice caz sentimentele lor erau foarte puternice, cei dintre naţiuni întorşi la Dumnezeu nu aveau astfel de gânduri şi erau înclinaţi să privească toate acesta ca o încăpăţânare din partea fraţilor iudei. Aceasta era cauza unor neînţelegeri fără sfârşit. Toată această problemă era pusă aici şi rezolvată cu simplitatea admirabilă care caracterizează înţelepciunea divină.Să nu gândim că acestea nu mai au vreun interes pentru noi. Să nu spunem că astfel de întrebări nu mai există astăzi, că totul ar fi doar o simplă cunoaştere a unor lucruri din trecut şi am putea să nu ne gândim la ele.Nicidecum. Este vorba mai degrabă de un lucru important. Deşi certurile care au agitat şi au dezbinat pe credincioşii din cel dintâi secol s-au dus de mult, sunt altele asemănătoare care le-au luat locul, şi mult necaz şi pagubă se arată astăzi când învăţătura din acest capitol nu este ţinută în seamă. Nu vom trece prin acest capitol verset cu verset, ci vom face sumarul lui, observând că în el sunt precizate trei principii şi sunt tei îndemnuri, în legătură cu fiecare principiu.

Principiul libertăţii creştine (v.4,5)

Cel dintâi este exprimat în versetul 4 şi îl putem numi principiul libertăţii creştine. În aceste lucruri care au a face cu purtarea personală şi conştiincioasă pentru Domnul suntem liberi faţă de autoritatea fraţilor, fiind aşezaţi sub autoritatea lui Hristos. Am putea fi corecţi sau greşiţi în judecata pe care ne-o facem, dar lucrul de primă importanţă este ca fiecare dintre noi, privind la Stăpânul nostru, să facem ceea ce gândim că Îi place Lui. Îndemnul în legătură cu aceasta este: „fiecare să fie deplin convins în mintea lui".

Cunoaşterea personală a voii lui Dumnezeu (v.6)

Dumnezeu intenţionează ca noi să fim puşi la încercare cu privire la astfel de lucruri, fiecare pentru sine însuşi. Unde este o poruncă bine precizată în Scriptură nu este nevoie să mai încercăm ceva. Atunci simpla ascultare este singura cale care Îi place lui Dumnezeu. Dar aceste alte lucruri, cât de multe sunt! Trebuie să mă duc aici sau acolo? Ar trebui să fac un anumit lucru în felul acesta sau în felul celălalt? Ce controverse mari şi păgubitoare s-au manifestat violent în jurul acestor întrebări! Iar răspunsul este foarte simplu: să înceteze orice fel de ceartă! Fiecare să-şi ia mâinile de pe celălalt. Fiecare om, pe genunchi, în prezenţa Stăpânului său, să primească în ce îl priveşte, cunoaşterea voii Stăpânului său.După ce s-a precizat în prezenţa Stăpânului ceea ce credem că El vrea să face, să-l realizăm în simplitatea credinţei. Însă trebuie să fie credinţă, şi nu proprie voinţă. Dar să nu trecem dincolo de credinţa noastră sau să rămânem în urma ei. A face aşa ceva ar însemna să aducem o vină (nu condamnare finală) în conştiinţele noastre, aşa cum ne spune ultimele două versete din acest capitol.

Principiul responsabilităţii individuale înaintea lui Dumnezeu (v.7-12)

Cineva va spune: „Dar principiul libertăţii este în mod sigur abuzat". Fără îndoială, dar trebuie notat cum este el păzit de ceea ce avem în versetele 10-12. Aici este subliniat principiul responsabilităţii individuale faţă de Dumnezeu. Nu trebuie să mă port ca unul care stăpâneşte peste fratele meu, iar dacă eu aş încerca să fac aşa ceva, el nu trebuie să-mi dea mare atenţie; dar el să-şi amintească de scaunul de judecată al lui Hristos. Hristos a murit şi a înviat ca să-Şi stabilească drepturile în amândouă sferele, al celor morţi şi al celor vii. Atunci tot ce facem, fie că trăim, fie că murim, trebuie să fie în legătură cu El. Şi de orice lucru vom răspunde înaintea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt deosebit de serios, care are scopul să mişte inima fiecăruia şi să ne facă foarte atenţi în ceea ce practicăm sau permitem.

Pentru noi, gândul la scaunul de judecată; faţă de fraţi, să nu fim o pricină de poticnire (v.13-21)Îndemnul în legătură cu acest principiu ne confruntă în versetul 13: „Să nu ne mai judecăm unii pe alţii", aceasta este partea negativă; iar cea pozitivă este „ci mai bine judecaţi aceasta, să nu puneţi înaintea fratelui o piatră de poticnire sau un prilej de cădere". Avem să ne îndreptăm privirea spre scaunul de judecată pentru noi înşine, iar faţă de fraţii noştri să fim atenţi să nu-i provocăm la vreo cădere. Mai departe în acest capitol sunt arătate aceste gânduri într-un fel foarte practic, ca de exemplu în versetele 15, 20, 21. Este folosit un limbaj foarte puternic. Apostolul vorbeşte de a nimici pe „acela... pentru care a murit Hristos" (v.15). Şi mai spune „să nu dărâmi lucrarea lui Dumnezeu" (v.20)Lucrarea suverană a lui Dumnezeu nu poate fi zădărnicită, şi adevăratele oi ale lui Hristos nu vor pieri niciodată; dar una sau alta se poate să ajungă distrusă într-un mod practic. Cazul presupus aici este cel al unui creştin dintre naţiuni, viguros spiritual şi nelegat de prejudicii, făcând caz de libertatea lui în faţa fratelui său dintre iudei, care, deşi încă tare în ce priveşte legea, este slab în ce priveşte credinţa evangheliei. În felul acesta fratele cel slab este ispitit să facă lucruri pentru care după aceea şi le reproşează singur, aşezându-se poate sub un nor spiritual până în ziua morţii lui.Putem face un lucru atât de rău, dacă nu luăm seama. De aceea să fim atenţi şi să ne îndreptăm gândurile spre scaunul de judecată.

Principiul frăţietăţii creştine (v.15)Spunând acestea am anticipat practic cel de-al treilea mare principiu din acest capitol. Este ceea ce am putea numi frăţietatea creştină. Versetul 15 îl prezintă: „fratele... pentru care a murit Hristos". Dacă Hristos a murit pentru acel frate al nostru – un om care aduce supărare şi este dificil deseori – atunci el este iubit de El. Să nu fie iubit şi de noi? Şi să nu uităm că şi tu şi eu ne arătăm pe noi înşine supărăcioşi şi dificili în ochii lui. Atunci Dumnezeu să-i dea lui har, aşa cum ne-a dat nouă în trecut, ca să ne vadă ca pe unii

pentru care a murit Hristos.Îndemn de a urmări pacea şi zidirea (v.19)Bazat pe acest principiu urmează îndemnul din versetul 19. Pentru că suntem fraţi avem să urmărim lucrurile care duc la pace şi la zidire. Avem să fim dornici să zidim, nu să dărâmăm. Avem să căutăm pacea, nu cearta. Dacă suntem ispitiţi să greşim în direcţia aceasta, să ne punem nouă înşine întrebarea lui Moise: „Oamenilor, voi sunteţi fraţi; de ce vă nedreptăţiţi unul pe altul?”Este posibil să ducem lucrurile atât de greşit în gândurile noastre încât atunci când vedem un frate slab, parcă am fi gata să spunem: „Iată, unul slab! Să-i dăm un brânci şi să terminăm cu el”. S-ar putea ca el să cadă. Atunci am spune: „Ne gândeam noi că aşa va fi cu el. Acum ne-am descotorosit de el...” Şi când vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos care a murit pentru el, ce ni se va spune nouă? Dacă am putea auzi de pe acum, ne-ar ţiui urechile. Se va primi şi pierdere, ca şi răsplată, la scaunul de judecată.

Dumnezeu împărăţeşte în inimile sfinţilor Săi prin trăsături de ordin moral şi spiritual (v.17)Încă odată să subliniem faptul că toate aceste îndrumări sunt în legătură cu lucruri din viaţa, purtarea şi slujirea individuală, şi nu trebuie forţate ca să includă adevărul vital al lui Dumnezeu şi să ducă la indiferenţă cu privire la aceasta. Versetul 17 ne ridică gândurile la un nivel mai înalt. Dumnezeu Şi-a stabilit autoritatea şi împărăţia în inimile sfinţilor Săi, şi aceasta nu este în legătură cu detalii privitoare la mâncare şi băutură, ci cu trăsături de ordin moral şi spiritual care Îi sunt plăcute. Avem de trăit vieţi pline de dreptate şi pace în mod practic, şi de bucurie sfântă în puterea Duhului Sfânt, iar aceasta este spre gloria Sa. Am fost aduşi sub stăpânirea Sa şi ni s-a dat Duhul Sfânt cu acest scop.

Libertate, responsabilitate, fraternitatePentru că suntem aduşi în această împărăţie, principiile care au să domine printre noi sunt Libertatea, Responsabilitatea, Fraternitatea – după cum am văzut – responsabilitatea fiind faţă de Dumnezeu. La sfârşitul secolului al 18-lea, strigătul renumit al Franţei era „Libertate, Egalitate, Fraternitate” – egalitatea fiind faţă de om. Ce tragedii au urmat! Foarte curând s-a dezvoltat o situaţie care era în totul negaţia acestor cuvinte. Să ţinem seama de acest fapt, pentru ca să urmărim aceste trei cuvinte ale noastre, care lucrează în direcţia dreptăţii, păcii şi bucuriei.

Hristos nu Şi-a plăcut Lui Însuşi (v.1-4)

Cel dintâi paragraf din capitolul 15 face rezumatul subiectului dinainte şi îl completează. Rezumatul îndrumării date este că acei sfinţi care sunt tari în credinţă trebuie să poarte slăbiciunile fraţilor lor care nu sunt tari. În loc să placă lor însuşi, ei să caute ce va fi pentru binele spiritual al celorlalţi. Atitudinea gândirii care spune: „Eu am dreptul să fac acest lucru, şi îl voi face, orice ar gândi altcineva” nu este gândul lui Hristos. Este exact ceea ce Hristos n-a făcut!„Hristos nu Şi-a plăcut Lui Însuşi” (v.3). Profetul mărturisea acest fapt, iar evangheliile îi dau mărturie. El a fost Singurul pe pământ care avea drept absolut să-Şi placă Lui Însuşi, totuşi El a trăit în mod absolut la dispoziţia lui Dumnezeu Tatăl şi S-a identificat cu El; atât de complet era una cu Tatăl încât dacă unii aveau să spună ceva împotriva lui Dumnezeu, în mod natural obiecţiile veneau asupra lui Isus. El este marele nostru Exemplu. Noi avem să vedem cum ni Se face El cunoscut în Scripturi şi atunci, dacă Îl urmăm pe El, răbdarea şi mângâierea necesare vor deveni ale noastre.

Aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii (v.5-7)În felul acesta avem să arătăm harul lui Hristos în purtarea noastră a unora faţă de alţii: „să vă dea aceeaşi gândire... potrivit lui Hristos Isus”. Pentru aceasta avem nevoie nu numai de Scriptură ca să ne dea îndrumare, ci chiar de puterea lui Dumnezeu Însuşi, care este Dumnezeul răbdării şi al mângâierii. Întăriţi în felul acesta vom fi în stare să-L glorificăm împreună. În loc ca gândirea şi gura celui slab să fie acoperite de critica celor tari, iar a celor trei să fie plină de dispreţuirea celui slab (14.2), gândul şi gura tuturor trebuie să fie umplute cu lauda lui Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Desigur, aceasta este prezentarea unei imagini foarte plăcute.Deci, cu toate diferenţele care există, avem să ne primim unul pe altul în bucuria fericită a părtăşiei creştine, încât să fie realizată această imagine plăcută spre gloria lui Dumnezeu.

Sumar al relaţiilor Domnului Isus cu iudeii şi cu naţiunile (v.8-12)După ce a prezentat lucruri referitoare la viaţa şi comportarea practică de la versetul 8 apostolul dă un sumar scurt al învăţăturii începătoare cu privire la relaţiile Domnului Isus şi cu iudeii şi cu naţiunile. El venise ca slujitor al tuturor scopurilor pe care le are Dumnezeu pentru vechiul Său popor; în felul acesta promisiunile făcute altădată părinţilor au fost confirmate, deşi încă n-au fost toate împlinite. Dar în ce priveşte naţiunile, El a venit ca Trimis al îndurării pentru ei din partea lui Dumnezeu, încât în final să glorifice şi ei pe Dumnezeu. Arătarea îndurării către naţiuni, deşi poate cu totul neaşteptată de iudei, nu era un gând nou din partea lui Dumnezeu, pentru că fusese indicat în Scriptura Vechiului Testament. David şi Isaia dăduseră mărturie despre el, aşa cum arată versetele 9-12.

Bucurie, pace şi speranţă de la Dumnezeu, prin credinţă (v.13)

Credincioşii de la Roma erau în majoritate dintre naţiuni; de aceea se vede o vigoare specială în dorinţa apostolului în versetul 13. Ei fuseseră fără Dumnezeu şi fără speranţă în lume – aşa cum li se reamintea credincioşilor dintre naţiuni din Efes – şi cum Dumnezeu, care este Dumnezeul speranţei, are să-i umple cu o astfel de bucurie şi pace încât ei să prisosească în speranţă. Acesta este un rezultat mult dorit şi glorios, care este adus ca rod al credinţei în evanghelie; pentru că este „crezând” şi totodată „în puterea Duhului Sfânt”. Când evanghelia este crezută, Duhul Sfânt este primit, iar pacea, speranţa şi bucuria urmează, aşa cum ne-a învăţat capitolul 5 al acestei epistole.Sunt mulţi care doresc cu sinceritate pace şi bucurie, dar gândesc să ajungă la ele prin fapte, prin hotărâri, rugăciuni sau simţiri, totuşi niciunul dintre acestea nu duce la scopul dorit. Ele se primesc numai crezând. Credinţa şi numai credinţa, pune sufletul în legătură cu Dumnezeu. Şi numai prin Duhul ne sunt umplute inimile cu toată bucuria şi pacea şi speranţa, care sunt roadele însăşi ale evangheliei. Este foarte potrivit ca apostolul să dorească aceste lucruri celor cărora le scria, ştiind că epistola lui le prezenta evanghelia care le producea.

Apostolul vorbeşte despre sine, despre lucrarea pe care a făcut-o (v.14,15)În versetul 14 apostolul Pavel îşi exprimă încrederea în credincioşii din Roma, şi din acest moment începe să scrie mai mult despre lucruri personale, cu privire la ei şi la el însuşi.Mai întâi le vorbeşte despre lucrarea sa pentru Domnul şi le destăinuieşte intenţiile sale, precum şi cele care au fost împlinite. Acestea ocupă toate versetele rămase din capitolul 15.

Prin vestirea evangheliei, naţiunile prezentate ca o jertfă bine primită (v.16-18)

Slujirea lui Pavel se referea în special la lucrările lui pentru Dumnezeu, şi în versetul 16 el vorbeşte despre ea într-un fel foarte minunat. El a vestit evanghelia printre ei ca o slujbă preoţească, încât îi considera pe cei care se întorseseră la Dumnezeu ca fiind o jertfă adusă Lui ca să fie primită de El în sfinţirea şi în mireasma dată prin Duhul Sfânt, care a venit peste ei ca oameni credincioşi. În aceste cuvinte probabil el se referă la sfinţirea leviţilor aşa cum este istorisită în Numeri 8.11-19. Se spune aici: „Şi Aaron să-i înfăţişeze pe leviţi ca dar legănat înaintea Domnului, de la fiii lui Israel, ca ei să facă slujba Domnului”.Aceasta ne arată spiritul în care apostolul îşi făcea lucrarea evangheliei. Apostolul Petru vorbeşte despre creştini ca fiind o preoţie împărătească care arată virtuţile Celui care i-a chemat, şi ceea ce aflăm aici este ceva

asemănător. Pavel lucra într-un fel preoţesc şi în vestirea evangheliei, şi rodul se vedea în cei dintre naţiuni întorşi la Dumnezeu; pe aceştia îi aducea la Dumnezeu pentru a-I sluji, ca o ceată spirituală de leviţi. În toate acestea el s-ar fi putut lăuda, însă lauda lui era „în Hristos Isus”, pentru că toate se refereau la El, ca Domnul celor care lucrează.

O privire sumară a lucrării împlinite de apostol (v.19-21)

Aceste gânduri conduceau la o privire sumară a lucrărilor lui care au fost împlinite. Întâi, în ce priveşte întinderea „de la Ierusalim şi în jur până la Iliria”. Iliria era la nord-vest de Macedonia, de aceea putem vedea cât de vast ţinut acoperise el pe deplin, ţinând seama de greutăţile de transport din acele zile. În al doilea rând, în ce priveşte caracterul specific al evanghelizării curate şi neîntinate: el era prizonierul evangheliei într-un sens suprem. El se adresase naţiunilor într-un fel cum nu făcuse nici un alt apostol, şi el se dusese în cetăţi străine pe care niciunul altul nu le vizitase. Prin aceasta el ajuta la împlinirea Scripturii despre care vorbeşte versetul 21.

Inima de misionar a lui Pavel îndreptată spre Roma şi Spania (v.22-25)

Tocmai pentru că acesta era caracterul specific al slujirii lui, fusese împiedicat să ajungă la Roma. Creştinii se îndreptaseră spre această metropolă a lumii din acel timp, înaintea lui, şi în felul acesta evanghelia ajunsese acolo. Totuşi putem vedea că inima de misionar a lui Pavel privea dincolo de Roma, la Spania cea îndepărtată şi dorea să facă o călătorie până acolo într-o zi, cu un popas la Roma, pe cale. Pentru acum avea înaintea sa o vizită la Ierusalim ca să ducă acolo colecta făcută de credincioşii din Macedonia şi Ahaia pentru cei săraci dintre sfinţi.

Colecta pentru cei din Ierusalim (v.26-29)

Găsim o aluzie la această colectă pentru sfinţi în 1 Corinteni 16.1-4 şi din nou, mai dezvoltată, în 2 Corinteni 8 şi 9. Dacă citim aceste pasaje putem îndată să vedem de ce apostolul pune aici Macedonia înaintea Ahaiei. Filipenii erau săraci în comparaţie cu corintenii, totuşi erau mult mai darnici. Ei vorbeau puţin şi dădeau mult. Faptele Apostolilor ne dau două explicaţii la felul cum s-a ajuns la această nevoie. A fost o foamete în acele zile (11.27-30), şi credincioşii din Ierusalim ajunseseră într-o sărăcie deosebită prin practicarea la început a averilor „în comun” (2.44,45). Sărăcia lor totuşi a dat ocazia întăririi legăturilor practice a părtăşiei creştine între naţiuni şi iudei.

Lupta în rugăciune pentru slujba pe care Dumnezeu o avea în Ierusalim (v.30-33)

Era o tendinţă puternică în acele zile printre unii dintre iudei şi naţiuni să se separeu, şi această tendinţă creştea prin intriga învăţătorilor iudaizanţi din Ierusalim. De aceea apostolul Pavel considera această colectă ca un lucru foarte important şi insista ca purtătorul acestor daruri să fie chiar el. Era foarte conştient de pericolul spre care alerga, şi versetele 30 şi 31 din acest capitol arată că avea ceva presimţiri ale tulburării care urma să aibă loc. Dacă era în adevăr drept să se ducă el la Ierusalim a fost o întrebare mult discutată. Nu încercăm să-i dăm un răspuns aici, ci vom nota că rugăciunea, la care cerea sfinţilor din Roma să i se alăture, a avut un răspuns, deşi nu chiar în felul în care spera el. A fost scăpat, dar nu ca un om liber. A fost scăpat de persecutorii săi prin punerea în închisoare la dispoziţia reprezentanţilor Cezarului.De asemenea, în felul acesta în final a venit printre creştinii din Roma cu bucurie şi a fost înviorat printre ei, aşa cum ni se mărturiseşte în Fapte 28.15. Aceasta este o altă dovadă a felului în care Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre, dar în felul care este potrivit voii Sale, şi nu potrivit gândurilor şi dorinţelor noastre. De asemenea putem fi siguri că Pavel a venit printre ei cu o plinătate de binecuvântare. Filipeni 1.12,13 este o dovadă în această privinţă, la fel şi Filimon 10. Pacea este ceea ce dorea apostolul, pacea în care pot progresa şi sfinţii lui Dumnezeu, şi lucrarea lui Dumnezeu; de aceea capitolul se încheie cu dorinţa ca Dumnezeul păcii să fie cu ei.Dumnezeu caracterizat în trei feluri: Dumnezeul răbdării şi al mângâierii, Dumnezeul speranţei şi Dumnezeul păcii.Este bine să notăm cele trei feluri în care Dumnezeu este caracterizat în acest capitol: „Dumnezeul răbdării şi al mângâierii” în versetul 5; „Dumnezeul speranţei” în versetul 13; „Dumnezeul păcii” în versetul 33. Dacă ni le-am notat, vom face bine dacă vom medita la ele. Ceea ce este Dumnezeu într-un anumit timp este întotdeauna, şi ceea ce este El pentru vreunul din ai Săi este pentru toţi şi pentru fiecare. De aceea El este toate acestea pentru tine şi pentru mine.

Recomandarea diaconiţei Fivi (v.1,2)În capitolul 16 avem saluturile cu care se încheie epistola. Se pare că Fivi a dus această epistolă, şi Pavel are un cuvânt pentru recomandarea ei, pentru ca sfinţii din Roma s-o primească într-un mod vrednic. Ea fusese de ajutor multora şi chiar şi lui Pavel în timpul slujirii ei la Chencrea. Cuvântul „slujitoare” este de fapt „diaconiţă”.

Salutări multor credincioşi şi îndeosebi Priscilei şi lui Acuila, care dovediseră o dragoste divină (v.3-15)De la versetul 3 la 15 avem o listă lungă cu nume ale unora din Roma cărora li s-au trimis salutări. La începutul listei sunt două nume cu care suntem familiarizaţi, Priscila şi Acuila. Este evident că ei sunt puşi la începutul listei în mod intenţionat, pentru că nici unuia altuia nu i s-au spus cuvinte de laudă atât de alese. Ei îşi riscaseră viaţa pentru Pavel, deşi prin îndurarea lui Dumnezeu le-au fost cruţate şi vieţile lor. Aceasta este limita iubirii omeneşti, potrivit cuvintelor Domnului din Ioan 15.13. Este de asemenea ceea ce orice creştin ar trebui să facă dacă ar fi ocazia, potrivit cu1 Ioan 3.16; pentru că noi suntem aici nu numai ca să dovedim bunătate omenească, deoarece suntem părtaşi ai firii dumnezeieşti şi de aceea să arătăm dragoste divină.Apostolul arată o minunată diferenţă în salutările lui. Aceasta este o rudă; celălalt, un ajutor; un altul, un ales al Domnului. Şi din nou, aceştia sunt preaiubiţi, celălalt preaiubit, iar aceştia cu renume printre apostoli. Unii s-au ostenit şi alţii s-au ostenit mult. În întinderea afecţiunilor lui spirituale, el avea o legătură cu fiecare. Dar în mod evident Priscila şi Acuila străluceau mai mult printre toţi cei cărora îşi arătaseră dragostea care era divină, şi aceasta le dădea cel dintâi loc mai presus de mulţi alţii dăruiţi mai mult decât ei.Această dragoste de calitate divină, care se dăruieşte pe sine chiar până la moarte, stă singură în valoarea ei. Aceasta s-a dat ca un exemplu în zilele lui David – ca în 2 Samuel 23.13-17. Ea s-a arătat în mod clar în cuvintele solemne ale Domnului redate în Apocalipsa 2.4. Nu avem nicio îndoială că ea va fi cel mai deplin manifestată în ziua când vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. De aceea s-o avem în inimi de pe acum.„Dragostea nu piere”, ea este aur curat;Domnul Isus a venit ca să ne-o dezvăluie.Fă-ne să iubim mai mult, Stăpâne, Te rugăm,Ajută-ne să ne amintim: dragostea este calea Ta”.

Depărtaţi-vă de cei care fac dezbinări (v.17-20)Versetele 17-20 care urmează ne dau o imagine foarte opusă celei dintâi. Erau unii în acele zile de la început, ca şi astăzi, care nu slujeau Domnului, ci propriilor dorinţe. O astfel de situaţie produce dezbinări şi trebuie evitate. Cuvintele lor pot fi frumoase – alunecoase ca untul – dar sunt împotriva învăţăturii. Acesta este testul. Ei pot spune lucruri plăcute; dar vorbesc ei potrivit cu ceea ce am primit de la Dumnezeu? Cel dintâi care conduce în tot felul de învăţături greşite este Satan, şi când el va fi zdrobit sub picioarele sfinţilor (v.20) de către Dumnezeul păcii, atunci va fi în adevăr pace.

Salutări din partea echipei cu care lucra (v.21-24)Urmează salutările din partea echipei de lucrători care erau cu Pavel pe când scria; şi din nou se părea în versetul 24 că s-ar termina epistolele, ca şi mai înainte în versetul 20 şi ca la sfârşitul capitolului 15. Totuşi încă odată este

adăugat un cuvânt. Se pare că în acest moment, potrivit obiceiului său, Pavel a luat condeiul din mâna secretarului, ca să scrie cu mâna sa. Cuvintele lui de încheiere sunt de o importanţă profundă.

Evanghelia şi descoperirea tainei (v.25-27)

Slujirea apostolului Pavel avea două aspecte, aşa cum spune el în Coloseni 1.23-29. El se referă la amândouă aceste aspecte foarte pe scurt în cuvintele cu care încheie această epistolă. Evanghelia pe care el o numeşte „evanghelia mea” a fost dezvăluită foarte clar în această epistolă. Nu menţionase deloc „taina”, deşi ea i se descoperise lui şi altor profeţi, şi fusese prezentată prin scrieri profetice. El dorea ca acei credincioşi din Roma să fie bine întemeiaţi cu privire la evanghelia pe care el le-o dezvăluise; şi era tot atât de important ca ei să fie întemeiaţi în ce priveşte taina, însă nu acesta era scopul pe care îl avea în acest timp când le adresa epistola aceasta.Dacă acest lucru este important pentru romani, atunci el este şi pentru noi. Dumnezeu poate să ne facă să fim întemeiaţi în amândouă aceste aspecte. Suntem noi preocupaţi cu amândouă? Dacă nu suntem, trebuie să fim. Dacă biserica, în ce priveşte starea ei exterioară, vizibilă, este într-o condiţie joasă, divizată, nu suntem scutiţi de a ne preocupa noi înşine cu această taină, ci dimpotrivă, ea ne este cu atât mai mult necesară. Taine îi priveşte pe cei dintre naţiuni, de aceea este făcută cunoscut tuturor naţiunilor, şi făcută cunoscut pentru ascultarea credinţei; ea este făcută cunoscut nu numai pentru a fi înţeleasă, ci pentru a fi ascultată.Niciodată mai mult ca astăzi este o deosebită nevoie ca cei credincioşi să fie întemeiaţi în Cuvântul scris. Numai Dumnezeu ne poate întări, şi suntem pe deplin întemeiaţi dacă ne bazăm pe amândouă. Nimeni nu poate sta în siguranţă sprijinit numai de un picior. „Evanghelia” şi „taina” sunt asemenea celor două picioare pe care putem sta în siguranţă. Să urmărim să stăm pe amândouă.

clickbible.org